

Sue Grafton _ Fırar'ın 'F'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümöyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenilemiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz... Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Not sitemizin birde haber gurubu vardır.
Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için
kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.
Grubumuzdan memnun kalmazsanız,
kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
Sue Grafton _ Fırar'ın 'F'si
Sue Grafton'ın Oğlak'taki polisiyeleri:

Ateş'in 'A'sı
Baskın'ın 'B'si
Cinayet'in 'C'si
Delikanlı'nın 'D'si
Esrarengiz'in 'E'si
Fırar'ın 'F'si

Hazırlanan:
Gerilim'in 'G'si

OĞLAK POLİSİYE

Bu Kitap www.kitapsevenler.com web sitesi için
Görme Engelliler için Taranmış ve Düzenlenmiştir.

Fırar'ın 'F'si
Sue Grafton

Çeviren:
Mehmet Harmancı

OĞLAK /POLİSİYE

Fırar'ın 'F'si - "F" is for Fugitive / Sue Grafton

© Sue Grafton, 1989 / Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1996
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarında
yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Işıl Döneray
Dizgi düzeni: GillSans 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Reyo Matbaası, Tel: 565 79 34

Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

Birinci baskı: Nisan 1997
ISBN 975 - 329 - 140 - X

Sarsılmaz güveniyle beni

su üstünde tutan Marian Wood için

Bir Kinsey Milhane Polisiyesi

Kitabın yazarı çok değerli yardımları için aşağıda adı verilenlere teşekkür eder: Steven Humphrey; Los Angeles Bölge Savcısı Robert P. Samoian; Dn Patricia Barnwell; La Cumbre Eczanesi'nden eczacı Alan S. Gewant ve Barbara Long; San Luis Obispo Bölge Hapishanesi Müdürü Pat Hedges; Santa Barbara Emniyeti'nden Eben Howard; Dallas, Texas, Castle Adli Laboratuvarından John T. Castle; Merrill Lynch, Pierce, Fenner & Smith Inc.'den Genel Müdür Peter Wisner ve Mali Danışman Michael Karry; Santa Barbara Şerif Bürosu'ndan Teğmen Tony Baker ve Eşi; Anne Reid; Florence Clark; Brent ve Sue Anderson; Carter Blackmar; William Pasich ve Barbara Knox ve Dr. Jerome T. Kay.

1

California'da Floral Beach'teki Okyanus Caddesi Moteli gariptir ki, gerçekten Okyanus Caddesi üzerinde ve Büyük Okyanus'a doğru üç metre inen deniz duvarından bir taş atımı uzaklıktadır. Kumsal ayakizleriyle bozulmuş geniş bir bej alandır ve her gün denizin yükselip çekilmesiyle dümdüz olur. Madeni korkuluklu beton merdivenlerden kıyıya inilir. Göz kamaştırıcı bir maviye boyanmış olan Liman idaresi binasının ucundan denize tahta bir balıkçı iskelesi uzanır.

Jean Timberlake'in cesedinin on yedi yıl önce deniz duvarının dibinde bulunduğu nokta benim durduğum yerden görülmezdi. Kızın eski sevgililerinden Bailey Fowler kasten ölüme neden olduğunu o zaman kabul etmişti. Ama şimdi, hikâyesini değiştirmişti. Her şiddet sonucu ölüm, bir hikâyenin en doruk noktasını ve devamının başlangıcını temsil eder. Benim işim hikâyenin doğru olan sonunu yazmaktı ve aradan bunca zaman geçtiği için bu hiç de kolay değildi.

Floral Beach'in nüfusu o kadar azdır ki, rakam herhangi bir tabelada falan yazılı değildir. Kasaba altı sokak boyunca ve üç sokak inindedir ve çoğunlukla çalılıklarla kaplı dik bir tepenin yamacına yaslanır. Okyanus Caddesi boyunca on kadar işyeri vardır: Üç restoran, bir anı eşyalar dükkânı, bir bilardo salonu, bir bakkaliye, boogie tahtaları da kiralayan bir tişört dükkânı, bir dondurmacı ve bir sanat galerisi. Palm Caddesi köşesinde bir pizzacıyla bir otomatik çamaşırhane bulunur. Restoranlar dışında hepsi saat beş oldu mu kapanır. Evlerden çoğu tek katlı, soluk yeşil ve beyaza boyalı ahşap binalardır ve görünüşe bakılırsa otuzlu yıllarda inşa edilmişlerdir. Arsaları küçük ve çitle çevrilmiştir, pek çoğunun yan bahçelerinde hız motorları vardır. Motorlar kimi zaman üzerinde buldukları mülklerden çok daha iyi durumdadır. Deniz Manzarası, Akıntı ve Kum'la Dalga gibi adlar taşıyan birkaç da apartman vardır. Kasabanın tamamı başka bir kasabanın arka tarafına benzerse de, çocukken bir yaz geçirdiğiniz külüstür bir sayfiye yeri gibi belli belirsiz aşına bir yanı vardır.

Üç katlı ve limon yeşiline boyanmış motelin önünde çimenlere kadar uzanan bir kaldırım vardı. Bana ikinci katta balkonlu bir oda vermişlerdi, balkondan sol tarafta (telörgü çevrili ve uyan levhaları bulunan) petrol rafinerisine, sağda çeyrek mil ilerdeki Port Harbor Caddesi'ne kadar olan alanı görebiliyordum. Tepede golf sahalı büyük bir sayfiye oteli vardı ama orada kalanlar fiyatların daha ucuz olmasına rağmen asla buraya inmezler.

Akşama doğruydum ve Şubat güneşi doğa yasalarına meydan okuyan bir hızla batmaktaydı. Dalgalar sabunlu su dolu kovaların kumlara boşaltılmasını andıran bir şekilde duvara çarpıp durmaktaydı. Rüzgâr hızlanıyordu, ancak herhalde Floral Beach'te pek ağaç olmadığından gürültü yapmıyordu. Martılar akşam yemeği için toplanmışlar, kaldırımlarda çöp tenekelerinden taşan yiyecekleri gagalamaya başlamışlardı. Henüz Salı olduğundan pek fazla turist de yoktu ve daha önce kumsala inen birkaç yürekli kişi de ısının düşmeye başlamasıyla kaçıp gitmişlerdi.

Camlı kapıları aralık bırakıp ilk raporumu daktiloda yazmakta olduğum masaya döndüm.

Adım Kinsey Millhane'dur. California eyaletinden ruhsatlı özel detektifim ve genelde üssüm Los Angeles'in doksan beş mil kuzeyindeki Santa Teresa kentidir. Floral Beach kıyı boyunca bir buçuk saat daha ilerdedir. Otuz iki yaşındayım, iki kere evlendim, çocuğum yok, halen kimseye bağlı değilim ve herhalde öyle de kalacağım. O sırada yasal bir adresim bile yoktu. Garajdan bozma dairem yeniden inşa edilene kadar ev-

sahibim Henry Pitts'in yanında kalıyordum. Okyanus Caddesi Moteli'ndeki masraflarımı beni bir gün önce tutmuş olan Bailey Fowler'ın babası karşılamaktaydı.

Yaptığım hizmete karşılık bana bir mekân veren California Fidelity sigorta şirketinin yeniden döşettiği büroma daha yeni taşınmıştım. Duvarlar beyaza boyanmıştı. Yerde metresi yirmi beş dolar olan (döşeme ücreti hariç) mavi bir halı vardı. Bunu halı döşendiği gün gizlice faturasına baktığım için biliyorum. Dosya dolabım eski yerinde, çalışma masam da her zamanki gibi balkon kapısının yanındaydı. Yeni Sparklett su soğutucusu fişe takılmış, bastığım düğmeye göre hem sıcak hem soğuk su vermeye hazır bekliyordu.. Bunlar esaslı şeylerdi ve ben de son vakada aldığım yaralan hemen hemen atlatmış sayılırdım. Kendi kendimin işvereni olduğum için hastalık sigorta primlerimi kiramdan bile önce öderdim.

Royce Fowler'ı yaşlanma sürecinin aniden hızlandığı bir zamanların dinç bir insanı olarak gördüm. Yetmiş yaşını aşmıştı ve çok etkileyici olan bir doksan boyu her nasılsa biraz kısalmıştı. Elbiselerinin üzerinde duruşuna bakılırsa son günlerde on -on beş kilo vermiş olmalıydı. Bir çiftçiye, bir kovboya, doğa koşullarıyla boğuşmaya alışkın birine benziyordu. Seyrelmeye başlamış beyaz saçları arkaya taranmıştı ve kulaklarının arkasında hâlâ birkaç kızıl tel seçilebiliyordu. Bastonu vardı ama sapında bitişirmiş olduğu karaciğer lekeleriyle kaplı elleri taş kadar sağlamdı. Hemşire ya da yardımcı olduğumu düşündüğüm bir kadın koltuğa oturmasına yardım etmişti. Otomobil kullanacak kadar iyi görmüyordu gözleri.

"Adım Royce Fowler" dedi. Sesi güçlüydü. "Bu da kızım Ann. Karım da bizimle gelecekti, ama hastalıklı olduğundan ona evde kalmasını söyledim. Floral Beach'te oturuyoruz."

Kendimi tanıttım, ikisiyle de el sıkıştık. Aralarında göze çarpan bir benzerlik yoktu. Adamın yüz hatları iriydi - iri burun, çıkık elmacık kemikleri, sert bir çene- oysa kadınlıklar pek zavallıydı. Saçları karaydı, çocukluğunda düzeltilmesi gereken fırlak dişleri vardı.

Floral Beach'ten hatırladığım bakımsız yazlık evler, kamyonetlerle dolu geniş ve boş sokaklardı. "Bugün mü geldiniz?"

"Klinikte randevum vardı" dedi. "Hastalığımı tedavi edemiyorlar ama paramı da almayı biliyorlar. Kente indiğimize göre sizinle bir konuşalım dedim."

Kızı şöyle bir kıpırdandı ama bir şey söylemedi. Kırk yaşını geçmiş olmalıydı, hâlâ babasının evinde yaşayıp yaşamadığını merak ettim. O ana kadar benimle göz göze gelmemeye dikkat etmişti.

Ben öyle havadan sudan söz etmekte pek başarılı olmadığımdan vites küçültüp konuyu işe çevirdim. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Fowler?"

Adam acı acı güldü. "Adımın sizce bir anlamı yok sanırım."

"Hayal meyal bir şeyler hatırlar gibiyim. Anlatılabilir misiniz?"

"Oğlum Bailey üç hafta önce yanlışlıkla tutuklandı. Ama yanlış adamı yakaladıklarını anladıkları için bir gün sonra bıraktılar. Sonra hakkında bir araştırma yaptılar sanırım ve parmakizlerini uyumlu buldular. Önceki gece yine tutuklandı."

Az daha, "Neyle uyumlu?" diye soracaktım ama o anda hatırladım. Yerel gazetede haberi görmüştüm.

"Tamam" dedim. "On altı yıl önce San Luis'ten kaçmıştı, değil mi?"

"Evet. Kaçtıktan sonra ondan bir daha haber almamıştım, sonunda da öldüğünü tahmin ettim. Benim kalbimi kırıştı ve sanırım buna hâlâ da devam ediyor."

San Luis Obispo yakınlarındaki California Erkek Cezaevi iki bölümlü bir kurumdur: Yaşlı erkekler için nisbeten yarı açık bir birimle, dört tane altı yüzer kişilik orta güvenlikte bir tesis. Bailey Fowler bir çalışma ekibinden kaçmış ve o sıralarda cezaevinin yanından günde iki kere geçen yük trenine atlamıştı.

"Nasıl yakalandı?"

"Adını kullandığı Peter Lambert için tutuklama emri çıkarılmış. Yanlış adamı yakaladıklarını anlayana kadar parmakizleri alınmış bile. Anladığım kadarıyla detektiflerden biri bir şeyden işkillenip Bailey'in parmakizlerini yeni bilgisayar sistemine girmiş. Ve cezaevinden kaçtığı için çıkarılan tutuklama emrini öyle bulmuşlar. Bir rastlantı işte."

"Yazık olmuş" dedim. "Şimdi ne yapacak?"

"Bir avukat tuttum. Geri döndüğüne göre artık temize çıkmasını istiyorum,"

"Temyize mi başvuracaksınız?"

"Bailey hiç yargılanmadı ki. Anlaşma yaptı. Mahkemenin atadığı avukatın tavsiyesiyle kast olmadan adam öldürmek suçunu kabul etti."

"Ya" dedim. Bay Fowler'ın o zaman neden avukat tutmadığını merak etmiştim. Ayrıca savcılığın elinde de ne gibi deliller olduğunu merak ediyordum. Bir savcı genelde durumunun zayıf olduğunu bilmedikçe anlaşmaya yanaşmazdı. "Yeni avukat ne diyor?"

"Dosyaları görene kadar bir şey söylemek istemiyor. Ama ben ona mümkün olduğu kadar yardımcı olmak istiyorum. Floral Beach'te özel detektif falan yoktur, o yüzden size geldik, Eskileri karıştırıp herhangi bir iz kalıp kalmadığını anlayacak birine ihtiyacımız var. Tanıklardan bir ikisi öldü, bazıları da oradan taşındılar. İş karmakarışık ve bir yola sokulmasını istiyorum."

"Bana ne zaman ihtiyacınız olacak?"

Royce koltuğunda kıpırdandı. "Önce paradan söz edelim."

"Bana göre hava hoş." Bir kontrat formu çıkartıp uzattım. "Saatte otuz dolar artı masraflar. Bir kaparo isterim."

"Hiç kuşuk yok" dedi aksi bir sesle, ancak gözlerinde hakarete benzer bir şey yoktu. "Karşılığında ne alacağım?"

"Şimdiden bilemem. Ben mucize yaratamam. İlçe şerif bürosunun işbirliğine ne gözle baktığına göre değişir sanırım."

"Ben onlara güvenmem. Şeriflik bürosu Bailey'den hoşlanmaz. Onu hiç sevmadılar ve cezaevinden kaçıışı da buna tuz biber ekti. Hepsinin enayi yerine konulmasına neden olmuştu."

"Şimdi nerede tutuluyor?"

"Los Angeles İlçe Cezaevi'nde. Duyduğumuza göre yarın San Luis'e götürülecektmiş."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Yalnızca dün, kısaca."

"Bir şok olmuş olmalı."

"İnme geçireceğim sandım."

Ann söze karıştı. "Bailey babama hep masum olduğunu söylemişti."

"Öyledir" dedi Royce. "Ben de en başından beri aynı şeyi söyledim. Ne olursa olsun, Jean'i asla öldürmezdi."

"Tartışıyor değilim, baba. Ona söyledim yalnızca."

Royce özür dilemediyse de, sesi yumuşadı. "Benim fazla zamanım kalmadı" dedi. "Ölmeden önce bu işin çözümlenmesini istiyorum. Jean'i kimin öldürdüğünü bulursanız bir de prim veririm."

"Buna gerek yok" dedim. "Haftada bir kere yazılı bir rapor alacaksınız ve arada istediğiniz kadar konuşabiliriz."

"Pekâlâ. Floral Beach'te bir motelim var. Orada ihtiyacınız olduğu kadar ücretsiz kalabilirsiniz. Yemeklerinizi bizimle yersiniz. Yemekleri Ann yapar."

Kız babasına sert bir tavırla baktı. "Bizimle yemek istemeyebilir."

"Eğer öyleyse, bırak da kendisi söylesin. Kimse onu bir şey yapmaya zorlamıyor."

Kadının yüzü kızardı, ama başka bir şey söylemedi.

Esaslı aile, diye düşündüm. Diğerleriyle tanışmayı iple çekiyordum doğrusu. Genelde müşterilerimi görmeden kabul etmem, ama durum beni ilgilendirmişti, ve parasından çok ruhsal sağlığım için çalışmaya ihtiyacım vardı. "Ne zaman?" diye sordum.

"Yarın gelebilirsiniz. Avukat San Luis'te. O size istediklerini söyleyecektir."

Kontratı doldurup Royce Fowler'a imzalattım. Ben de imzaladıktan sonra bir kopyasını kendisine verdim, ötekisini kaldırdım. Cüzdanından çıkardığı çek daha önceden adıma iki bin dolarlık olarak yazılmıştı. Yaşlı adamın kendine güveni olduğunu kabul etmek zorundaydım. Çıkarlarken saate baktım. Bütün iş yirmi dakika bile sürmemişti.

Büroyu erkenden kapattım, otomobilimi bakım için tamirciye bıraktım. On beş yıllık bir VW'im vardır, o çirkin bej modellerden biri. Tangır tungur öter, paslıdır, ama parası ödenmiştir, iyi çalışır ve çok benzin yakmaz. Kusursuz bir Şubat öğleden sonrası -güneşli ve açık- eve yürüdüm. Noel'den bu yana, ara ara kış fırtınaları esiyordu, dağlar koyu yeşildi ve yangın tehlikesi yaz gelene kadar rafa kaldırılmıştı.

Cabana Bulvarı'na paralel kumsala yakın dar bir arka sokakta otururum. Noel tatili sırasında bir bombayla yerle bir olan garajdan bozma dairem şimdi yeniden yapılıyorsa da, Henry hazırladığı plan konusunda epey ağzısıklı davranmaktaydı. Müteahhitle haftalarca kafakafaya vermişlerdi ama şimdiye kadar bana planları göstermemekte ısrar etmişti.

Evde çok zaman geçirmedeğim için sonunda neye benzeyeceği beni doğrusu pek ırgalamıyordu. Tek kaygım Henry'nin yeni yeri çok büyük ya da çok lüks yapacağı ve benim de o yüzden kirayı arttırmak zorunda kalacağımdı. Şimdiki kiram ayda yalnızca iki yüz dolardı ki, bugünlerde işitilmedik bir rakam sayılır. Otomobilimin borcu ödenmiş, bürom sigorta şirketi tarafından tahsis edilmiş olduğundan pek az bir gelirle gayet iyi yaşayabilirim. Cüzdanıma fazla gelecek bir yer istemem. Ancak mal Henry'nindir ve sonuçta onun istediği olur. O yüzden en iyisinin ona karışmamak olduğunu düşünmekteydim.

2

Bahçe kapısından girip yeni inşaatın yanından geçerek Henry'nin arka taraftaki verandasına yürüdüm. Henry arka çitin önünde durmuş, yerleri sularken yan komşumuzla konuşuyordu. İşini hiç aksatmadı ama beni görünce yüzünde hafif bir gülümseme dolaştı. Bir hafta önce Sevgililer Günü'nde seksen ikinci yaşını kutlamışsa da, onu asla yaşlı biri olarak düşünmüş değilim. Uzun boylu ve zayıftır, dar bir yüzü, havagazı alevi rengi mavi gözleri vardır. Gür beyaz saçlarını yana tarar, hepsi kendinin olan güzel dişleri vardır ve yılın her mevsiminde güneşten bronzlaşmıştır. Merakı yaşlılıkta bir parça olsun azalmış değildir. Emekliliğine kadar fırıncılık yapardı. Hâlâ ekmek, kurabiye ve pasta yapar, mal ve hizmet karşılığı çevredeki dükkâncılarla bunları değiş-tokuş eder. Son zamanlardaki tutkusu süpermarketlerde kasaların yanında satılan o bulmaca dergilerine bulmacalar hazırlamaktır. Ayrıca satın aldığı maddelerin üstündeki kuponları keser ve böylece tasarruf ettiği parayla gurur duyar. Örneğin Şükran Günü'nde yalnızca yedi dolara on iki kiloluk bir hindi almıştı. Ama sonra da hindiyi bitirmesine yardımcı olmak için on beş kişi çağırarak zorunda

kaldı, o başka. Onun saflığını, ayakları üzerinde durup mücadele edeceği yerde pasif kalma eğilimini de belirtmeden geçemeyeceğim. Bazı bakımlardan kendimi onun koruyucusu olarak görürüm ki, herhalde o da kendini benim koruyucum olarak gördüğünden bu fikrim pek hoşuna gidecektir.

Onunla aynı çatı altında yaşamaya hâlâ alışamamıştım. Yanında kalışım geçiciydi, belki de daha bir ay, dairemdeki onarım tamamlanana kadar. Onun evinde meydana gelen ufak hasarlar kolaylıkla onarılmıştı ama güneşlendiği veranda garajla birlikte yıkılmıştı. Anahtarım vardı, eve dilediğim zaman girip çıkabiliyordum ama yine de zaman zaman duygusal bir klostrofobi içinde boğulur gibi oluyordum. Henry'yi severim. Hem de pek çok. Ondan daha iyi huylu biri olamaz ama ben de sekiz yıldır tek başıma yaşıyorum ve bu kadar yakınımda bir insanın bulunmasına alışkın değilim. Sanki Henry'nin benden bir beklentisi varmış da, bunu yerine getiremiyordum gibi huzursuzlanıyordum. Ve bu huzursuzluğum için de kendi kendimi suçluyordum.

Arka kapıdan girdiğimde bir yemek kokusu duydum: Soğan, sarmısak, domates, herhalde tavuklu bir şey. Madeni rafın üzerinde yeni fırından çıkmış bir ekmek duruyordu. Mutfak masası iki kişilik hazırlanmıştı. Henry'nin yakınlarda mutfağını yeniden dekore eden bir kadın arkadaşı olmuştu. Aynı zamanda Henry'nin yaşam boyunca biriktirdiği para olan yirmi bin doların kendi banka hesabında daha iyi duracağını düşünen bir kadındı. Ama neyse ki, sayemde bu girişimi yarıda kalmıştı ve şimdi onu hatırlatan şey yalnızca yeşil fiyonklarla süslü yeşil basmadan mutfak perdeleriydi. Henry renk uyumlu peçeteleri son zamanlarda mendil olarak kullanıyordu, Lila'dan hiç söz etmezdik ama doğrusu kimi zaman benim aşkına müdahaleme gizliden gizliye içerlediğini de düşünmez değildim. Kimi zaman aşka aldanmak ödenen bedele değer doğrusu. En azından, sonunda yalnızca kalp ağrısıyla kalsanız da, yaşadığınızı ve duygu yeteneğinizin olduğunu bilirsiniz.

Koridordan geçip şimdilik ev dediğim arkadaki küçük yatak odasına yürüdüm. Kapıdan içeri girmek bile içime bir huzursuzluğun çökmesine yetmişti ve Floral Beach'e yapacağım yolculuk bana bir rahatlık veriyordu. Dışarda musluğun çevrildiğini duydum ve Henry'yi hortumu titizlikle sararken görür gibi oldum. Kapı kapandı, bir an sonra sallanan koltuğu gıcırdadı ve bir gazete hışırtısı ilk önce okuduğu spor sayfalarını açtığını bildirdi.

Yatağın ucunda temiz giysilerim bir yığın halinde duruyordu. Çekmeceli dolaba gidip aynada kendime baktım. Biraz kaçık görüldüğüm kuşkusuzdu. Saçlarım siyahtır ve altı haftada bir, tırnak makasıyla kendim keserim. Sonuç tam da bekleneceği gibidir -düzensiz ve beceriksizce. Son zamanlarda biri kafamın bir köpeğin kıcına benzediğini söylemişti. Ellerimi arasından geçirdim ama bir yaran olmadı. Mutsuzlukla kalkmış olan kaşlarımı parmağımın ucuyla düzelttim. Kestane gözler, koyu renkli kirpikler. Burnum iki kere kırılmış olmasına rağmen şaşılacak derecede düzdü. Bir maymun gibi dişlerimi ortaya çıkardım ve (aşağı yukarı) düzgün olduklarını bir kere daha görmekten memnun oldum. Makyaj yapmam. Gözlerime birşeyler yapsam herhalde daha iyi olurdu -maskara, kaş kalemi, iki renkli far falan-ama o zaman hep onlarla uğraşmak gerekir ki, bu da bana boşuna zaman harcamak gibi gelir, Kız gibi olmak hiç öğretilmediği için, işte şimdi, otuz iki yaşında kozmetik aldatmacalarla süslenmemiş bir yüzle kalıvermişimdir. Bu haliyle güzel bir yüzüm var denemez ama başımın önünü arkasından ayırarak görevini de iyi yaptığı söylenebilir. Ama benim huzursuzluğumun nedeni görünüşüm değildi. Peki, sorunum neydi öyleyse?

Mutfağa dönerken kapının önünde durakladım. Henry her akşam yaptığı gibi kendine bir içki doldurmuştu.

Buzlu Black Jack viskisi. Bana baktı, sonra şöyle bir başını sallayıp bir daha baktı. "Ne oldu?"

"Bugün Floral Beach'te bir iş aldım. Bir hafta-on gün burada olmayacağım sanırım."

"O kadar mı? iyi. Bir hava değişikliğine ihtiyacın vardı." Yine gazetesine döndü.

Orada durup ensesine baktım. Whistler'in bir tablosu gözlerimin önüne geldi. Bir anda neler olup bittiğini anladım. "Henry, bana analık etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Burada olmak bana garip bir duygu veriyor da."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Sofranın hazır olması falan."

"Ben yemek yemeyi severim. Bazen günde iki üç kere yerim." Sayfanın altında bir bulmaca bulup tükenmez kalemine uzandı. Bu konuşmaya hakkı olan dikkati vermiyordu.

"Buraya taşındığımda bana üzerime düşmeyeceğine söz vermiştin."

"Ben üzerine düşmüyorum."

"Düşüyorsun."

"Hayır."

"Ya çamaşırlar? Yatağımın ucuna çamaşırlarımı katlayıp yerleştirmişsin,"

"Beğenmediysen yere atabilirsin."

"Haydi haydi, Henry. Önemli olan o değil. Ben kendi çamaşırlarımı kendim yıkayacağım demiştim, sen de kabul etmiştin."

Henry omuzlarını silkti. "Demek yalancıyım, öyle mi? Ne diyebilirim ki?"

"Yeter artık. Benim anaya ihtiyacım yok."

"Senin bir bakıcıya ihtiyacın var, Aylardır söylüyorum sana. Kendine bakmasını bilmiyorsun. Bir sürü çöplük yiyorsun. Dayak yiyorsun. Oturduğun yer bombalanıyor. Sana bir köpek almanı söyledim ama onu da yapmadın. Şimdi de başına ben bela oldum ve eğer bana sorarsan, bunu hak ettin işte."

Ne kadar sıkıcı. Bir ana kediye bağlanan o ördek yavrularından biri gibi hissediyordum kendimi. Annemle babam ben beş yaşındayken bir araba kazasında ölmüşlerdi. Gerçek bir aile yokluğunda ben de ailesiz idare etmişim. Şimdi eski bağımlılıkların su yüzüne çıktığı anlaşılıyordu. Bunun ne demek olduğunu bilirdim. Bu adam seksen iki yaşındaydı. Ne kadar yaşayacağını kim bilebilirdi? Ona bağlanmaya razı olduğum anda ölebilirdi. Ha ha, kazığı yine yerdin işte.

"Ben ana baba istemiyorum. Seni dost olarak istiyorum."

"Ben senin dostunum."

"O zaman bu saçmalıkları bırak. Beni çıldırtıyorsun."

Henry saatine bakarken gülümsüyordu. "Laf kalabalığının bittiyse yemekten önce koşacak kadar zamanın var."

O zaman sustum işte. Hava kararmadan biraz koşmayı düşünmüştüm. Saat dört buçuktu ve mutfak penceresinden bakınca fazla zamanımın kalmadığını gördüm. Şikayet etmeyi bırakıp eşofmanımı giydim. O gün kumsal çok garipti doğrusu. Geçen fırtına bulutları ufku sepya rengine boyamıştı. Dağlar kahverengi, gökyüzü zehirli tentürdiyottu. Belki de Los Angeles alev alev yanıyor ve göğe kenarları koyu kırmızıya dönüşen bu bakır renkli dumanları salıyordu. Kumsala paralel olan bisiklet yolunda koşmaya başladım. Bir buçuk mil sonra döndüğümde alacakaranlık çökmüş, sokak lambaları yanmıştı. Hava giderek soğuyor ve dalgalar kıyıyı dövüyordu. Kayalığın berisinde demirlemiş tekneler vardı. Yoksulların yat limanı. Kaldırımla bisiklet yolu arasındaki çimen şeridini aydınlatan trafik huzur vericiydi. Her gün koşmaya çalışırım; nedeni koşma tutkusu değil, koşmanın canımı birkaç kere kurtarmış olmasıydı. Koşma dışında genelde haftada üç kere ağırlık kaldırırdım ama aldığım yaralar nedeniyle o işi geçici olarak bırakmışım.

Eve döndüğümde biraz daha keyifliydim. Soluk soluğa kaldın mıydı telaşı ya da depresyonu fazla uzun sürdürmek imkânsızdır. Terlemede ardından neşe getiren bir şey vardır sanki. Yemeğimizi yedik, biraz çene çaldık, sonra ben odama gidip yolculuk için eşyalarımı toplamaya koyuldum. Floral Beach'teki durumu daha düşünmeye başlamışım ama bir an duraklayıp üzerine Bailey Fowler'ın adını yazdığım dosyayı açtım. Küçük odada yığılı duran gazeteleri araştırıp tutuklanmasını anlatan yazıyı kestim.

Habere göre on yedi yaşındaki eski sevgilisi boğularak öldürülmüş bulunduğu Bailey silahlı soygun cezasından şartlı tahliyeyle dışarda bulunuyormuş. Sayfiye kasabası sakinleri o zaman yirmi üç yaşında olan Fowler'ın yıllardır zaman zaman uyuşturucu kullandığını söylemişler ve kendi arkadaşıyla gönül ilişkisini öğrendiğinde kızı öldürmüş olabileceğini tahmin etmişlerdi. Fowler savcıyla anlaşıp suçu kabullenince eyalet cezaevinde altı yıla mahkûm olmuştu. San Luis Obispo'da bir yıldan az kaldıktan sonra kaçmıştı. Peter Lambert takma adını alarak California'dan uzaklaşmış, çeşitli satıcılıklar yaptıktan sonra Arizona, Colorado, Yeni Mexico ve California'da şubeleri olan bir giyim firmasında çalışmaya başlamıştı. Şirket onu 1979'da batı bölümü müdürlüğüne getirmişti. Los Angeles'e nakledilmiş ve o günden beri de orada yaşamaktaydı. Gazete Fowler'ın iş arkadaşlarının daha önce başından geçenleri duyunca şoka uğradıklarını yazıyordu. Fowler'i çalışkan, becerikli, iyi konuşan, toplum ve kilise işlerinde aktif bir insan olarak tanımlamışlardı.

Bailey Fowler'ın siyah beyaz fotoğrafında yüzünde inanmazlık okuyan kırk yaşlarında bir adam kameraya bakmaktaydı. Yüz hatları güçlüydü, babasıyla aynı boksör çenesi vardı. Bir kenarda da on yedi yıl önce Jean Timberlake'in öldürülmesi nedeniyle tutuklandığı zamandan bir polis fotoğrafı vardı. O zamandan bu yana saç çizgisi hafifçe gerilemişti ve rengini koyulatmış olabileceği anlaşılıyordu, ancak bu fotoğrafın kusuru da olabilirdi. Yakışıklı bir gençti ve şimdi de fena sayılmazdı.

Bir insanın kendini yeniden yaratabilmesi ilginç, diye düşündüm, insanın kimliğini bir yana bırakıp onun yerine bir ikincisini inşa etme fikrinde çok çekici bir şey vardı doğrusu. Cezaevinde cezasını çekmiş olmasının da dışarda olmak, yaşamını sürdürmek gibi takdir edilme duygusu yaratıp yaratmayacağını merak ettim. Aileden söz edilmediğine göre hiç evlenmemiş olmalıydı. Bu yeni avukatı bir hukuk dehası değilse, hem ilk cezasının kalanını çekecek hem de kaçtığı için ek iki yıl yatacağı, Salıverildiğinde kırk yedi yaşında olacaktı ki, herhalde bu yıllarını mücadele etmeden teslim edecek biri değildi.

Yazının arkası olduğunu görünce onu da kestim, Bu genellikle birincinin eşiyse de, bunda öldürülen kızın lisedeki yıllıktan alınma fotoğrafı da vardı. Lise son sınıftaydı. Koyu renk saçları düz ve parlaktı, yüzüne uyacak biçimde kesilmiş, ortadan iki yana ayrılmıştı. Gözleri soluk renkli, ağzı iri ve şehvetliydi. Hafif bir gülümsemesi vardı ki, bu da ona bizlerin henüz farkında olmadığımız bir şeyi biliyor havası vermekteydi. Gazete kesiklerini dosyaya, dosyayı da bez çantamın yan cebine yerleştirdim. Giderken büroma uğrayıp portatif daktilomu da alacaktım.

□

Ertesi sabah saat dokuzda yola çıkıp San Rafael Dağları'nın arasındaki geçide doğru sürdüm arabayı. Geçidi aşip da yol vadiye inmeye başlayınca on mil kadar ilerde 101 nolu karayoluna girdim. Saat 10:35'te

Floral Beach çıkışından meşelerle kaplı alçak tepeler arasından batıya, okyanusa doğru yoluma devam ettim. Büyük Okyanus'un kokusunu denizi görmeden çok önce almıştım. Martı çığlıkları denizin görüneceğini haber veriyorlarsa da, yine de o dümdüz mavi çizginin genişliğini görünce şaşmaktan kendimi alamadım. Denizi sağımda bırakarak sola sapıp Floral Beach'in ana caddesine girdim. Okyanus Caddesi'nin üç katlı tek binası olan motel üç blok öteden görülüyordu. Kayıt bürosunun önündeki on beş dakikalık parka girdim, çantamı alıp dışarı çıktım.

3

Kayıt bürosu küçüktü, masa Fowler'lerin yaşam alanları olduğunu tahmin ettiğim bir girişin önüne yerleştirilmişti. Kapıdan geçerken küçük bir çingirak hafifçe çınlamıştı.

"Geliyorum" diye bir ses duyuldu. Ann'in sesine benziyordu.

Tezgâhın önüne geçip sağıma baktım. Açık bir kapıdan bir hastane yatağı gördüm. Sesler vardı ama kimseyi göremiyordum. Bir sifonun çekildiğini duydum, borular gürültüyle takırdadı. Havaya oda spreyinin olmayacak derecede tatlı kokusu yayıldı. Doğada hiçbir şey öyle kokmazdı.

Birkaç dakika geçti. Oturacak bir yer de olmadığından, ayakta durup daracık odayı inceledim. Halı harman sarıydı, duvarlar budaklı çam tahtasıyla kaplanmıştı. Yerel turistik alanları ve işyerlerini belirten broşürlerin bulunduğu sehpanın üzerine ateşli turuncu ve sarı yapraklarıyla sonbahar ağaçlarından bir manzara asılıydı. Broşürleri karıştırdım, yolda gelirken önünden geçtiğim Okaliptüs Kaplıcası broşürünü aldım. Çamur banyoları, sıcak banyolar öneriliyordu, odaların fiyatı, her ne demekse, "mantıklı"ydı.

Ann arkamdan "Jean Timberlake okuldan sonraları orada çalışırdı" dedi. Üzerinde lacivert pantolon ve beyaz ipekli bir bluz olduğu halde kapı önünde duruyordu. Babasının yanında olduğundan daha rahat bir hali vardı, Yaptırmış olduğu saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, insanın gözünü o hafif geriye kaçık çenesinden uzaklaştırıyordu.

Broşürü yerine bıraktım. "Ne iş yapardı?"

"Oda hizmeti. Haftada bir iki gün de burada çalışırdı."

"Onu iyi tanır mıydınız?"

"Yeteri kadar. Bailey yirmi yaşındayken çıkmaya başladılar. Jean o zaman lise birdeydi." Ann'in gözleri açık kahverengi, tavrı ilgisizdi.

"Bailey için biraz küçük değil miydi?"

Hafifçe gülümsedi. "On dört yaşındaydı." Söyleyebileceği başka bir şey arka odadan sesle kesildi.

"Ann, kim var orada? Hemen döneceğim demiştin. Ne oldu?"

"Annemle tanışmalısınız." Ann kuşku doğuran bir sesle konuşmuştu. Tezgâhın menteşeli tahtasını kaldırdı, arkasından yürüdüm.

"Babanız iyi mi?"

"Pek değil. Dün kendisi için güç bir gündü. Bu sabah bir ara kalktı, ama çabuk yorulduğundan yine yatmasını söyledim."

"Epey meşgulsünüz desenize."

İstiraplı bir gülümsemeyle baktı. "İzin almak zorunda kaldım."

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"Lisede rehber danışmanım. Ne zaman döneceğimi Tanrı, bilir artık."

Ardından Bayan Fowler'ın hastane yatağında oturur durumda olduğu odaya girdim. Kadın kır saçlı ve şişmandı, plastik çerçeveli kalın camlı gözlükleri gözlerini irileştirmişti. Üzerinde arkadan bağlı bir hastane gömleği vardı. Gömleğin boynunda SAN LUIS OBISPO İLÇE HASTANESİ yazıyordu. Bir yatak ceketi ya da bir sabahlık giyeceği yerde onu giymiş olması garibime gitti. Bir tiyatro olarak hastalık belki de. Yatağın üstündeki bacakları henüz yağları alınmamış et parçaları gibiydi, tombul ayakları çıplaktı.

Yatağa yaklaşarak elimi uzattım. "Merhaba, nasılsınız? Adım Kinsey Millhone." Tokalaştık, eğer ona tokalaşmak denilirse. Parmakları soğuk ve lastik gibiydi. "Kocanız kendinizi iyi hissetmediğinizi söylemişti" dedim.

Mendilini ağzına götürdü ve ağlamaya başladı. "Ah, Kenny, çok üzgünüm. Elimde değil. Bailey'in ortaya çıkmasıyla şaşkına döndüm. Onu öldü sanıyorduk, birden ortaya çıktı işte. Yıllardır hastayım ama bu beni berbat etti."

"Durumunuzu çok iyi anlıyorum. Adım Kinsey."

"Ne?"

"Adım Kinsey, annemin kızlık soyadı. Siz 'Kenny' dediniz sanırım, işitmediğinizi tahmin ettim de."

"Aman Tanrım, özür dilerim. Kulağım da sağırlandı, gözlerimle de övünemem. Ann, yavrum, bir iskemle getirsene. Terbiyen de mi kalmadı yoksa?" Kadın bir kâğıt mendil alıp sümkürdü.

"Böyle iyi" dedim. "Santa Teresa'dan bu yana araba kullanıyorum, ayakta durmak iyi geliyor."

"Kinsey babamın dün tuttuğu detektif."

"Biliyorum" dedi Bayan Fowler. Pamuklu örtüsüyle oynamaya, o yana bu yana çekiştirmeye başladı.

Kendisini ilgilendirmeyen konulardan huzursuzlanmıştı. "Temizlenmeyi umuyordum ama Ann yapacak işleri olduğunu söyledi. Onu gereğinden fazla rahatsız etmek istemiyorum" ama romatizmamın bu haliyle pek çok

şeyi de yapamıyorum. Şu halime bakın. Adım Ori, Oribelle'in kısaltılmışı. Beni pek berbat buluyor olmalısınız."

"Hiç de değil. Gayet iyi görünüyorsunuz." Yalan söylemekten hiç kaçınmam.

Sanki sormuşum gibi, "Şekerim de var" dedi. "Bütün ömrümce de oldu ve şimdi şu halime bakın. El ve ayaklarımda uyuşma, böbrek sorunları, şimdi de romatizma çıktı." incelemem için elini uzattı. Bir boksörünkiler gibi şişmiş parmaklar bulacağımı sandım ama elleri bana normal göründü.

"Çok üzüldüm. Sizin için epey güç olmalı."

"Eh, şikâyet etmemeye karar verdim. Kaderlerini kabul edemeyen insanlardan nefret ederim."

Ann, "Anne, az önce çay istemiştin" dedi. "Kinsey, sen de ister miydin?"

"Şimdi istemem, teşekkür ederim."

"Ben de istemem" dedi Ori. "Canım çekmiyor şimdi, ama sen kendine yap."

"Suyu koyayım."

Ann izin isteyip odadan çıktı. Ben de aynı şeyi yapabilmiş olmayı isteyerek öylece durdum orada. Daire gördüğüm kadarıyla büroyu andırıyordu: Altın renkli halı, Eski Amerikan tipi mobilyalar. Yatağın ucunda duvara asılı bir İsa tablosu. Avuçları açık, gözleri göğe çevrili ve hiç kuşkusuz Ori'nin dekorasyon zevki karşısında ıstırap içinde. Kadın tabloya baktığını gördü.

"Onu bana Bailey verdi. Öyle bir çocuktu işte."

"Çok güzel" dedim. Sonra hazır fırsat elime geçmişken soruyu yapıştırdım. "Bailey o cinayet işine nasıl karıştı?"

"Suç onun değildi. Kötü arkadaşlar arasına düştü. Lisede pek başarılı değildi, okuldan sonra da iş bulamadı. Sonra Tap Granger'e rastladı, ilk gördüğüm anda nefret etmişim ondan, ikisi sabahlara kadar gezerlerdi. Royce çılgına dönmüştü."

"Bailey o sırada Jean Timberlake'le mi çıkıyordu?"

"Sanırım." Kadının bunca yıl sonra ayrıntıları pek hatırlayamadığı belliydi. "Annesi hakkında söylenenlere rağmen tatlı bir kızdı."

Telefon çalınca uzanıp açtı, "Motel" dedi. "Evet. Bu ay mı, gelecek ay mı? Bir dakika bakayım." Rezervasyon defterini önüne çekip arasından kalemi çıkardı. Sayfalara çok yakından bakarak Mart ayına geldiğini gördüm. İş sırasında sesi normaldi. Konuşmasındaki o hastalıklı tavır kaybolmuştu. Kurşun kalemin ucunu yalayıp not aldı, iki kişilik yataklarla diğerlerini kıyasladı.

Ben fırsattan yararlanıp Ann'i aramaya gittim. Öteki duvardaki kapı bir hole açılıyordu, ana koridorun iki yanında odalar vardı. Sağda bir merdivenle yukarı kata çıkılıyordu. Sol tarafındaki mutfaktan su sesi ve bir çaydanlığın ocağın üstüne sürülmesi takırtısı geldi. Genel planı bilmiyordum ama dairenin birkaç odanın duvarlarının yıkılmasıyla oluşturulduğu belli oluyordu. Holün karşısındaki odaya baktım. Yanında banyosuyla bir yemek odası. Eskiden vestiyer olması gereken bir girinti mutfığa açılıyordu. Kapı önünde durakladım. Ann sanayi tipi alüminyum bir tepsiye fincanları yerleştiriyordu.

"Yardım ister misin?"

Başını salladı. "Sen istersen çevreye bir göz at. Burasını evlendikleri zaman babam kendisi yaptırmış."

"Güzel yer" dedim.

"Eh, artık değil, ama onlar için kusursuzdu. Sana anahtarını verdi mi? Eşyalarını yukarı götürmek istersen sanırım. Sana yirmi iki numarayı verecek. Deniz manzaralıdır, bir de küçük mutfığı vardır."

"Teşekkür ederim. Çok iyi. Az sonra götürürüm eşyalarımı, Bu öğleden sonra avukatla konuşmayı düşünüyordum."

"Babam senin için saat bir kırk beşe randevu aldı galiba. Kendini iyi hissediyorsa o da gelmek isteyecektir. Sahne yönetmenliği yapmak istiyor. Umarım sence bir sakıncası yoktur."

"Aslında, var. Yalnız gitmek isterim. Annenle baban Bailey'i savunur gibi konuşuyorlar, olay hakkında bilgi edinmeye çalışırken bir de bununla uğraşmak istemem."

"Doğru. Anlıyorum. Babamı vazgeçirmeye çalışırım."

Çaydanlıkta su fokurdamaya başlamıştı. Tezgâhın üzerindeki kırmızı beyaz çay kutusundan poşette çayları aldı. Mutfak eski tipti. Yerde bejli grili karelerden muşamba, bir tarlanın havadan görünüşünü andırıyordu. Gazocağı krom süslü ve beyazdı, kullanılmayan ocakların üstünü örten kapakları vardı. Evye iki ayak üstünde duran beyaz porselendendi, yaşlılıktan sararmış olan buzdolabı küçüktü.

Güğümünden ısıklar yükselmeye başladı. Ann gazı kıstı, kaynar suyu beyaz bir çaydanlığa boşalttı. "Nasil içersin."

"Şekersiz ve sade."

Kadının ardından oturma odasına döndüm; Ori ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ayaklarını aşağı sallandırmış, eteği yukarı çekilmiş buruşuk beyaz baldırları ortaya çıkmıştı.

"Anne, ne yapıyorsun?"

"Yine tuvalete gitmem gerek, sen de o kadar geciktin ki, bekleyemedim."

"Neden seslenmedin? Yardımsız kalkmaman gerektiğini biliyorsun, insaf!" Ann tepsiyi tekerlekli bir servis masasına bırakıp annesine yardıma gitti. Ori yere basarken dizleri titredi, ikisi ağır ağır yan odaya yürüdüler.

"Ben gidip eşyalarımı çıkarayım."

"Tamam" diye seslendi Ann. "Bizim işimiz uzun sürmez."

Okyanus'tan esen rüzgâr serindi ama güneş de vardı. Bir an elimi gözlerime siper edip öğle yaklaştıkça yaya trafiğinin arttığı kasabaya baktım, iki genç anne bebek arabalarını iterek karşıdan karşıya geçiyorlar, arkalarından ağzında bir Frizbi olan bir köpek geliyordu. Turist mevsimi olmadığı için kumsal kalabalık değildi. Yalnızca dalgaların sesi ve başımızın üzerinde uçan küçük bir uçağın homurtusu duyuluyordu. Çantamı ve daktilomu alıp motele döndüm. Oturma odasına vardığımda Ann Ori'yi yatağına yatırıyor, Beni görmelerini bekledim.

"Karnım acıktı" diye Ori söyleniyordu.

"Tamam, anne. Bir test yapalım hele. Zaten saatler önce yapmamız gerekirdi."

"İstemiyorum, kendimi o kadar iyi hissetmiyorum."

Ann'in annesinin sesine kızdığını ama öfkesini tutmaya çalıştığını görebiliyordum. Gözlerini kapattı. "Çok streslisin" dedi. "Dr. Ortega seni bir daha görene kadar çok dikkatli olmanı istiyor."

"Bana öyle demedi."

"Sen kendisiyle konuşmadın ki."

"Ben Meksikalıları sevmem."

"O Meksikalı değil, İspanyol."

"Yine de ne dediğini anlamıyorum, neden doğru dürüst İngilizce konuşan bir doktor bulmuyorsun?"

"Şimdi geliyorum, Kinsey" dedi beni gören Ann. "Hele annemi yatırayım da."

"Gideceğim yeri söylersen eşyayı taşıyabilirim."

İkisi beni hangi odaya yerleştirecekleri konusunda bir süre tartıştılar. Ann bu arada pamuk, alkol ve kâğıt paketten test bantları çıkarıyordu. Annesinin parmağını bir iğneyle deldi. Ben yüzümü buruşturarak kitap dolabına doğru yürüdüm. Bir kitap seçip karıştırarak arkamdaki sahneyi silmeye çalıştım.

Bir süre bekledikten sonra kitabı yerine bırakıp döndüm. Ann test sonuçlarını yatağın yanındaki dijital bir göstergeden okuduktan sonra insülin olduğunu tahmin ettiğim sütümsü bir sıvıyı şırıngaya çekti. Ben yine dikkatimi bir kâğıt ağırlığına çevirdim. Kristal topun içinde karlar arasında bir Doğum sahnesi. Bebek İsa bir kâğıt kıstırgacı boyunda, iğne konusunda ödleğin biriyimdir doğrusu.

Arkamdaki hışırtılardan işlerini bitirdiklerini anladım. Ann şırınganın iğnesini kırıp çöp sepetine attı. Masanın üstünü düzenledi, sonra bana anahtarımı vermek üzere dışarı yürüdü, Ori arkasından seslenmeye başlamıştı bile.

4

Saat bir buçukta on iki mil ilerdeki San Luis Obispo'ya varmış, çevreyi tanımak için kent merkezinde otomobille dolaşıyordum. Ticari binalar iki ila dört katlıydılar ve çok titizlikle korunmuşlardı. Burası İspanyol ve Victoria tipi binaları restore edilip kullanıma açılmış gerçek bir müze kentti. Mağazaların cepheleri koyu renklere boyanmıştı, çoğunun vitrinleri üzerinde tenteleri vardı. Moda giyim mağazaları ve iyi restoranlarla doluydu caddeler. Turistlere yönelik olmayan işyerleri de her tarafta görülen California Politeknik öğrencilerinin zevklerini yansıtıyordu.

Bailey Fowler'ın yeni avukatı, mahkeme binasından bir blok ötede Mill Caddesi'nde, Jack Clemson adında biriydi. Bir park yerine girip kapıları kilitledim. Büro, önünde dar bir ahşap veranda olan küçük ve ahşap bir evdeydi. Arsa beyaz bir çitle çevriliydi, direkler arasında sardunyalı vardı. Kapıdaki tabelaya bakılırsa tek kiracısı Jack Clemson'du. Ahşap merdivenleri çıkıp kabul bölümü olarak düzenlenmiş giriş holüne vardım. Bir duvardaki ayaklı saatin ileri geri sallanan bakır rakkası odanın tek canlı şeyiydi. Sağdaki eski salonda eski moda, önleri camlı, meşe kitap dolapları vardı. Ortada bir masa, döner bir koltuk, bir fotokopi makinesi varsa da, görünürlerde sekreter falan yoktu. Bilgisayar ekranı karanlıktı, masanın üzerinde, düzenle yerleştirilmiş defterler ve ipe bağlı akordeon dosyalar yığılıydı. Holün öte yanındaki odanın kapısı kapalıydı. Telefonun ışıklı düğmelerinden biri yanıyor, arkalarda bir yerden sigara dumanı kokusu geliyordu. Eski bir kilise sırası olan bekleme koltuğuna oturdum. Alttaki ilahi kitabın konulduğu bölmede şimdi Columbia Üniversitesi Hukuk Fakültesi dergileri vardı. Birini alıp karıştırırken ayak sesleri duyuldu ve Clemson göründü.

"Bayan Millhone, değil mi? Jack Clemson. Tanıştığımıza memnun oldum. Buranın kusuruna bakmazsınız umarım. Sekreterim hasta, yerine bakan kız da yemekten dönmedi. Arka tarafa buyrun."

El sıkıştık, arkasından yürüdüm. Elli beş yaşlarında, tıknaz, herhalde doğduğundan beri toplu kabul edilen insanlardan biriydi. Kısa boylu ve enliydi, geniş omuzlu, çıplak kafalı. Yüz hatları bebekleşmişti: seyrek kaşlar, köprüsü üzerinde kızıl izler olan yumuşak bir burun. Gözlüğü alnına itilmişti. Gömleğinin yakası açık, kravatı gevşetilmişti. Anlaşılan tıraş olmaya vakit bulamamıştı ve sakalının ne kadar uzadığını anlamak istemiş gibi çenesini kaşıyordu. Elbisesi tütün rengiydi, usta bir terzi elinden çıkmıştı ama pantolonunun oturduğu yeri buruştu.

Bürosu binanın arka yarısını olduğu gibi kaplıyordu ve güneşli bir verandaya açılan balkon kapıları vardı. Müşteriler için ayrılmış koyu yeşil meşin koltukların ikisi de hukuk kitapları ve dosyalarla doluydu. Clemson bir kucak dolusu kitap ve dosyayı alıp yere indirdi, oturmamı işaret ettikten sonra masasının başına yürüdü.

Solundaki duvarda asılı aynada kendini görünce bilinçsiz bir hareketle eli yine çenesine gitti. Sonra oturdu, çekmecesinden elektrikli bir tıraş makinesi çıkardı, düğmesine basıp usta hareketlerle yüzünde gezdirmeye başladı. Alet uzaktan geçen bir uçak gibi vızıldıyordu.

"Yarım saat sonra mahkemede olmam gerek. Bu öğleden sonra size daha fazla zaman ayıramayacağım için özür dilerim."

"Önemi yok" dedim. "Bailey kaçta geliyor?"

"Herhalde gelmiştir bile. Polis bu sabah onu getirmeye gitti. Saat üçü çeyrek geçe kendisini görebileceksiniz. Normal ziyaret saati değil ama Quintana olur dedi. Onun davası."

"Saniğa suç ne zaman tebliğ edilecek?"

"Yarın sabah sekiz buçukta. İlgileniyorsanız, buraya gelin, birlikte gideriz. Böylece görüş alışverişinde de bulunmuş oluruz."

"Memnun olurum."

Clemson masa takvimine bir not düştü. "Bu öğleden sonra motele geri dönecek misiniz?"

"Elbette."

Tıraş makinesini kaldırıp çekmeceyi kapattı, Bazı kâğıtlar aldı, katlayıp bir zarfa koydu, üzerine Royce'un adını yazdı. "Royce'a bunların imzaya hazır olduğunu söyleyin" dedi.

Zarfı çantama yerleştirdim.

"Bu işte geçmiş konusunda size neler anlatıldı?"

"Fazla bir şey değil."

Bir sigara yakıp avcunun içine öksürdü. Ciğerlerinin durumundan sikildiği belli olarak başını salladı. "Bu sabah Fowler'ın davasına bakan avukat Clifford Lehto ile görüştüm. Emekli şimdi. Hoş bir adam. Buradan altmış mil ilerde bir bağ satın almış. Chardonnay ve Pinot Noir üzümü yetiştirdiğini söyledi. O işe ben de hayır demedim doğrusu. Her neyse benim için eski dosyalarını karıştırıp notlar çıkardı."

"O konu neymiş? Savcı neden anlaşmaya yanaşmış?"

Clemson boş ver der gibi elini salladı. "Kanıtlar pek sudanmış. George De Witt İlçe savcısıydı. Onunla hiç karşılaşmış mıydınız? Sanmam. Sizden çok önce olmalı. Şimdi Yüksek Mahkeme yargıcı. Vebaymış gibi kaçırım kendisinden."

"Adını duydum. Politik emelleri var, değil mi?"

"Sanki bir işe yaracaktı gibi. Bir davada nasıl bir tutum içinde olacağı hiç bilinmez. Adildir, ama tutarsızdır. Bu da çok kötü bir şeydir. George gösterişçiydi. Böyle reklamı çok olan bir davada anlaşmak zorunda kalmaktan nefret etmişti, ama aptal da değildi. Duyduğum kadarıyla Timberlake cinayeti hakkında ellerinde kesin kanıtlar yokmuş. Fowler yıllardır bir serseri olarak tanınmıştı kasabada. Babası onu evden kovmuş..."

"Bir dakika" dedim. "Bu cezaevine ilk girişinden önce miydi, sonra mı? Onun silahlı soygundan hüküm giydiğini duydum ama kimse o konuda da bir şey söylemedi bana."

"Tamam, ben biraz bilgi vereyim öyleyse. Bu iş birkaç yıl önceydi. Tarihler burada bir yerde olacak ama önemli değil. Fowler ile Tap Granger adında biri Fowler'ın liseden mezun olduğu sıralarda arkadaş olurlar.

Bailey yakışıklı bir oğlandı ve akıllıydı ama bir türlü kendini toparlayamadı. Kötü yola düşmekten kurtulamayacak o insanlardan biriydi. Lehto'nun söylediğine göre Bailey ile Tap uyuşturucu kullanıyorlarmış. Yerel satıcıya para yetiştirmek için benzin istasyonlarını soymaya başlamışlar. Ama amatörce, üç beş kuruş için. Budalalar. Başlarına çorap geçiriyorlarmış. Yakalanmışlar tabii. Rupert Russell mahkemenin atadığı avukattı o zaman ve elinden geleni yapmıştı."

"Neden özel avukat tutulmamış? Bailey parasız mıymış?"

"Hemen hemen. Kendinin parası yokmuş, babası da avukat parası vermeyi reddetmiş." Clemson sigarasından bir nefes çekti.

"Peki, çocukken başı belaya girmiş mi?"

"Hayır. Sicili temizmiş. Bir kınamayla kurtulurum sanmış herhalde. Ama yaptıkları iş silahlı soygundu, tabancayı Tap taşıdığı için Bailey, yakasını kurtaracağını sanmış olmalı. Ama ne yazık ki, yasa öyle değildir. Her neyse, kendisine bir anlaşma önerdiklerinde reddetmiş, suçsuz olduğunu iddia edip mahkeme önüne çıkmış. Tabii jüri kendisini suçlu bulmuş, yargıç da acımasız davranmış. O zamanlar silahlı soyguna eyalet cezaevinde bir ila on yıl verirlerdi."

"Ama hüküm hâlâ kesin değildi, değil mi?"

"Evet. O zaman bir Ceza Bürosu vardı ve kurul toplanıp şartlı salıverilme koşul ve tarihini belirlerdi. O zaman pek liberaldi kurul. Hah, California'da hükümet de çok daha liberaldi ya. Her neyse, bire on yıl aldılar ama iki yılda çıktılar. Bailey yalnızca on sekiz ay yattı."

"Burada mı?"

"Hayır. Chino'da, cezaevlerinin yazlık kulübünde. Ağustos'ta çıktı. Floral Beach'e geldi ve iş aramaya başladı ama başarılı olamadı. Çok geçmeden bu kere kokaine başladı."

"Bu arada Jean neredeydi?"

"Central Coast Lisesi'nde son sınıfta. Kız hakkında size bilgi verdiler mi, bilmiyorum."

"Kimse bir şey söylemedi."

"Gayrimeşruydu. Annesi hâlâ Floral Beach'tedir. Onunla konuşmak isteyebilirsiniz. Jean tek çocuğuydu. Güzel kızdı ama sanırım pek çok sorunu vardı. Sanki bizlerin yokmuş gibi." Sigarasından bir nefes daha çekti.

"Kız Royce Fowler'ın yanında çalışıyordu, değil mi?"

"Evet. Bailey cezaevinden çıktı, yeniden bir araya geldiler. Lehto'ya bakılırsa Bailey kızla yalnızca arkadaş olduğunu söylüyordu. Savcı onların aralarında gönül ilişkisi olduğunu ve Bailey'in, kızın Tap'la yaşadığını öğrenince kıskançlık krizine kapılıp öldürdüğünü iddia etti. Fowler öyle olmadığını söyledi. Tap cezaevinden iki ay önce çıkmışsa da, bunun onunla ilgili olmadığını iddia etti."

"Ya Granger? O hâlâ buralarda mı?"

"Evet. Floral Beach'in tek benzin istasyonunu işletir. İstasyon başkasınıdır. Pek zeki değildir, ama idare ediyor sanırım. Gününde çok yabaniydi ama şimdi epey yumuşamıştır."

Hem Tap Granger hem de Jean Timberlake'in annesiyle görüşmek için not aldım. "Sözünüzü kesmek istememiştin. Bailey'in cezaevinden çıktıktan sonra kızla ilişkisini anlatıyordunuz."

"Bailey aşkın sona ermiş olduğu söylüyor. Kızla çıkıyorlarmış, yalnızca o kadar. İkisi de toplum dışına itilmiş insanlardı, Bailey hapse düştüğü için, kız da annesinin sürtüğün biri olmasından. Ayrıca Timberlake'ler yoksuldular. Kız Floral Beach'te' kaldığı takdirde hiçbir yere varamayacaktı. Floral Beach boyunda kasabaları ne kadar tanıdığınızı bilemem. Burada en fazla bin yüz kişi vardır ve çoğu buraya ne zaman yerleştiklerini bile unutmışlardır. Her neyse, kızla Bailey eskisi gibi birlikte dolaşmaya başladılar. Bailey onun başka biriyle ilişkisinin olduğunu ama o konuda çok ağzısıki davrandığını iddia ediyordu.

"Kızın öldürüldüğü gece ikisi beraber içmişlerdi. San Luis'de altı, Pismo'da iki bara gitmişlerdi. Geceyarısına doğru dönüp kumsalda park ettiler. Bailey saatin on suları olduğunu söylüyorsa da, bir tanık geceyarısı orada olduklarını görmüş. Her neyse, kızın canı sıkılmıştı. Yanlarında bir şişe ve birkaç esrarlı sigara vardı. Bailey kavga ettiklerini, kız orada bırakıp gittiğini söylüyor. Ondan sonra hatırladığı ilk şey sabah olduğu ve moteldeki odasında bulunduğu. Aşağıda çocuklar kilisenin bir programı çerçevesinde kumsalı temizliyorlar. Bailey o arada sürekli kusuyor. Temizlik ekibi kızın merdivenin altında buluyor. Bir kemerle boğazı sıkılarak öldürülmüş, kemerin de Bailey'in olduğu anlaşılıyor."

"Ama bu işi herkes yapmış olabilir."

"Kesinlikle. Bailey'e suçu yükleyebilirlerdi, ancak De Witt girdiği bir dizi davadan zaferle çıkmıştı ve bir riske girmek istemiyordu. Lehto pazarlık etme fırsatı doğduğunu gördü ve Bailey zaten sabıkalı olduğu için anlaşmaya yanaştı."

"Eğer yargıç önüne çıksaydı cinayet suçlamasından kurtulabilir miydi?"

"Kim bilir? Mahkemeye çıkmak bir kumardır. Eğer zararın iyi gelirse iyi. Ama ya kaybedersen? Olay epey ilgi uyandırmıştı. Kasaba Bailey'in aleyhine dönüyordu. Sonra sabıkası vardı ve kendisi için iyi bir şey söyleyecek kimse yoktu. Anlaşması çok daha iyi olurdu. Yirmi yıl önce ölüm cezası da alabilirdi ki, insan ona hiç bulaşmak istemezdi."

"Ben cinayetle suçlanıldığı takdirde cezada indirim yapılmadığını sanıyordum."

"Kuramsal olarak doğru ama uygulamada öyle değildir. Lehto De Witt'e gitti ve, 'Bak, George, müvekkilimin olay sırasında sarhoş olduğu hakkında kanıt var' diyor. 'Hem de sizinkilerin ifadesi. Tutuklandığı zaman sarhoş görüldüğü yazılı...' Falan filan. Clifford gerekli her şeyi söyleyince George'un terlemeye başladığını görüyor. Adam bütün egosunu ortaya atmış ve mahkemeye iddianamesinde koca bir delikle gitmek istemiyor, Savcıların davaların en az yüzde doksanını kazanması beklenir."

"Şu halde Bailey kasten ölüme sebebiyet vermekten suçlu olduğunu kabul etti ve yargıç da ona göre ceza verdi."

"Evet. Tam üstüne bastın ama burada altı yıldan söz ediyoruz. Esaslı bir anlaşmaydı. İyi davranış dolayısıyla onun yarısında çıkabilirdi. Fowler kazık yediğini sanıyordu ama ne kadar talihli olduğunun farkında değildi. Clifford Lehto ona çok esaslı bir yardımda bulundu. Ben olsaydım aynı şeyi yapardım."

"Peki, bundan sonra ne olacak?"

Clemson omuzlarını silkerek sigarasını söndürdü. "Bailey'in kaçış için ne diyeceğine bakar. 'Hayır, kaçmadım' mı diyecek? Koşulları mı ileri sürecek? Cezaevinde birinin kendisini öldürmek istediğini söyleyebilir, ama kuşkusuz bu o kadar zamandır nerede olduğunu açıklayamaz. Aslında ilk bir iki raund için esaslı bir avukat tutmalıydı. Şu anda artık bunun bir yararı kalmadı. Onun için elimden geleni yapacağım ama aklını kaçırmamış hiçbir yargıç on altı yıldır kaçak olan birisini kefaletle serbest bırakmaz."

"Bu arada benden ne istiyorsunuz?"

Clemson kalkıp masasındaki kâğıt yığınına karıştırdı. "Sekreterime cinayet zamanındaki bütün gazete kupürlerini toplattım. Bunlara bakmak isteyebilirsiniz. Lehto elindeki her şeyi göndereceğini söyledi. Polis raporları, tanık listeleri falan. Bailey'le konuş bakalım ekleyeceği bir şey var mı. Bu işi bilirsin. Bütün oyuncuları araştır ve bana başka bir sanık bul. Belki de başka biri hakkında kanıt buluruz ve Bailey'i kurtarırız. Aksi takdirde uzun yıllar içeride yatacaktır. Bu süre içinde aslında temiz kalmış ve ben de onu tekrar hapsedmenin bir-anlamı olacağını sanmıyorum. Ama kim bilir? Burada işte."

Bir akordeon dosya bulup bana uzattı. Ayağa kalktım, bir daha el sıkıştık, sonra başka şeylerden söz ederek kapıya yürüdük. Bu arada geçici sekreter de gelmiş, kendine becerikli bir hava vermeye çalışıyordu. Verandaya vardığımızda Clemson, "Az daha unuttuyordum" dedi. "Jean'in o gece keyfinin neden kaçık olduğu. Hamileydi. Altı haftalık. Bailey çocuğun kendisinden olmadığına yemin ediyor,"

5

Cezaevine gidene kadar bir saatim vardı. Bir kent haritasında Central Coast Lisesi'nin bulunduğu yeri gösteren üzeri bayraklı küçük kareyi buldum. San Luis Obispo büyük bir kent değildi ve okul da sadece beş altı blok ilerdeydi. Okula vardığımda otomobili doğrudan bahçeye sürerek, Jean Timberlake okurken nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Binaların çoğunun yeni olduğu belliydi. Spor salonu ve kafeterya kırmızı kiremitleri ve İspanyol mimarisıyla daha eski bir dönemden kalmış olmalıydı. Kampus gördüğüm liselerden çok, bir koleji andırıyordu. Alçak yeşil tepeler hoş bir dekor oluşturuyor ve tesise bir huzur havası veriyordu. On yedi yaşında bir kızın öldürülmesi böylesine kırsal çevreye alışkın çocuklar için çok rahatsız edici olmuş olmalıydı.

Kendi lise yıllarımdan hatırladığım şey davranışlarımızı bir duygu açıklığının belirlediğiydi. Duygular çok yoğun olur, olaylar hep duygusal aşırılıklarla ele alınırdı. Ölüm hayali bir dram özlemini karşılarsa da, gerçek (çok şükür) güvenli bir uzaklıktaydı. Saçma denecek kadar genç ve sağlıklıydık ve umursamazca davranırsak da, bunun sonucunda acı çekmeyi beklemezdik. Kazayla ya da kasten gerçek ölüm fikri bizi şaşkınlığa iterdi. Aşk ilişkileri, altından ancak kalkabildiğimiz oyun dünyasını sağlamaktaydı. Trajedi duygumuz ve benmerkezciliğimiz öylesine abartılıydı ki, herhangi bir gerçek kayıpla başetmeye hazır değildik. Cinayetse herhalde anlayışımızın dışında olurdu. Jean Timberlake'in ölümü herhalde tanıdığı insanlar arasında hâlâ konuşuluyor, gençlik anılarını lekeleyen bir huzursuzluk yaratıyordu. Bailey Fowler'ın toplum içinde ortaya çıkması her şeyi karma karışık edecekti şimdi.

İçimden gelen bir hisse uyarak park edip, Santa Teresa Lisesi'ninkine çok benzeyen kütüphaneyi buldum. Bina açık ve havadar, gürültü düzeyi çok düşüktü. Muşamba yerler cilalıydı. Hava mobilya cilası, duvar kâğıdı ve tutkal kokuyordu. İlkokul günlerimde altı kavanoz LePage zamkı yemiş olmalıyım. Bir arkadaşım da açtığı kaleminin talaşlarını yerd. Taş ve toprak gibi inorganik şeyler yiyen çocuklara şimdilerde bir ad veriliyor. Benim zamanımda olaya eğlence gözüyle bakılırdı ve kimsenin böyle bir şey üzerinde fazla kafa yordüğünü hiç sanmıyorum.

Kütüphanede masalar pek dolu değildi ve müracaatta kıvrıkcık saçlı ve burnunun bir kenarına bir yakut geçirmiş genç bir kız oturuyordu. Herhalde bir kendi kendini delme krizine tutulmuş olmalıydı ki, kulakları da memesinden tepesine kadar delinmişti. Küpe yerine kâğıt kıstırğaçları, vidalar, çengelli iğneler takmıştı. Kucağında Rolling Stone dergisi açık olduğu halde bir tabure üzerinde oturuyordu. Kapaktaki Mick Jagger en az altmışında göstermekteydi.

"Merhaba."

Boş bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Bana yardımcı olabilir miydiniz acaba? Eskiden burada okurdum ve şimdi yıllığı bulamıyorum. Acaba burada eski yıllıkların kopyalan var mıydı?"

"Pencere altında. Birinci ve ikinci raflar."

Üç ayrı yıllık cildini alıp uzak bir masaya taşıdım. Bir zil çaldı, koridor hareket halindeki öğrencilerin gürültüsüyle çinladı. Dolap kapaklarının çarpılarak kapatılması arasında sesler ve kahkahalar duvarlardan sanki bir tenis salonundaymışız gibi yankılanıyordu, içeri jimnastik çorapları kokusu doldu.

Jean Timberlake'in resmini yıl yıl izledim. Onun lise yıllarında California gençliği savaşı protesto edip esrar çekerken Central Coast kızları saçlarını parlak kuleler biçiminde tarıyorlar, gözlerinin kenarına kara çizgiler çekip dudaklarını beyaza boyuyorlardı. Kızlar beyaz bluzlar giyiyor, saçlarını tepelerinde kabartıyorlardı. Oğlanlar ise kısa saçlıydılar ve dişlerinde teller vardı. Ne kadar kısa bir süre sonra favori uzatacaklarını, sakal bırakacaklarını, geniş paçalı pantolon ve rengârenk gömlekler giyeceklerini bilemezlerdi.

Jean'in diğerleriyle ortak hiçbir şeyi yok gibiydi. Seçebildiğim birkaç grup fotoğrafında hiç sırtıtmıyordu ve diğerlerinin o masumluluğundan yüzünde eser yoktu. Gözlerinin ifadesi saklıydı, bakışı uzaktı ve dudaklarındaki hafif gülümseme bunca yıl sonra hâlâ var olan özel bir keyfi gösteriyordu. Son sınıf listesinde herhangi bir kulüp ya da komitede adı yoktu. Şeref listesine geçmemiş, herhangi bir kola seçilmemiş, okul dışı faaliyetlere katılmamıştı. Çeşitli okul toplantılarında çekilmiş fotoğrafların hiçbirinde yoktu. Eğer futbol ya da basketbol maçlarına gitmişse, okul fotoğrafçısının görüş alanı dışında kalmış olmalıydı. Son sınıf temsilinde de yoktu. Bütün son sınıf balosu resimlerinde okul kraliçesi Bernie Knox ile beyaz dudaklı nedimleri yer almışlardı. Jean Timberlake o zaman artık ölmüştü. Erkek sınıf arkadaşlarının adlarını kaydettim. Eğer kentte kalmış kızlar varsa, herhalde telefon rehberinde kocalarının soyadları altındaydılar ve onları da başka bir yerden bulmam gerekecekti.

O dönemin müdürü Dwight Shales adında bir adamdı ve resmi yıllığın başlarında oval bir çerçeve içinde verilmişti. Okul yöneticisi ve iki yardımcısı masaları başında, resmi görüntülü kâğıtları tutarken ayrı ayrı fotoğraf çektiler. Öğretmenlerin resimlerinin arka planlarında haritalar, kitaplar, tebeşirle yazılmış cümlelerin görüldüğü karatahtalar vardı. Bazılarının adlarını kaydettim. Genç Ann Fowler ayrı bir sayfada,

dört rehberlik danışmanından biriydi ve resminin altında şunlar yazı- yordu: "Bu danışmanlar çalışma ya da kolej için gelecek planlarımızı yaparken bize yardımcı olmuşlar ya da bir sonraki yılın programını yapmada zamanlarıyla ve düşünceleriyle bizi teşvik etmişlerdir." Ann o zaman daha sevimliymiş, bugünkü kadar yorgun ya da ekşi suratlı değilmiş.

Notlarımı kaldırdım, yıllıkları rafa yerleştirdim. Koridorda hemşire odasının ve kayıt bürosunun önünden geçtim, idari bürolar ana girişe yakındı. Kapının üstündeki tabelaya bakılırsa Shales hâlâ okul müdürüydü. Sekreterine kendisiyle görüşüp görüşemeyeceğimi sordum, kısa bir beklemeden sonra odasına alındım. Kartvizitimin masasının üstündeki sumenin tam ortasında durduğunu görüyordum.

Shales elli beş yaşlarında, orta boylu, dört köşe yapılı bir adamdı. Saçlarının , sarısı erkenden beyazlanmıştı ve saçlarını altmışlı yıllara göre iyice uzamıştı. Kestane gözleri bir polisinkiler kadar dikkatliydi. Sanki zihni dosyalarını karıştırıp suç dosyamı aramış gibi değerlendirci bir bakışı vardı. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve lisedeyken ne başbelası biri olduğumu anlayıp anlamadığını merak ettim.

"Buyrun, hanımefendi, ne arzu etmişiniz?" dedi.

"Floral Beach'te Royce Fowler, sizin eski bir öğrenciniz olan Jean Timberlake'in ölümünü araştırmak için beni tuttu" dedim. Daha fazla bir şey söylemeden kızı hatırlayacağını tahmin etmişim, ama o hesaplı bir tarafsızlıkla bana bakmaya devam etti. Gençlik yıllarımda içtiğim esrarlı sigaraları da bilemezdi herhalde. "Onu hatırlıyorsunuz herhalde."

"Elbette. Onun hakkındaki kayıtları saklayıp saklamadığımı düşünüyordum. Doğrusu nerede oldukları hakkında bir bilgim yok."

"Bailey'in avukatıyla konuştum az önce. Eğer herhangi bir bilgiye ihtiyacınız varsa..."

Shales önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı. "Gerek yok. Jack Clemson'u da tanırım aileyi de. Okul yöneticisinden izin almam gerekecek ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum... eğer belgeleri bulabilirsek tabii. Aradan on beş yıldan fazla geçmiş olmalı."

"On yedi" dedim. "Siz kızı hatırlıyor musunuz?"

"Önce gerekli izni alayım, sonra konuşuruz. Siz buralı mısınız?"

"Santa Teresa'lıyım, ama Floral Beach'te Okyanus Caddesi Moteli'nde kalıyorum. Size numarasını vereyim..."

"Numarası bende var. Bir şey öğrenir öğrenmez sizi ararım. Belki birkaç gün sürer, söz veremem."

"Anlıyorum" dedim.

"Güzel, imkân olursa size yardım ederiz."

Saat üçü çeyrek gece aralarında cezaevinin de bulunduğu bir bina kompleksi olan San Luis Obispo Şeriflik Dairesi'ne doğru gidiyordum. Şeriflik Dairesi'nin karşısında Bailey'in kaçtığı zaman içinde bulunduğu California Erkek Cezaevi vardı. San Luis Obispo İlçesi'nin güzelliklerini göklere çıkaran reklam broşürlerinde kentte yaşayan altı bin mahkûmdan hiç söz edilmemesi çok hoştu doğrusu.

Cezaevinin önündeki ziyaretçi park yerine girdim. Bina yeni görünüyordu, az önce çıktığım lisenin yeni bölümlerinin yapısını andırıyordu ve aynı malzemeler kullanılmıştı. Hole girdikten sonra tabelalara bakarak sağdaki kısa koridordan geçip mahkûm enformasyon bölümünü buldum. Camlı bölmedeki üniformalı memura kendimi tanıttım, içerde santral memuru, kayıt memuru ve bilgisayar terminalleri vardı. Sol tarafta da mahkûmların şeriflik araçlarıyla getirildikleri kapalı garaj görünüyordu.

Bailey'i getirmek için hazırlık yapılırken beni de avukat-müvekkil görüşmeleri için ayrılmış küçük cam bölmelerden birine soktular. Duvardaki bir tabelada ziyaret kuralları yazılıydı, bir mahkûmun bir kerede yalnızca bir ziyaretçiyle görüşebileceği belirtiliyordu. Çocuklara hâkim olacaktık ve memurlara karşı kaba veya şakacı bir davranış yasaktı.

İçerden kapı gürültüleri geliyordu. Bailey Fowler göründü. Konuşurken, dikkati oturacağı bölmenin kapısını açan memura çevriliydi. Aramızda cam bir duvar vardı; biri onun, biri benim tarafında olan iki telefon aracılığıyla konuşacaktık. Bailey bana meraksızca baktıktan sonra iskemlesine oturdu. Tavrı itaatkârdı ve onun adına sıkıldığımı hissettim. Üzerinde koyu gri bir pantolon ve turuncu bir pamuklu gömlek vardı, Gazetedeki fotoğrafında takım elbiseli ve kravatlıydı. Böyle aniden cezaevinde olmasına kendisi de şaşmış gibiydi. Gayet yakışıklıydı: Ciddi mavi gözler, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, şimdiden kesilmeye lüzum gösteren koyu sarı saçlar. Yorgun bir kırkıktı ve durumunun kendini bir gecede yaşlandırdığına emindim. Dik arkalıklı tahta iskemlede hafifçe kıpırdandı, ellerini dizleri arasında kavradı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Telefonu açıp onun da kendi yanındakini açmasını bekledim. "Adım Kinsey Millhone?"

"Sizi tanıyor muyum?"

Seslerimiz bir garip geliyordu, çok yakın ve teneke gibi.

"Ben babanızın tuttuğu özel detektifim. Avukatınızın yanından geliyorum. Kendisiyle konuşmuş muydunuz?"

"Bir iki kere telefonda konuştum. Bu öğleden sonra gelecekti." Sesi de bakışları kadar cansızdı.

"Size Bailey diyebilir miyim?"

"Elbette."

"Bak, bu işin berbat bir durum olduğunu biliyorum ama Clemson gerçekten iyi. Seni buradan çıkarmak için elinden geleni yapacak."

Bailey'in yüzü karardı. "Elini çabuk tutsa iyi eder."

"Los Angeles'te ailen var mı? Karın ve çocukların?"

"Neden sordun?"

"Haber vermem gereken biri var mı diye merak etmiştim."

"Benim ailem falan yok. Beni buradan çıkarın yeter."

"Sakin ol, durumunun güç olduğunu biliyorum."

Bailey başını kaldırıp yan tarafa baktı, gözlerinde bir an bir öfke parıltısı görüldü. "Özür dilerim."

"Konuş benimle. Çok zamanımız kalmış olmayabilir."

"Ne hakkında konuşayım?"

"Ne istersen. Buraya ne zaman geldin? Yolculuk nasıldı?"

"İyi idi."

"Kasaba nasıl görüldü sana? Çok değişmiş mi?"

"Ben havadan sudan söz etmeyi beceremem. Benden bunu isteme."

"Karşımda susamazsın. Yapacak çok işimiz var."

Bir an sessiz kaldı, onun konuşmak için kendini zorladığını görebiliyordum. "Yakalanma korkusuyla yıllardır eyaletin bu yanından arabayla bile geçmedim." Sustu. Bana sanki konuşmak istiyormuş ama bunu nasıl yapacağını unutmuş gibi baktı. Aramızda camdan çok daha fazla şeyler olduğunu hissettim.

"Henüz ölmediğinin farkında mısınız?"

"Sen öyle san."

"Bunun bir gün olacağını biliyor olmalıydın."

Başını arkaya attı, gerilimi azaltmak için boynunu çevirdi. "Beni ilk yakaladıklarında her şey bitti sandım.

Cinayetle aranan bir Peter Lambert olması büyük talihsizlikti. Beni bıraktıklarında belki bir şansım var diye düşünmüştüm."

"Kaçmamana şaştım."

"Şimdi kaçmış olmayı istiyorum, ama o kadar uzun zamandır özgürdüm ki. Beni yakalayabileceklerine inanmıyordum. Kimsenin beni umursadığını sanmıyordum. Ayrıca, bir işim vardı, her şeyi yüzüstü bırakıp yollara düşmezdim."

"Sen giyim işinde çalışıyorsun, değil mi? Bir şirket temsilcisi falan. Los Angeles gazeteleri öyle bir şey yazıyordu."

"Needham şirketinde çalışıyorum. Geçen yıl en iyi satıcılarından biriydim. O yüzden terfi ettim. Batı bölge şefi. Sanırım bunu reddetmeliydim, ama çok çalışmıştım ve hayır demekten bıkmıştım. Bu, Los Angeles'e taşınmak demektir. Ancak bu kadar yıl sonra bir şey olacağını sanmamıştım."

"Kaç yıldır o şirkette çalışıyorsun?"

"On iki yıl oldu."

"Sana karşı tavırları nedir? Onlardan yardım umabilir misin?"

"Çok esaslı insanlardır. Gerçekten desteğe hazırlar. Patronum buraya gelip lehimde tanıklık edebileceğini söyledi. Ama ne yararı olabilir ki? Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunca yıl namusumla yaşadım. Örnek bir yurttaşım. Bir trafik cezası bile almadım. Vergimi verdim, kiliseye gittim."

"Ama bunlar iyi şeyler. Hepsi senin lehine olacak."

"Ama bunlar gerçekleri değiştirmez. Cezaevinden kaçan birini azarlamakla yetinmezler."

"Bırak da bunu Clemson düşünsün."

"Öyle olacak sanırım. Peki, sen ne yapacaksın?"

"Seni kurtarmak için kızı kimin öldürdüğünü bulacağım."

"Buna pek imkân yok."

"Denemeye değer. Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Bana Jean'den söz et."

"İyi kızdı. Vahşi, ama kötü değil. Sıkıntılı."

"Ama hamile."

"Evet ama çocuk benden değil." "

"Bundan eminsin." Bunu bir gerçeği dile getirir gibi sormuştum ama soru işareti de oradaydı.

Bailey bir an başını eğdi, yüzü kızardı. "O zaman çok içerdim. Uyuşturucu da. Hele Chino'dan çıktıktan sonra performansım sıfırdı. Bunun önemi yoktu zaten. O sırada başka bir erkekle yaşıyordum."

"Yani iktidarsız mıydın?"

"Geçici olarak devredışı diyelim."

"Şimdi uyuşturucu kullanıyor musun?"

"Hayır ve on beş yıldır ağzıma içki koymuş değilim. Alkol insanın dilini çözer. Bu riski göze alamazdım."

"Jean kiminle birlikteydi? Kuşkulandığın herhangi biri var mı?"

Yine başını salladı. "Herif evliydi."

"Nereden biliyorsun?"

"O kadarını söylemişti."

"Ona inandin mı?"

"Yalan söylemesine gerek yoktu. Adam saygın biriydi, Jean de henüz reşit değildi."

"Demek durum ortaya çıktığında adamın kaybedecek çok şeyi vardı."

"Benim tahminim öyleydi. Jean ona hamile olduğunu söylemek istemiyordu. Korkuyordu."

"Kürtaj yaptırabilirdi."

"Belki... Ama bebeği daha o gün öğrenmişti."

"Doktoru kimdi?"

"Henüz bir doktoru yoktu. Dr. Dunne aile doktoruydu, ama Lompoc'a gidip hamilelik testini orada yaptırmıştı. Tanınacağından korkuyordu burada."

"Bu kadar iyi mi tanınırdı?"

"Floral Beach'te tanınırdı."

"Ya Tap? Çocuk ondan olabilir miydi?"

"Hayır. Jean onun aptalın biri olduğunu düşünürdü ve Tap da ondan fazla hoşlanmazdı. Ayrıca Tap evli değildi ve çocuk onun bile olsa umurunda bile olmazdı."

"Başka? Bu işi çok düşünmüş olmalısın."

"Bilemiyorum. Jean gayrimeşruydü ve babasının kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Annesi o konuda konuşmuyordu ama her ay postayla para geldiği için Jean onun bir yerlerde olduğundan emindi."

"Çekleri görmüş müydü?"

"Adamın çek gönderdiğini sanmıyorum ama Jean bir ipucu ele geçirmek üzereydi."

"Jean, San Luis'de mi doğmuştu?"

Bir anahtar şakırtısı duyunca başımızı kaldırdık. Gardiyan kapının önündeydi. "Vakit tamam. Yarıda kestiğim için özür dilerim. Görülecek başka şeyiniz varsa Bay Clemson'un izin alması gerekecek."

Bailey itiraz etmeden kalktı. Konuşmamızın yarattığı enerjinin bir anda akıp gitmiş olduğunu gördüm. O uyuşuk bakış geri gelmişti, şimdi çok zeki olmayan bir havası vardı.

"Ön duruşmadan, sonra görüşeceğiz" dedim. Bailey odadan çıkarken umutsuzlukla baktı yüzüme.

O gittikten sonra oturup bir iki not aldım, intihar eğilimli olmadığını umuyordum.

6

Bir boşluğu daha doldurmak için Floral Beach benzin istasyonuna girip çocuğa depoyu doldurmasını söyledim. Çocuk ön camı silerken cüzdanımı çıkarıp içeri girdim, otomata baktım. 1.25 dolara Cheetos'tan başka şey yoktu. Masanın başında kimse yoksa da servis kısmında biri çalışıyordu. Kapıya yürüdüm. Adam bir Ford Fiestayı kaldırmış, havalı anahtarla arka sağ jantın civatalarını söküyordu.

"Otomat için para bozdurabilir miyim?"

"Elbette."

Adam anahtarları bırakıp ellerini kemerine sıkıştırdığı bir üstüpye sildi. Cebinin üstünde süslü bir yazıyla 'Tap' adı işlenmişti. Arkasından büroya yürüdüm. Motor yağı ve lastik kokuları yayarak yürüyordu. Ufak tefekli, geniş omuzlu, dar kalçalıydı. Gömleğini çıkarınca gösterişli bir dövme sergileyecek insanlardan biri. Kırk yaşlarında gösteriyorsa da, gözlerinin çevresi meşinleşmeye başlamış bir çocuksu yüzü vardı hâlâ, iki dolar uzattım. "Volkswagen'den anlar mısınız?"

İlk kez yüzüme baktı. Gözleri kahverengiydi ve pek cansızdı. Otomobil arızalarının tek ilgisini uyandıracak şey olduğunu düşünmüştüm. Benzin pompasına doğru baktı. "Bir sorun mu var?"

"Fazla bir şey olmayabilir. Altmışa vardığımda motorda bir vızıltı başlıyor."

"O teneke altmış yapıyor mu?" Otomobil şakaları. Sırıtarak kasayı açtı.

Gülümsedim. "Arada sırada."

"San Luis'de Gunter'i deneyin. O gerekeni yapar." Avcuma bozukluk parayı saydı.

"Teşekkür ederim."

O servis bölmesine dönerken paraları cebime attım. Artık hiç olmazsa Tap Granger'in kim olduğunu biliyordum, benzin parasını ödeyip iki blok ötedeki motele gittim.

Sonunda o öğleden sonra Royce'la konuşmadım. Ann'e benimle sabaha görüşeceğini söyleyip erkenden yatmıştı. Karısıyla konuştum, Bailey'i anlattım, sonra yukarı çıktım. San Luis'den geçerken aldığım bir şişe beyaz şarabı odamdaki küçük buzdolabına koydum. Daha eşyalarımı çıkarmamıştım. Valizim dolabın köşesinde bıraktığım yerde duruyordu. Yoldayken eşyalarımı valizden çıkarma âdetinde olmadığımda:

Yalnızca diş fırçamı, şampuanımı ve gerekli temiz çamaşırlarımı çıkardım. Benim kaldığım odalar hep çıplak ve doğal olmayan bir biçimde düzenli olur ki, bu da içimdeki bir manastırda yaşama eğilimini tatmin eder sanırım. Bu oda çok genişti, yatak odası kısmı oturma/banyo/mutfak kısmından bir bölmeyle ayrılmıştı. Bir dolabın bulunduğu banyo benim yıkılmış olan dairemde büyüktü.

Mutfak çekmecelerini karıştırıp bir şişe açacağı buldum, bir kadeh şarap doldurup balkona çıktım. Işık gökyüzünden çekilirken deniz ışıltılı bir maviye dönüşüyor, kıyının koyu lavanta rengiyle canlı bir çelişki oluşturuyordu.

Saat altıda kapım vuruldu. Yirmi dakikadır topladığım bilgileri daktiloda yazmaktaydım. Gidip kapıyı açtım. Ann, "Yemeği kaçta istersin?" dedi. "Kaçta olursa. Siz genelde kaçta yersiniz?"

"Aslında canımız ne zaman isterse. Anneme erkenden yemek verdim. Onun saati şaşmaz. Babam çok daha sonra yer, eğer yemek yiyecekse. Ben bize tavada balık kızartacağım ki, son dakikada yapılacak iştir. Balığa bir itirazın yoktur umarım."

"Asla. Önce benimle bir kadeh beyaz şarap içer miydin?"

Ann duraksadı. "Seve seve" dedi sonra. "Bailey nasıl? İyi mi?"

"Eh, mutlu değil, ama yapacak pek bir şeyi de yok. Sen onu daha görmedin mi?"

"Yarın gideceğim, eğer alırlarsa."

"Clemson'a söyle. O ayarlar. Güç olmasa gerek. Duruşma saat sekiz buçukta."

"Oraya gitmeyeceğim. Annemin saat dokuzda doktorda randevusu var. Babam iyiye gitmek isteyecektir. Seninle gidebilir mi?"

"Elbette."

Ona bir kadeh doldurdum, benimkini de tazeledim. O divana yerleşti, ben de daktilomu yerleştirdiğim küçük mutfak masasının başına geçtim. Ann huzursuz gibiydi, şarabını yudumlarken sanki ilaç içiyormuş gibi ağzını çarpıtıyordu.

"Chardonnay'den pek hoşlanmadın galiba" dedim.

Özür dilercesine gülümsedi. "Pek sık içmem. Aramızda içkiye düşkün olarak yalnızca Bailey çıktı."

Onu ailesi hakkında bilgi vermek için sıkıştıracağımı sanırken o kendiliğinden anlatmaya başladı.

Fowler'larda hiç alkole düşkünlük olmamıştı. Bunun annesinin şekerinden kaynaklandığını söylüyorsa da, eve hâkim olan o iç kapayıcı köktendincilik havası bence çok daha etkiliydi.

Ann'in anlattığına göre Royce, Tennessee'de doğup büyümüşü ve İskoç geçmişinin izleri kendisini neşesiz, içine kapanık, aşırılıktan kaçan bir insan yapmıştı. Ekonomik Bunalım'ın doruğunda ondokuz yaşındaydı ve yük trenleriyle batıya göçmüştü. Los Angeles'in güneyinde petrol kuyularının madeni bir orman gibi yükseldiği California'da iş olduğunu duymuştu. Yolda Fayetteville'de bir Baptist kilisesinin yemeğinde Oribelle ile tanışmıştı. Kız on sekiz yaşındaydı, hastalıklıydı ve din ile insülin bağımlılığı yaşamına mahkûm olmuştu. Babasının hayvan yemi dükkânında çalışıyordu ve yaşamında bekleyeceği en büyük şey Fort Smith'teki yıllık katır pazarına gitmekti.

Royce bir yük treninden atladığı o gece sıcak bir yemek bulma umuduyla kiliseye gitmişti. Ann Ori'nin onu ilk gördüğü akşamdan hâlâ söz ettiğini söyledi. Kapının önünde duran geniş omuzlu, beyaza yakın sarı saçlı bir genç. Royce yemek kuyruğundayken Oribelle kendini tanıtmış, tabağını, makarna ve peynirle iyice doldurmuştu. Akşam sona ermeden gencin hayat hikâyesini dinlemiş ve kendini daha sonra evine davet etmişti. Royce o gece samanlıkta yatmış, yemeklerini aileyle birlikte yemişti, iki hafta Bailey'lerde kalmıştı. Kız bu arada kriz geçirip kısa bir süre hastanede yatmıştı. Anababası bunu Royce'un etkisinin kötü olduğu anlamında kabul etmişler, kıza vazgeçmesi için telkinlerde bulunup ısrar etmişlerdi, ama hiçbir şey Oribelle'i kararından vazgeçiremezdi. Royce ile evlenmeye kararlıydı. Babası ilişkilerine karşı çıkınca sekreterlik okuluna gitmek için ayrılan parayı alıp gençle kaçmıştı. 1932 yılıydı.

"İkisini de böyle çılgıncasına bir aşk içinde hayal edebilmem çok güç" dedim.

Ann gülümsedi. "Benim için de. Sana bir fotoğraflarını gösterebilirim. Annem gerçekten güzelmiş. Ben altı yıl sonra, 1932'de doğdum. Bailey de benden beş yıl sonra. İşin garip yanı annemin babamdan çok önce öleceğini sanırdık, ama şimdi görüldüğü kadarıyla babam ondan önce gidecek."

"Babanın nesi var?"

"Pankreas kanseri. Altı ayı kaldığını söylüyorlar."

"Kendisi de bunu biliyor."

"Evet. Bailey'in ortaya çıkmasına o yüzden bu kadar sevindi. Kalbinin kırıldığından söz ediyor ama aslında hiç de ciddi değildir."

"Ya sen? Sen neler hissediyorsun?"

"Rahatlamış gibiyim. Eğer hapse girerse bundan sonraki birkaç ay bana yardımcı olması için birini tutacağım. Onun kaybolmasından bu yana çok büyük bir sorumluluk içindeyim."

"Annen bunları nasıl karşılıyor?"

"Çok kötü. Sağlığı her zamandan çok hassas. Her türlü ruhsal rahatsızlık krize yol açar. Babama teşhis konulduktan sonra yaşamım cehenneme dönüştü."

"İşinden izin aldığını söylemişin."

"Başka bir seçeneğim yoktu. Birinin günde yirmi dört saat burada olması gerek. Profesyonel birini tutacak durumda, olmadığımızdan işler bana düşüyor işte."

"Kötü bir durum."

"Şikâyete hakkım yok. Benden çok daha kötü durumda insanlar olduğundan eminim."

Konuyu değiştirdim. "Jean'i kimin öldürdüğü konusunda herhangi bir fikrin var mı?"
Ann başını salladı. "Keşke olsaydı, Bailey'in sevgilisi olması dışında lisede öğrenciydi."

"Burada çok bulunur muydu?"

"Epey. Bailey hapisteyken daha az."

"Bailey'in kızın ölümüyle bir ilgisi olmadığına inanıyorsun, değil mi?"

"Neye inanacağı mı bilemiyorum. Onun yaptığı nı düşünmek istemiyorum. Diğer yandan katilin serbest dolaşıyor olma fikri de doğrusu beni çok rahatsız ediyor."

"Bailey yeniden yakalanınca katil de artık pek rahat ediyor olamaz. Biri bunca yıldır çok rahat yaşamış olmalı. şimdi soruşturma bir daha açılınca ucunun nereye varacağını kimse kestiremez."

"Haklısın. Senin yerinde olmak istemezdim." Sanki üşümüş gibi kollarını ovuşturup kendi kendine huzursuzca gülümsedi. "Eh, ben aşağı inip anneme bir bakayım. Bıraktığımda uyukluyordu ama uykusu çok kısa sürer. Gözlerini açar açmaz beni karşısında görmek ister."

"Yüzümü yıkayayım ben de gelirim." Ann'i kapıya kadar geçirdim. Çantamı görünce Gemson'un verdiği zarfı hatırladım. "Ha, bu babanın. Jack Clemson vermişti." Zarfı çıkarıp verdim.

şöyle bir baktıktan sonra gülümsedi, "içkiye teşekkür ederim. Aile tarihçesiyle seni sıkmamışımdır umarım."

"Hiç sıkmadın" dedim. "Aklıma gelmişken sorayım, Jean Timberlake'in annesi nerelerde? Onu bulmak güç olacak mı?"

"Shana'yı mı? Bilardo salonunu dene. Çoğu geceler oradadır. Tap Granger de."

□

Yemekten sonra odamdan ceketimi alıp arka merdivenlerden aşağı indim.

Gece soğuk, Büyük Okyanus'tan esen rüzgâr tuzlu ve ıslaktı. Ceketime sarınarak sanki gün ortasındaymışız gibi iki blok ötedeki Pearl Bilardo Salonu'na gittim. Floral Beach geceleri Okyanus Caddesi'nin sodyum buharlı sokak ışıklarıyla gündüz gibi aydınlıktı.

Bilardo salonuna yaklaşınca sessizlik gürültü bir country müziğiyle parçalanmıştı. Pearl'ün kapısı açıktı, sigara dumanı kokusu iki kapı öteden insanın yüzüne çarpıyordu. Kapı önünde parlak kromajlı ve siyah meşin oturaklı beş Harley Davidson motosikleti saydım. Salon iki bilardo masası boyundaydı. Her iki masada da motosikletliler oynuyordu: Kırk yaşlarında, Fu Mançu sakallı ve uzun saçları at kuyruğu biçiminde arkalarından sallanan iriyarı adamlar. Beş kişiydiler; hareket halinde bir yol korsanı ailesi. Bar solda salon boyunca uzanıyordu, taburelerde motosikletlilerin sevgilileri ve kasaba halkı oturmaktaydı. Duvarlar ve tavan bira ve sigara reklamları, karikatürler, fotoğraflarla kaplanmıştı. Barın ardındaki rafa bowling kupaları, bira maşrapaları, patates cipsi torbalan dizilmıştı. Bir kenarda 6.99 dolara Pearl Bira Salonu tişörtleri satılıyordu. Tavandan bir meşin motosikletçi eldiveni sarkıyordu, duvardaki bir ayna bir kadın külotuyla süslenmişti. Gürültü öylesine yüksekti ki oradan çıktıktan sonra bir işitme testi yaptırmak uygun olacaktı.

Barın önündeki tek boş tabureye oturdum. Barmen olarak altmış yaşını geçkin bir kadın vardı ve belki de salonun adını aldığı Pearl oydu. Kadın kısa boylu, göbekliydi. Üzerinde polyesterden kareli bir pantolon, kolsuz bir bluz vardı, bira kasalarını kaldırmaktan kasları gelişmişti. Belki arada sırada bir motosikletliyi de kıcıandan tuttuğu gibi kapıdışarı ettiği de olurdu.

Biramı istedim. Gürültü konuşmayı imkânsız kıldığından çevreyi rahat rahat gözden geçirecek zamanım vardı. Sırtımı tezgâha dayayana kadar taburemi döndürdüm, bilardo oynayanları seyre koyuldum. Kendimi nasıl tanıtacağıma karar vermişi değildim. Bir süre için mesleğimi ve Floral Beach'te bulunma; nedenimi açıklamamam çok daha doğru olacak gibime geliyordu. Yerel gazetelerde Bailey'in tutuklanması baş sayfalarda bildirildiğinden fazla meraklı görünmeden konuyu açabileceğimi: tahmin ediyordum.

Solumda müzik kutusunun yanında iki kadın dansa kalktılar. Motosikletçilerin sevgilileri bazı kaba yorumlarda bulundularsa da, olay onların dışında kimsenin ilgisini çekmemişti. İki tabure ötede elli yaşlarında bir kadın sırtarak bakıyordu. Bardakilerin hiçbirinin on yedi yıl önce yetişkin bir kız olamayacağından onun Shana Timberlake olduğunu tahmin ettim.

Motosikletliler saat onda büyük bir gürültüyle çıkıp gittiler. Müzik kutusu bir an için sessizdi ve bara mucizevi bir sessizlik çöktü. Biri, "Oh be!" dedi ve herkes güldü, içerde on kişi falan kalmıştık ve gerilim daha alışık bir düzeye inmişti. Salı gecesi idi ve burası bir kilisenin bodrumundaki eğlence salonunun eşiti olan bir yerd, tek farkı bira verilmesiydi. Ortalıkta sert içkiden eser yoktu ve tahminime göre eğer şarap varsa o da bir petrol varili boyunca bir fıçından çıkacaktı ve tat olarak da herhalde petrolden pek farklı olmayacaktı.

Yanımdaki taburedeki adam altmışını geçmişti, iriyarıydı, göbeği yirmi kiloluk bir pirinç çuvalı gibi fırlamıştı. Geniş yüzü boynuna bir dizi çiftte çeneyle bağlıydı. Kır saçlarının gömleğinin yakasına döndüğü ensesinde bile bir kat yağ vardı. Onun merakla benden yana baktığı nı görmüştüm. Bardaki diğerleri konuşmalara bakılırsa birbirlerinin yabancıları değillerdi ve konuşmalar da hep yerel politikayla, sporla ve Ace adında birinin bir gece önce sarhoş olması üzerineydi. Uzun boylu, zayıf, blucin pantolon ve ceketli, beyzbol kepli Ace eve

götürdüğü anlaşılın Betty hakkındaki iğnlemeleri gülerek kabul etmekteydi. Betty ortalıkta olmadığı için herkes onun kadınla yattığını kabul ediyordu.

Yanımdaki adam beni da eğlenceye katmak isteyerek, "Betty eski karışıdır" dedi. "Ace'i dört kere kovdu ama her seferinde yine eve alıyor. Hey, Daisy, bu tarafa fıstık geçirsene."

Konuşmayı sürdürmek için, "Onun Pearl olduğunu sanıyordum" dedim.

"Curtis Pearl benim. Arkadaşlarım Pearl derler."

Daisy barın altından koca bir tas fıstık çıkardı. Fıstıklar kabukluydu ve yerdeki pisliğe bakılınca ne yapmamız beklendiği anlaşılıyordu. Pearl bir fıstığı kabuğuyla atıp çiğneyerek beni şaşırtdı. "Böylesi daha iyi" dedi.

"Benim doktorum sellüloza çok inanır, insana güç verdiğini söyler."

Müzik kutusu canlanmıştı, bu kere sesi Frank Sinatra ile Delia Reese arasında biri çıkmıştı. Barın öteki ucundaki iki kadın yine dansa başladılar. İkisi de ince yapılı ve kara saçlıydılar. Biri daha uzundu. Pearl onlara baktıktan sonra bana döndü.

"Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Neden etsin ki?"

"Zaten görüldüğü gibi değildir. Uzun boylusu üzülmediği zamanlar dans etmekten hoşlanır."

"Üzülecek nesi var?"

"Birkaç yıl önce kızını öldüren adamı yakaladılar da."

7

Bir an kadına baktım. Barın öte yanından yirmi beşinde gösteriyordu. Gözlerini kapamış, başını, yana eğmişti. Yüzü kalp biçimindeydi, saçlarını tepesinde toplamıştı. Müzik kutusundan taşan ışık yanağına altınimsı bir renk veriyordu. Dans ettiği kadının sırtı bana dönük olduğundan onun hakkında bir şey söyleyemiyordum.

Pearl sık sık anlattığı bir şeymiş gibi hikâyenin anahatlarını çizmekteydi. Daha önce duymadığım bir şey söylemediyse de, konuya kendisi girdiği için minnettardım. "Siz Okyanus Caddesi'nde mi kalıyorsunuz? Adamın babası orasının sahibidir de, ondan sordum."

"Sahi mi?" dedim.

"Evet. Kızı motelin hemen önündeki kumsalda buldular." Floral Beach sakinleri bu hikâyeyi yıllardır anlatıyorlardı. O da; bir komedyen gibi zamanlamasını ayarlamıştı artık, ne zaman duraklayacağını, ne tepki alacağını biliyordu.

Ben olayı bildiğimi belli etmemek için sözlerime dikkat etmeliydim. Genelde yalana karşı değilsem de, yakalanacağım durumlarda asla böyle bir şeye girişmem. "Aslında Royce'u tanıyorum" dedim.

"O zaman bunları biliyorsunuz."

"Bir kısmını. Sizce cinayeti gerçekten Bailey mi işledi? Royce onun öldürmediğini söylüyor."

"Bunu söylemek güç. Kuşkusuz, böyle bir şeyi inkâr edecektir. Hiçbirimiz çocuğumuzun birini öldüreceğine inanmayız."

"Doğru."

"Sizin çocuğunuz var mı?"

"Hayır."

"O gece onların kaldırıma yanaştıklarını gören benim oğlumdu. Kamyonetten bir şişe ve bir battaniyeyle çıkıp merdivenlerden aşağı inmişler. Bailey'in sarhoş görüldüğünü, kızın da ondan iyi durumda olmadığını söyledi. Oraya uygunsuz bir iş yapmaya gitmişlerdir ya. Belki de kız hamile olduğunu söyleyivermiştir."

"Hey, o küçük Alman arabası nasıl gidiyor bakalım?" Arkama dönünce Tap'in sırtarak başımda durduğunu gördüm.

Pearl adamı gördüğüne sevinmemiş gibiydi, ama ağzından kibar sesler çıkardı. "Merhaba, Tap. Ne işin üstündesin bakayım? Karının buraya gelmeden hoşlanmadığını sanıyordum."

"O böyle şeylere aldırılmaz. Kiminle konuşuyoruz bakalım?"

"Adım Kinsey. Nasılsınız?"

Pearl kaşını kaldırdı. "Tanışıyor musunuz?"

"Bu gün böceğini bana göstermek istedi. Altmışa gelince sızlanıyormuş. İniltili Alman." Kendinden pek memnundu. O kadar yakından saçındaki briyantinin kokusunu alıyordum.

Pearl dönüp adamın yüzüne baktı. "Almanlara karşı mısın yoksa?"

"Kim, ben mi?"

"Benim ailem Alman'dır, onun için sözüne dikkat et."

"Haydi canım sen de! Kimin umurunda ki? O Nazi işi hiç de kötü değildi aslında. Hey, Daisy, bir bira ver bakalım. Ve o patates ciplerinden bir torba. Büyüğünden olsun. Bu kız biraz yese iyi olur sanırım. Adım Tap." Solumdaki tabureye oturdu. Ancak erkeklerle el sıkışan birine benziyordu. Bir kadın, eğer tanıdığı biriye, herhalde kıcı okşanarak selamlanırdı. Bir yabancı olduğum için talihliydim doğrusu.

"Tap ne biçim ad?" diye sordum.

"Tapyokanın kısaltılmışı" diye Pearl alay etti. "Kafadan biraz kontaklır da."

Tap yine güldü, ama pek de hoşuna gitmiş gibi değildi. Daisy birayla patatesleri getirdiğinden Tap'ın neyin kısaltması olduğunu asla öğrenemedim.

"Eski dostun Bailey'den söz ediyorduk" dedi Pearl. "Hanım Okyanus Caddesi Moteli'nde kalıyor, Royce da kafasını şişiriyor sanırım."

"Bailey esaslı adamdır" dedi Tap. "Çok hızlıdır. Kafasında bir milyon plan vardır. İnsanı her şeye ikna eder. Bir zamanlar bayağı eğlenirdik doğrusu."

"Hiç kuşukum yok" dedi Pearl. O sağımda, Tap solumda oturuyordu ve ikisi tenis maçı yapıyorlarmış gibi benim üzerimden konuşuyorlardı.

"Hiç görmediğin kadar para kazanmıştır" dedi Tap.

Pearl bana dönerek, bir sır açıklarmış gibi, "Tap ile Bailey zamanında birlikte epey iş yapmışlardır" dedi. "Ya? Ne işi?"

"Bırak bunları, Pearl. Onları dinlemek istemiyor hanımefendi."

"Bir insanın patatesini yiyeceksen hiç olmazsa onun nasıl biri olduğunu bilmelisin."

Tap kıvrınmaya başlamıştı. "Ben artık doğru yola girdim" dedi. "iyi bir karım ve çocuklarım var, pisliğe bulaşmıyorum."

Şakacıktan bir kaygıyla Pearl'e uzandım. "Ne yaptı, ha, Pearl? Bu adamın yanında güvenlikte miyim?"

Pearl bu işe bayılmıştı. Tartışmayı uzatma yollarını arıyordu. "Yerinde olsam elimi cüzdanımdan ayırmazdım. Bailey ile kafalarına kadın külotu geçirip oyuncak tabancalarıyla benzin istasyonları soyarlardı."

"Pearl! Lanet olsun! Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Tap'ın bu konularda dalga geçilmesinden hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Pearl jürinin iletmek istediği noktayı anladığını bilen bir avukat gibi sözünü geri aldı. "Özür dilerim. Haklısın, Tap. Yalnızca bir tabanca vardı. Ve onu da Tap taşıyordu."

"Bir kere fikir benim değildi ve lanet şey boştu."

"Tabanca Bailey'in fikriydi. Hanım külotu fikri Tap'tan çıkmıştı."

Tap kendini temize çıkarmaya çalıştı. "Bu herif külotlu çorapla külot arasındaki farkı bilemez. Bu da onun sorunu. Yüzümüze çorap geçirmiştik."

"Çorapları hep kaçırırlardı" dedi Pearl. "Bütün kârlarını yeni çorap almaya harcarlardı."

"Sen onu boşver. Kiskanıyor, n'olacak? O külotlu çorapları karısından alırdık. Bacaklarını kaldırdı mı çoraplar çıkıverirdi." Tap kendi kendinden memnun bir tavırla sırıttı. Pearl bunu bir hakaret olarak kabul etmemiş gibiydi.

Ben eğlenmekten çok huzursuzluktan güldüm, bu iki erkek enerjisi arasında kalmış olmak garip bir şeydi. Bir çitin güvenliği ardından birbirlerine havlayan iki köpek gibiydiler.

Barın öteki ucunda bir kargaşalık oldu, Pearl'ün dikkati o yana çevrildi. Yanımızda olan Daisy ne olduğunu anlamıştı. "Müzik kutusu bozuldu yine" dedi. "Bütün gün çeyrekleri yuttu durdu. Darryl bir dolar içerde olduğunu söylüyor."

"Kasadan parasını geri ver, ben bir bakayım." Pearl tabureden inip o yana gitti. Shana Timberlake bu kere kendi başına, kimsenin işitemediği bir müzik eşliğinde dans ediyordu. Acısında bir kendini sergileme var denilebilirdi, bilardo oynayanlardan ikisi saklamaya gerek duymadıkları bir ilgiyle kadını seyrediyorlar, hiç kuşkusuz bu halinden yararlanma fırsatını hesaplamaya çalışıyorlardı. Sıkıntılarını, yatmak için, sanki seksin iyileştirici bir yanı varmış gibi, kullanan kadınlar tanımıştım.

Pearl uzaklaşınca gerilim düzeyi de yarı yarıya düştü, Tap'ın rahatladığını hissettim. "Hey, Daze, bir bira daha ver" dedi. "Bu Çılgın Daisy'dir. Dünyanın başlangıcından beri Pearl'ün yanında çalışır."

Daisy bana baktı. "Bir tane daha ister misin?"

Tap kadına baktı. "İki tane. Benden."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Burada bir haydutla oturduğunu sanmanı istemedim."

"Seninle dalga geçmekten gerçekten hoşlanıyor, değil mi?"

"Bak, şimdi doğrusunu söyledin." Arkasına yaslanıp kendinden başkasının bunu farketmiş olmasına şaşmış gibi baktı yüzüme, "İçinde bir kötülük yok ama benim de sinirime dokunuyor doğrusu. Burası kasabanın tek barı olmasaydı ona... barını ne yapacağını söyledim işte."

"Herkes yanlışlık yapar" dedim. "Ben de çocukken neler yapardım. Ama talihim varmış ki, yakalanmadım. Hoş, benzin istasyonu soymak şaka değildir ya."

"Hikâye o kadar değil ama. Bizi onun için yakalamadılar." Sesinde bir şişirme vardı. Geçmiş spor zaferlerinden söz eden insanların aynı ses tonuyla konuştuklarını duymuştum. Suç işlemeyi deneyimin doruğu olarak düşünmezdim ama Tap böyle düşünebilirdi.

"Eğer yaptığımız her şey için enselenseydik dışarda kimse kalmazdı" dedim.

Güldü. "Hey, senden hoşlandım. Bu tavrını çok beğendim."

Daisy biralarımızı getirdi, Tap cebinden bir onluk çıkardı. "Bize bir hesap aç" dedi.

Kadın parayı alıp kasanın yanına gitti, bir not yazdı. Bu arada Tap da bana bakıyor, nereden geldiğimi anlamaya çalışıyordu. "İddiaya girerim ki, sen kimseyi silah çekip soymamışsındır."

"Ben yapmadım, ama babam yaptı" diye yalanı kıvrırverdim. "Kodeste de yattı." Bayılmışım buna. Ne de güzel yalan söylüyordum.

"Benimle dalga geçiyorsun! Sahiden baban kodese girdi mi? İnanmam. Nerede?"

"Lompoc" dedim.

"Orası federaldir. Ne yaptı? Banka falan mı soydu?"

Parmağımı tabanca gibi kendisine uzattım.

"Vay canına!" Şimdi heyecanlanmıştı, sanki babamın eski bir başkan olduğunu duymuş gibi. "Nasıl enselendi?"

Omuzlarımı silktim. "Daha önce karşılıksız çek vermekten tutuklanmıştı, parmakizinden buldular. Parayı harcayamadı bile."

"Sen hiç yatmadın mı?"

"Asla. Ben yasa ve düzenden yanayım."

"Bu iyi işte. Hep öyle kal. Cezaevine girip çıkanlarla işin olmayacak kadar temiz birine benziyorsun. En kötüsü kadınlardır. Her türlü pislige bulaşırlar. Tüylerini diken diken edecek hikâyeler duymuşumdur."

"İnanırım." Gereğinden fazla yalan söylememek için konuyu değiştirdim. "Kaç çocuğun var?"

"Göstereyim." Arka cebinden çıkardığı cüzdanının ehliyetinin konulması gereken plastik yerindeki fotoğrafı gösterdi. "Bu Joleen."

Resimdeki kadın genç ve her nasılsa şaşkın görünüyordu. Çevresinde yıkanıp temizlenmiş parlak yüzlü dört çocuk vardı. En büyüğü dokuz yaşında falan olmalıydı. Sonra sekiz ve altı yaşlarında iki kız. Ve annesinin kucağında tombul kollu bir oğlan. Resim bir fotoğrafçıda çekilmişti, yapay dallar ve kırmızı beyaz kareli bir örtüyle tam bir piknik dekoru önünde idiler.

Bebek tombul eliyle yapma bir elma tutuyordu.

"Çok sevimliler" dedim. Adamın sesimdeki şaşkınlığı fark. etmeyeceğini umuyordum.

"Çok yaramazdırlar. Bu geçen yıl çekildi. Şimdi yine hamile. Çalışmak zorunda olmamayı isterdi, ama halimizden memnunuz işte."

"Ne iş yapar?"

"Hastanede ortopedi koğuşunda hemşire yardımcısı. Gece onbirden sabah yediye kadar çalışır. O eve dönünce ben işe giderim, çocukları da okula bırakırım. Küçük için bir bakıcımız var. Yenisi doğunca ne yapacağımızı bilemiyorum doğrusu."

"Birşeyler düşünürsün" dedim.

"Herhalde." Cüzdanı kapatıp cebine soktu.

Bu kere biraları ben ısmarladım. Sonra da o. Zavallı adamı sarhoş etmekten suçluluk duyuyordum, ama bir iki sorum vardı ve çekingenliğini atması gerekiyordu. Bu arada bardakilerin sayısı altıya falan inmişti. Shana Timberlake de gidenler arasındaydı. Müzik kutusu onarılmıştı ve gürültü yine eski düzeyindeydi. Ben rahattım ama Tap'a düşünme fırsatı vermeye de niyetim yoktu. Kolunu dürtükledim.

"Bir şeyi merak ettim" dedim. "Neymiş o?"

"Bu Bailey ile kaç para toplamıştınız?"

"Net rakam mı?"

"Yuvarlak olarak. Öyle sordum. Söylemek zorunda değilsin."

"İki bin küsur dolar geri verdik."

"İki bin mi? Laf! Bundan daha çoğunu almışsınızdır."

Tap zevkten kıpkırmızı kesildi. "Öyle mi dersin?"

"Benzin istasyonu soysan bile bundan çoğunu aldığınıza bahse girerim."

"Ben o kadarını gördüm" dedi.

"Sende o kadarını yakaladılar" diye sözünü düzelttim.

"Cebime koyduğum para o kadardı. Ve gerçekten doğru söylüyorum."

"Ama hepsi ne kadardı? Toplam olarak?"

Tap bunun üzerine biraz düşündü, çenesini uzattı, dudağını çekiştirdi. "Yaklaşık olarak... bilmem inanır mısın... kırk iki bin altı yüz altı dolar."

"Parayı kim aldı? Hepsini Bailey mi aldı yoksa?"

"Para falan kalmadı artık. Bildiğim kadarıyla o da kuruşunu bile görmedi."

"Para nereden geldi?"

"Hiç öğrenmedikleri bir iki işten."

Sevinçle güldüm. Kolunu bir daha dürtükleyerek "Seni şeytan seni" dedim. "Para nereye gitti?"

"Hiç bilemem."

Bir daha güldüm, o da güldü. Her nasılsa ikimizin de duyduğu en komik şeymiş gibi. Yarım dakika sonra kahkahalar sona erince Tap başını salladı.

"Bu iyiydi işte" dedi. "Uzun zamandır böyle gülmemiştim."

"Sence o kızı Bailey mi öldürdü?"

"Bilemem, ama şunu söyleyeyim sana. Hapse girdiğimizde parayı saklaması için Jean Timberlake'e verdik Bailey çıktı ve sonra kız öldü ve Bailey paranın nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Para çoktan yok olmuştu."

"İkiniz de çıktığınızda neden geri almadınız?"

"Öyle bir şey yapacak değildik herhalde. Polisler attığımız her adımı gözetliyorlardı. Lanet olsun. Herkes kızı Bailey'in öldürdüğünden emindi. Ama ben bilemiyorum doğrusu. Onun yapacağı bir işmiş gibi gelmiyor bana. Ama kız parayı harcamış olabilir. O zaman da belki çılgına dönüp onu boğmuştur."

"Buna inanmıyorum. Pearl kızın hamile olduğunu söylemişti."

"Hamile olmasına hamileydi, ama Bailey onu bunun için öldürmezdi. Bunun ne anlamı olurdu ki? Bizim derdimiz paraydı. Hapiste yatmıştık. Cezamızı çekmiştik. Dışarı çıkıp da bol bol para harcamayacak kadar da akıllıydık. Kız öldükten sonra Bailey bana paranın nerede olduğunu yalnızca onun bildiğini ve söylemediğini söyledi. Günün birinde yalan makinesine bağlarlar korkusuyla bilmek istememişti. Para uçtu gitti. İşte. Ya da hâlâ bir yerde saklıdır ve nerede olduğunu kimse bilmiyordur."

"Belki para hâlâ Bailey'dedir. Belki buradan uzaktayken o parayla geçinmiştir."

"Bilemem. Sanmam ama yine de onunla bir konuşmak isterdim."

"Sen gerçekten ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Namuslu bir yanıt mı istiyorsun?" diyerek gözlerimin içine baktı. Biraz daha yaklaşarak göz kırptı. "Bir köpek hakkında biriyle konuşacaktım. Sakın bir yere gitme." Tabureden indi. Bana dönüp elini tabanca gibi uzattı. Ben de kendisine bir parmak çektim. Sarhoş bir insanın abartılı kayıtsızlığıyla tuvalete doğru yürüdü.

On beş dakika bekledim. Biramı ağır ağır yudumluyor, bir yandan da kadın ve erkek ayrımının olmadığı tuvalete bakıyordum. Shana Timberlake ile dans eden kadın şimdi on sekizinde gösteren bir delikanlıyla bilardo oynuyordu. Saat de geceyarısına yaklaşmıştı. Daisy tezgâhın üstünü bir bezle silmeye başladı. Bana yaklaşıncı, "Tap nereye gitti?" diye sordum.

"Bir telefon geldi, onun üzerine gitti."

"Şimdi mi?"

"Beş dakika önce. O hesaptan iki dolar borcu var."

"Ben öderim." Tezgâhın üzerine bir beş dolarlık atıp üstünün kalmasını işaret ettim.

Kadın bana bakıyordu. "Tap dünyanın en büyük yalancısıdır" dedi;

"Ben de öyle tahmin ettim."

"Yıllar önce başı derde girmiş olabilir, ama artık namuslu bir aile reisidir, iyi bir karısı ve çocukları vardır."

"Bunları bana neden anlatıyorsun ki? Onu tavlama çalışmıyorum."

"Fowler'lerin çocuğu hakkında o kadar soru neydi peki? Bütün gece ağzından laf almaya çalıştın."

"Royce'la konuşmuştum. Oğluyla ilişkisini merak ettim, hepsi o kadar."

"Bundan sana ne?"

"Konuşacak konu işte. Başka bir şey değil."

Niyetimin kötü olmadığına karar vermiş gibiydi. "Buraya tatile mi geldin?" diye sordu.

"İş" dedim. Ne işi olduğunu soracak sandım ama konuyu sürdürmedi.

"Haftaiçi bu saatte kapatırız" dedi. "Arka tarafı kapatırken biraz daha oturabilirsin, ama Pearl kasayı yaparken içerde kimsenin kalmasından hoşlanmaz."

O anda barda bir tek benim kalmış olduğumu fark ettim. "Eh, ben de gideyim öyleyse" dedim. "Yeteri kadar içtim zaten."

Yola sis çökmüş, kumsal sarı sisin içinde kaybolmuştu. Uzaktan bir sis düdüğü tekneleri uyarıyordu. Yoldan geçen otomobil de yoktu, yaya da. Arkamdan Daisy sürgüyü çekti, dış ışıkları söndürdü. Tap'in neden veda etmediğini merak ederek hızlı adımlarla motele döndüm.

8

Bailey'in duruşması Monterey Caddesi'ndeki Sal Luis Obispo İlçe Mahkemesi'nin alt katındaki Yerel Mahkeme'nin B odasında yapılacaktı. Royce da benimle geldi. Kente incek kadar iyi görünmüyorsa da, istediğini yapmakta kararlıydı. Ann o sabah Ori'yi doktora götüreceğinden bizimle gelebileceği için Royce'ı mümkün olduğu kadar az yormaya çalıştık. Onu binanın önün de indirip geniş merdivenlerden güçlükle çıkışını seyrettim. Beni lobideki havadar ve ferah kahve salonunda beklemesini kararlaştırmıştık. Otomobilde gelirken, yaptıklarım konusunda on; bilgi vermişim ve o ana kadar olanlardan tatmin olmuş görünüyordu. Şimdi de Jack Clemson'la konuşacak bir fırsat yaratacaktım.

Otomobilimi avukatın bir blok ötedeki bürosunun arkasındaki küçük özel parka bıraktım. Clemson'la mahkemeye birlikte yürürken Bailey'in ruhsal durumunu kaygı verici bulduğum anlattı. Bailey bende umutsuzlukla uyuşukluk arasında gidip geliyor izlenimi bırakmıştı. Clemson'la sonraki konuşması sırasında daha da kararmıştı ruhu. Cezaevinden kaçış suçlamasından kurtulamayacağına inanıyordu. Sonunda yine cezaevine düşeceğinden ve bir daha oradan sağ çıkmayacağından emindi.

"Hastanelik durumda" dedi Jack. "Aklını başına toplattırıyorum."

"Aslında şansını nedir?"

"Ben elimden geleni yapıyorum. Kefalet yarım milyon dolar olarak saptandı ki, gülünç bir şey. Burada sözkonusu olan Karındaşın Jack değil ki. Kefalet miktarını düşürmek için girişimde bulunacağım. Belki de savcuyu onun suçlu olduğunu kabul etmesiyle en az cezayı istemeye ikna edebilirim. Bu önceki cezasına eklenecektir ama ondan da kurtuluş olamaz."

"Ya ben Jean Timberlake'i bir başkasının öldürdüğü konusunda inandırıcı bir iki kanıt bulursam?"

"O zaman birşeyler yapma imkânı olabilir."

"Pek güvenme, ama elimden geleni yapacağım."

Mahkemeye gelince beni lobide bırakıp savcı ve yargıçla konuşmak üzere gitti. Kahve salonu aslında lobinin bir köşesiydi ve şimdi epey kalabalıktı, basın da ortalıkta dolaşmaktaydı. Royce merdiven yanında küçük bir masanın başında oturuyordu. Ellerini bastonunun tepesine yaslamıştı, yorgun görünüyordu. Saçları hasta bir insanın teriyle yapış yapıştı. Garson kız taze bir kahve güğümüyle yanımıza yaklaştıysa da, başımı salladım. Royce'un heyecanı ekşi ve umutsuz bir koku gibi sarmıştı masayı. Dünyayı iradesi karşısında boyun eğdirmeye alışkın gururlu bir insan, olduğu belliydi. Bailey'in bu ilk duruşması daha şimdiden bir gösteri halini almıştı. Yerel gazetede günlerdir yakalanışı başsayfadan veriliyordu, yerel radyo her saat başında haberlerde ve yarım saatlerde haber özetlerinde bundan sözlemekteydi.

Bailey Fowler'ın babasının kamera menzili içinde oturduğundan haberdar olmayan bir kamera ekibi hemen sağımızdan geçti.

"Artık aşağı insek iyi olur" dedim.

Ağır ağır merdivenden indik. Ona destek olmak istiyordum ama bundan alınacağını düşünerek kendimi tuttum. Tavrında biraz da kendi kendiyile alay vardı. Şimdiye kadar üstün çıkmaktan, bedenine bedeli ne olursa olsun istediğini yaptırmaktan bir zevk alıyor gibiydi.

Aşağıdaki koridorun bir yanı büyük camlarla kaplıydı, iki kapıdan alt avluya çıkılıyordu. İzleyicilerden bazıları Royce'u tanıyarak yol verdiler. Mahkeme salonu sessizce iki yana açılıyor, bakışlar kaçırılıyordu. Üçüncü sıradakiler sıkışarak bize yer açtılar. Kilisede ayın başlamadan olduğu gibi hafif fısıltılar vardı. İnsanların çoğu Pazar'lık giysilerini giymişlerdi ve havada birbirleriyle uyuşmayan parfümlerin kokusu vardı. Royce'la kimse konuşmadı ama çevremizdekilerin birbirlerini dürtüklediklerini hissediyordum. Royce bu tepki karşısında kendini küçülmüş hissediyor olsa bile bunu göstermedi. Toplumun saygın bir üyesiydi ama Bailey'in kötü ünü onu lekelemişti. Bir insanın cinayetten suçlu oğlu olması onun da suçlu bulunması gibi bir şeydi -en. ciddisinden bir baba başarısızlığı. Haksız da olsa, hep o dile getirilmeyen soru vardı: Bu insanlar bir zamanların o masum çocuğunu bir insanın soğukkanlı katiline dönüştürmek için ne yaptılar?

Yukarda yazılı listeye bakmıştım. O sabah Bailey'inkinden başka on duruşma vardı. Yargıcın odasının kapısı kapalıydı. Lacivert bir tayyör giymiş, çekici bir kadın olan mahkeme kâtibi yargıcın kürsüsünün aşağısında ve sağında bir masa başında oturuyordu. Yine kadın olan mahkeme raportörü ise eş bir masa başında, soldaydı. Çoğu ciddi ve koyu renkli takım elbiseler, beyaz gömlekler ve siyah ayakkabılar giymiş sekiz on avukatın arasında bir tek kadın vardı.

Duruşmayı beklerken izleyicileri gözden geçirdim. Shana Timberlake koridorun karşısında bizden bir sıra geride oturuyordu. Flüoresan ışıklar altında o gençlik görüntüsü kaybolmuştu, gözlerinin kenarlarında yaşını, yorgunluğunu, kötü dostlar arasında geçirilen geceleri belli eden koyu renkli çizgileri görebiliyordum. Geniş omuzlu, iri göğüslü, beli ve kalçaları dar bir kadındı, üzerinde blucin ve pamuklu bir bluz vardı. Kurbanın annesi olarak istediği gibi giyinebilirdi. Bir iki gümüş teli olan siyah saçları arkaya taranmış ve tepede bir tokayla tutturulmuştu. Sıcak ve kara gözlerini bana çevirince bakışlarımı kaçırdım. Benim Royce'la olduğumu biliyordu. Bir daha baktığımda onun bakışlarının Royce'un üzerinde durakladığını, fiziki durumunu değerlendirmekte olduğunu gördüm.

Koridordan gelen bir başka kadın dikkatimi çekti. Otuz otuz beş yaşlarındaydı, soluk benizli ve zayıftı, üzerindeki kayısı rengi örme elbisenin önünde kocaman bir leke vardı. Beyaz kısa çorap ve beyaz ayakkabı giymişti. Açık sarı saçları geniş bir bantla tutturulmuştu, Yanında kocası olduğunu tahmin ettiğim otuz beş yaşlarında, kıvrıkcık sarışın saçlı bir adam vardı. Pearl de yanlarında olduğundan adamın Jean Timberlake'i öldürüldüğü gece Bailey'le gören oğlunun o olduğunu tahmin ettim.

Mahkeme salonunun arka tarafında mırıltılar artınca başımı çevirdim. Bir düğünde gelin görünüp de iki sıra arasındaki koridorda yürümeye hazırlandığı zaman olduğu gibi kalabalık bütün dikkatini bir noktaya vermişti. Tutuklular getiriliyordu ve görüntü her nedense insanı rahatsız ediciydi: Birbirlerine zincirlerle bağlı, eller kelepçeli dokuz adam ayaklarını sürüyerek içeri giriyorlardı. Üzerlerinde cezaevi giysileri vardı: Turuncu, açık gri ya da siyah pamuklu gömlekler ve gri ya da açık mavi, kışlarında CEZAEVİ yazılı pamuklu pantolonlar, beyaz pamuklu çoraplar. Çoğu gençti: Beş Latin asıllı ve üç siyah. Bailey aralarındaki tek beyazdı. Utanıyor gibiydi, yanakları kızarmıştı, gözleri yerdeydi. Bu haydutlar alayının alçak gönüllü yıldızı. Yanındakiler olayı normal kabul ediyorlar, akraba ya da tanıdıklarını başlarıyla selamlıyorlardı. Kalabalığın çoğu Bailey Fowler'i görmeye gelmişti. Kendilerine eşlik eden üniformalı polis, adamları salonun ucundaki jüri bölmesine soktu ve ayak zincirlerini çıkardı. Tutuklular da bizim gibi yerleşerek gösteriyi izlemeye hazırlandılar.

Mübaşir "herkes kalksın" dedi ve yargıç içeri girerken hepimiz kalktık. Yargıç McMahon kırk beş elli yaşlarında vardı. Sarışın ve sağlam yapılıydı, eltopu ve tenis oynayan ve kusursuz sağlık geçmişine karşın kalp. krizinden aniden ölüverme riskini göze alan bir insana benziyordu. Bailey'in davası sondan ikinciydi, o yüzden önümüzdeki küçük dramları izlemek zorundaydık. Tutuklulardan ikisi İngilizce bilmediklerinden binanın bir yerinden bir çevirmen çağırıldı. Kâğıtlar yanlış dosyalanmıştı, iki duruşma başka güne ertelendi. Birinin dosyası gönderilmiş ama alınmamıştı, avukatın elinde mahkemeye çağırılma belgesi olmadığı için yargıç kızdı.

Polislerden biri bir ara belinden anahtarlarını çıkarıp tutuklulardan birinin salonun arkasında avukatıyla konuşabilmesi için kelepçelerini çıkardı. Onlar konuşurken diğer bir tutuklu! kendi savunmasını yapmakta ısrar ederek yargıçla uzun bir tartışmaya girdi. Yargıç McMahon bu fikre karşıydı ve on dakikasını adama uyanlar yapıp fikir vererek geçirdi. Sanık inatçıydı. Sonunda hakkı olduğu için yargıç adamın isteğini kabul ettiyse de, bu işe çok sinirlendiği belliydi.

Jack Clemson duvara yaslanmış yanındaki avukatla konuşuyordu. Bailey'in davasının görülme zamanı yaklaşınca adamdan ayrıлып öne yürüdü. Polisle konuştu ve o da Bailey'in kelepçesini çıkardı, ikisi konuşmak üzere bir yana çekildiklerinde arkada bir gürültü koptu. Yargıç başını kaldırdı, herkes bir anda geriye döndü. Kapının önünde yüzünü kırmızı bir kayak maskesiyle örtmüş biri elindeki dipçiği kesilmiş tüfeği sallıyordu. Bunun odada bir elektrik dalgası etkisi olmuştu.

"KIPIRDAMAYIN!" diye bağırdı.

Adam sözünü vurgulamak için havaya bir el ateş etti. Patlama kulakları sağır etti ve kurşun tavandaki lambalardan birini parçalayarak yere indirdi. Yağmur gibi cam parçaları yağarken insanlar bağıarak korunmaya çalıştılar. Bir bebek ağlamaya başladı. Ben de aralarında olmak üzere herkes kendini yere attı. Bailey'in babası şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş oturuyordu. Uzanıp gömleğinden yakalayıp yere çektim adamı, ağırlığımla kırıdamadan tutmaya çalıştım. Royce ayağa kalkmak istediye de, o durumunda zaptetmek pek güç olmadı. Başımı çevirince polislerden birinin tahta sıraların arasında silahlı adama görünmeden yerde sürünmekte olduğunu gördüm.

Silahlıyı şöyle bir görmüştüm ve Tap olduğuna yemin edebilirdim. Elleri titriyordu. Gövdesi korkuyla gerilmiş haliyle, pek büyük bir tehdit oluşturmuyordu. Tehlikeli olan, parmağı kaydığı takdirde o tüfektir. Herhangi beklenmedik bir hareket adamı ateşe başlatabilirdi. Royce'un öte yanında iki kadın isterik bir krize kapılmış saçmasapan konuşuyorlar, âşıklar gibi birbirlerine sarılmış duruyorlardı.

"BAILEY, HAYDİ! ÇIKALIM BURADAN!" Silahlı adamın sesi korkuyla kısılmıştı. Sıranın üzerinden bakarken ter içinde kaldım. Bu Tap olmalıydı.

Bailey donup kalmıştı. Gözlerine inanamayarak baktı, sonra birden harekete geçti. Tahta parmaklığın üzerinden atlayıp arka kapıya doğru koşarken Tap bir el daha ateş etti. Duvardaki valinin büyük boy çerçeveli portresi yerinden fırladı, saçmalar camı, çerçeveyi paramparça ederken yere düştü. Kalabalıktan ikinci kere çığlıklar yükseldi. Bailey o arada gözden kaybolmuştu. Tap silahı kırdı, geri geri kapıdan çıkarken namluya iki mermi daha sürdü. Koşma sesleri duydum. Dış kapı kapandı, bağırmalar ve silah sesleri başladı.

Salonda tam bir kargaşa vardı şimdi. Mahkeme kâtabi görünürlerde yoktu ve tahminim yargıcın yerde emekleyerek arka kapıdan odasına kaçtığıydı, Tehdit ortadan kalkınca insanlar birden ayaklanıp birbirlerini iterek yargıcın odasının kapısına yüklendiler. Pearl oğluyla gelinini yangın kapısından dışarı çıkarırken yangın sirenini de çalıştırmıştı.

Koridordan sesler geliyor, biri anlaşılmaz birşeyler bağıyordu. Ben iki büklüm bir halde o yana yöneldim. Eğer yeniden silahlar çekilecekse bir kaza kurşunuyla karşılaşmak istemiyordum. Yüzü cam kırıklarından kanayan bir kadının yanından geçtim. Biri yaralarından en kötülerine kanı durdurmak için bastırıyordu. Yanında iki çocuk birbirlerine sokulmuş ağlıyordu. Arka kapıya varıp kendimi dışarı attım. Yüzü bembeyaz kesilmiş Shana Timberlake solumdaki duvara yaslanmıştı.

Dışarda polis sirenleri sabah havasını yırtmaktaydı.

Koridorun bir yanını oluşturan büyük camlardan üniformalı polislerin dışardaki avluya dolduklarını görüyordum. Bir kısım kadın silah sesleri yıllardır bastırılan ıstıraplarını serbest bırakmış gibi sürekli olarak çığlık atıyordu. Holdeki isterik kalabalık ileri fırladı ve birden iki yana açıldı,

Tap Granger sanki güneş banyosu yapıyormuş gibi kollarını iki yana uzatmış, yerde yatıyordu. Kırmızı kayak maskesi yüzünden alınına çekilmişti, horoz ibiğini andırıyordu. Üzerinde kısa kollu bir gömlek vardı; karısının buruşuklukları ütlediği yerleri görebiliyordum. Kolları incedi. Ölmüşe benziyordu. Bailey görünürlerde yoktu.

Mahkeme salonuna döndüm. Royce Fowler ayağa kalkmış, boş sıralar arasında sendelemekteydi. Dudakları titriyordu.

"Bu işle bir ilginin olmadığını söyle bana" dedim.

"Bailey nerede? Oğlum nerede? Onu bir köpek gibi vuracaklar şimdi."

"Hayır, vurmayacaklar. Bailey silahlı. Onu bulacaklar. Bu işin olacağını bilmiyordun sanırım."

"Maskeli adam kimdi?"

"Tap Granger. Öldü."

Royce sıranın üzerine çöktü, başını elleri arasına aldı. Ayaklarımın altında bir çatırtı oldu. Yere bakınca döşemenin beyaz zerreciklerle kaplı olduğunu gördüm.

Şaşkın şaşkın baktıktan sonra eğilip bir avuç aldım. "Bu da neyin nesi?" dedim. Daha sorarken anlamıştım ama yine de bir anlam veremedim. Tap'in fişekleri kaya tuzuyla doldurulmuştu.

9

Motele döndüğümüzde Royce artık tükenmiş olduğundan yatağına yatmasına yardım ettim. Ann ve Ori haberi doktor muayenehanesinde duymuşlardı ve hemen arkamdan geldiler. Bailey Fowler "kaçak katil, silahlı olduğuna inanılıyor, tehlikelidir" diye anons ediliyordu. Floral Beach sokakları sanki doğal bir felaketin ardından olduğu gibi bomboştu. Sokak boyunca kapıların telaşla kapatıldığını, küçük çocukların güvenliğe çekildiklerini, yaşlı kadınların perdelerin ardından baktıklarını görür gibiydim. Bailey'in babasının evine dönecek kadar aptal sanılmasını anlayamıyordum. Şerif bürosundan bu olasılık düşünülmüş olmalıydı ki, kahverengi üniformalı bir memur motele uğrayıp Ann'la uzun uzun konuştu. Bir eli tabancasının kabzasındaydı ve gözleriyle çevreyi taramasına bakılırsa kaçığın binada bulunduğunu gösterecek bir iz arıyordu.

Devriye arabası gider gitmez dostlar ciddi yüzlerle gelip yiyecek birşeyler getirdiler. Bu insanlardan bir kısmını mahkemede görmüştüm ve gelişlerinin yakınlıktan mı, yoksa devam eden dramın bir parçası olmak isteğinden mi kaynaklandığını bilemiyordum. Bana Bayan Emma ve Bayan Maude olarak tanıştıran ve Bailey'i çocukluğundan beri tanıyan iki yaşlı kızkardeş geldi. Baptist Kilisesi'nin rahibi karısı June'la ve kendini iki blok ötedeki otomatik çamaşırhanenin sahibi olarak tanıştıran Bayan Burke geldiler. Bayan Burke yapacak bir şey olup olmadığını öğrenmek için bir dakikalığına uğradığını söyledi. Bayan Maude'un yüzünün ifadesine bakılırsa otomatik çamaşırhaneci kadının getirdiği ev yapımı olmayan kekten pek memnun kalmamıştı. Bayan Maude ve Bayan Emma bunun Bayan Burke'nin mutfak çalışmalarına düşkün olmayışının ilk örneği olmadığını belirtir bir biçimde bakiştılar. Telefon durmadan çalışıyordu. Bayan Emma kendini santral memuru tayin etmişti, hep o konuşuyor, Ori'nin daha sonra aramayı isteyebileceğini düşünerek arayanların adlarını ve telefon numaralarını not ediyordu.

Royce kimseyle görüşmüyordu ama Ori herkesi yatağında kabul ediyor, haberi nerede duyduğunu, aklına ilk gelenin ne olduğunu, gerçek kafasına dank edince nasıl ağladığını ve doktorun sakinleştirici bir ilaç vermek zorunda kaldığını üstüste defalarca anlatıyordu. Tap Granger'in kaderi ya da oğlunun kaçak durumu ne olursa olsun o bunları kendisinin yıldızı olduğu "Ori Fowler Show"unun yan olayları olarak görmekteydi. Ben odadan sıvışma fırsatı bulamadan rahip bizlerden duada kendisine katılmamızı istedi. Doğrusu itiraf edeyim ki, ben öyle dua terbiyesi falan almış değilim. Bildiğim kadarıyla dua elleri bitirmekten, başını ciddiyetle öne eğmekten ve diğer insanlara gözücuyla bakmamaktan oluşur. Dini uygulamalara karşı değilim. Ama birinin inançlarını bana zorlamasından da hiç hoşlanmam. Yehova Şahitleri kapıma gelince ilk iş olarak adreslerini sorarım ve kendilerine hafta içinde gelip görüşlerimi bildireceğim konusunda güvence veririm, Rahip Tanrı'ya Bailey Fowler adına yakarmaya başlayınca ben de zihnen oradan uzaklaşıp, karısını incelemeye başladım, için yararlandım. June Haws elli yaşlarındaydı, bir elli boyundaydı ve kendi kilosundaki kadınlar gibi sakin bir yaşama mahkûmdu. Çıplak haliyle herhalde ölüm beyazlığındaydı ve kat kat yağla sarılıydı. Bileklerine kadar amber renkli bir merhem sürülmüş ellerinde beyaz pamuklu eldivenler vardı.

Rahip Haws'un uzun duası sona erince Ann izin isteyip mutfağa gitti. Onun bu hizmet davranışını imkân bulduğu zaman kaçmak için kullandığı belliydi. Ben de onu izledim ve yardımcı olmak görüntüsü altında fincanları çıkardım, üzerlerine kâğıt peçeteler serilmiş tabaklara kurabiyeler falan yerleştirdim. Tezgâhın üzerinde bir tabakta üzeri patetes cipsi, bir ton balığı salatası, bir tencere makarna, iki Jello pastası duruyordu. Ann onları buzdolabına kaldırmamı söyledi. Bailey'in ateş altında mahkemeden kaçmasından bu yana yalnızca bir buçuk saat geçti. Jelatinin bu kadar çabuk sertleştiğini bilmezdim ama Hıristiyan hanımlar herhalde bu tür durumlarda rekor kırarak bilgilere sahiptiler. Hanımların kilise yemek tariflerinde Ani Ölüm Durumunda Yemekler bölümünün bulunduğunu görebiliyordum...

June Haws mutfak kapısından "Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu. Pamuklu eldivenleriyle, herhalde aynı deri hastalığından ölmüş birinin tabut taşıyıcılarından birini andırıyordu. Bir kurabiye tabağını elinin erişemeyeceği kadar uzağa çekerek oturması için bir iskemle uzattım.

"Ben asla oturmam, şekerim" dedi. "Ann, işleri bana bırak da, sen biraz otur dinlen."

"Biz iyiyiz" dedi Ann. "Sen annemi Bailey'i düşünmekten uzak tut, bize en büyük yardımı yapmış olursun."

"Haws şimdi ona İncil'den parçalar okuyor. O kadının çektiklerine inanamıyorum doğrusu, insanın kalbi parçalanıyor onu görünce. Baban nasıl? İyi mi?"

"Onun için de bir şok oldu elbette."

"Hiç kuşkusuz. Zavallı adamcağız." Bana baktı. "Adım June Haws. Tanıştığımızı sanmıyorum."

Ann araya girdi. "Özür dilerim, June. Kinsey Millhone. Babamın bize yardım için tuttuğu özel detektif."

"Özel detektif mi?" diye kadın kulaklarına inanamayarak sordu. "Televizyon filmleri dışında böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedim. "Ama korkarım bizim işimiz o kadar da heyecanlı değildir."
"Umarım. O silahlar ve otomobille kovalamacalar? insanın kanını dondurur. Sizin gibi iyi bir kız için pek uygun bir iş değil sanırım."

"O kadar da iyi değilim" dedim alçakgönüllükle.

Bunu yanlışlıkla bir şaka olarak alıp güldü. Bir kurabiye tabağı alarak daha fazla konuşmayı önledim. "Bunu götürüyüm ben" diyerek öteki odaya yürüdüm,

Koridora çıkınca adımlarımı yavaşlattım, bir odadaki İncil okunması ile diğer odadaki yavanlıklar arasında sıkışıp kalmıştım. Kapıda duraksadım. Ben mutfaktayken lise müdürü Dwight Shales gelmişti, ancak Bayan Emma ile derin bir konuşmaya dalmış ve beni görmemişti. Odaya süzıldüm, tabağı Bayan Maude'a verip yine izin isteyerek çıktım ve büroya doğru yürüdüm. Rahip Haws Eski Ahit'ten kuşatmalar, salgın hastalıklar, çekirge sürüleri ve felaketlerle dolu ürkütücü bir parça okuyordu. Ori'nin kaderi bunlarla kıyaslanınca önemsizdi ki, zaten adamın varmak istediği nokta da bu olmalıydı.

Odama çıktım. Öğle saati gelmişti ve tahminim bu insanların öğle yemeğine kalacaklarıydı. Biraz şansım varsa kimseye görünmeden kaçıp otomobilime erişebilirdim. Yüzümü yıkadım, saçlarımdan bir tarak geçirdim. Ceketimi almış ve elimi açmak için uzatmıştım ki, birden kapı vuruldu. Bir an Dwight Shales'in gelmiş olacağını düşündüm. Belki de benimle konuşmak için onay almıştı. Kapıyı açtım.

Karşımda Rahip Haws duruyordu. "Rahatsız etmediğimi umarım" dedi. "Ann odanıza çıkmış olabileceğinizi söyledi. Size kendimi tanıtamamıştım. Floral Beach Baptist Kilisesi'nden Robert Haws."

"Merhaba, nasılsınız?"

"Teşekkür ederim, iyiyim. Karım June az önce sizinle konuştuğunu söyledi. Bu gece kilisede İncil okuyacağız da, sizin de gelmek isteyip istemediğinizi sordu."

"Ne hoş" dedim. "Çok teşekkür ederim, ama bu gece nerede olacağımı henüz bilmiyorum." Kabul etmekten her ne kadar sıkılıyorsam da, onların birbirlerine takındıkları o arkadaşça tavrı taklit ediyordum.

Rahip Haws da karısı gibi elli elli beş yaşlarındaydı ama ondan daha iyi bir biçimde yaşlanıyordu. Toparlak yüzlü, kendine göre yakışıklıydı, tel çerçeveli çiftodaklı gözlükleri, kırılmış sarı saçları vardı. Üzerinde bir takım elbise, boynunda bir Protestaninkine benzeyen bir rahip yakası vardı. Baptistlerin böyle giyindiklerini sanmıyordum. Bütün yetişkin ömrünü dini komplimanlar kabul ederek geçirmiş bir insanın o rahatlığına sahipti.

El sıkıştık. Elimi tutup Hıristiyanca göz iletişimi kurarak okşadı. "Santa Teresa'lı olduğunuzu durdum. Orada. Colgate'de Baptist Kilisesi'nden Millard Alston'u tanır mısınız? Okulda birlikteydik. Ne kadar zaman önce olduğunu söylemek istemem doğrusu."

Elimi nemli elleri arasından çekip gülümsedim. "Adı yabancı gelmedi. Ben o tarafa pek gitmem ama..."

"Siz hangi cemaattensiniz? Umarım Metodist olduğunuzu söyleyecek değilsiniz." Bunu hafif bir kahkaha atarak söylemişti, mizah duygusuna da sahip olduğunu göstermek istercesine.

"Değilim" dedim.

Arkamdaki odaya baktı. "Kocanız da burada mı?"

"Hayır, değil." Saatime baktım. "Eyvah, geç kaldım."

Ellerini pantolon ceplerine soktu, belli belirsiz hareketlerle kendine çekidüzen verdi. "Böylesine çabuk gitmek zorunda olduğunuz için üzıldüm doğrusu. Pazar günü Floral Beach'teykeniz belki de saat onbir ayinine gelirsiniz, sonra da öğle yemeğini birlikte yedik. June mazereti nedeniyle artık yemek yapamıyor ama sizi konuşumuz olarak Elma Çiftliği Lokantası'na götürmek bizim için zevk olacaktır."

"Gelme isterdim ama hafta sonunda burada olacağımı hiç sanmıyorum. Başka bir sefere artık."

"Siz de hiç yerinizde durmuyormuşsunuz." Hafifçe sinirlenmiş gibiydi, bu kaypak girişimlerine karşı konulmasına alışkın olmadığını tahmin ettim.

"Gerçekten öyleyim" diyerek ceketimi giyip koridora çıktım. Rahip Haws kenara çekildi ama yine de o kadar yakınımda olması hiç hoşuma gitmemişti. Kapımı arkamdan kapayıp kilitledim. Ben merdivene doğru yürürken o da arkamdan geliyordu.

"Acelem olduğu için kusuruma bakmazsınız sanırım, ama bir randevum vardı." O sıcak ve dostça ses tonunu artık en azına indirmiştim.

Onu en son gördüğümde dış merdivenin başında durmuş, o yüzeydeki iyi huylarını yalanlayan soğuk bir bakışla banal bakıyordu. Motoru çalıştırdım, hareket etmeden önce onun Fowler'lara dönmesini bekledim. Ben bina içinde değilken onun odamın yakınlarında olma fikrinden hiç hoşlanmamıştım.

Floral Beach'i anayola birleştiren iki şeritli yolda yarım mil gittikten sonra Okalipüt Kaplıcaları girişine varıp otoparkına girdim. Moteldeki broşürde kükürt temelli kaynağın 1800'lerin sonlarında petrol arayan iki kişi tarafından bulunduğu yazıyordu. Petrol kuyuları yerine bir kaplıca kurulmuş ve hemen yolun karşısındaki küçük istasyona trenle gelen hastalıklı Californialılar'ın hizmetine sunulmuştu. Tesis kısa bir süre çok rağbet görmüş, sonra şimdiki otelin inşa edildiği 1930'lara kadar pek kullanılmamıştı. Yetmişli yılların başlarında kaplıcalar yine gündeme gelince yeniden canlanmıştı. Şimdi meşe ve okalipüt ağaçları altındaki küsur havuzun yanı sıra tenis sahaları, sıcak bir yüzme havuz, aerobik ve yoga dersleri, masajlar ve diyet uzmanları vardı.

İki katlı otel otuzlu yılların sahte İspanyol üslubunda, kuleleri, yuvarlak köşeleri, cam duvarları olan bir binaydı. Büroya üstü kapalı, kenarları açık bir koridordan geçerek vardım. Yakından bakınca temellerden zamanla tarçın rengini almış kiremit çatıya kadar uzanan çatlaklar görülüyordu. Mineral kaynakların' kükürtlü kokusu ıslak yaprakların kokusuna karışıyordu. Tepenin yanına yerleştirilmiş tahta basamaklardan geçerek otelin arkasına geçtim. Yer yer kameriyeler yapılmıştı, her birinin altında tahta bir platforma yerleştirilmiş sıcak su havuzları vardı. Banyo alanları meraklı bakışlardan korumak için stratejik noktalara tahtaperdeler yerleştirilmişti. Her kameriyenin belki de bürodaki programlamayı kolaylaştırmak için olacak, bir adı vardı. "Sükûnet", "Günbatımı", "Tefekkür" ve "Huzur" gibi adları bana bildiğim bazı cenazeevlerinin "Uyku Odaları"nı hatırlattı. Havuzlardan ikisi boştu ve dökülen yapraklarla dolmuştu. Bir diğerinin üzerinde suyun üstünde bir deri gibi duran şeffaf plastikten bir örtü gerilmişti. Yine geldiğim merdivenlerden inerek sıcak bir banyo yapma ihtiyacında olmadığım için şükrettim.

Ana binanın camlı kapılarını itip resepsiyona girdim. Lobi biraz daha çekiciydi ama yine de parasızlık çeken bir Genç Hıristiyan Kadınlar Birliği binası havası vardı. Yerlere siyah beyaz karo döşenmişti ve Pine-Sol kokusuna bakılırsa kısa bir süre önce ıslak bezle silinmişti, içerlerde bir yerdeki kapalı havuzdan Alman aksanlı bir kadının otoriter bir sesle, "Çırp! Dur! Çırp! Dur!" diye seslendiğini duyuyordum. Emirleri arasındaki su şapırtısı bir suaygırının beceriksizce çiftleşmesini hatırlatıyordu.

"Ne istemiştiniz?"

Resepsiyon memuru arkamdaki küçük odadan çıkmıştı. Uzun boylu, iri kemikli, giyim mağazalarının "büyük beden" bölmelerinden alışveriş ettiği belli olan bir kadındı. Elli yaşlarına yakın olmalıydı, saçları beyaz denecek kadar sarıydı, kirpikleri beyazdı, soluk ve lekesiz bir teni vardı. Elleri ve ayakları iriydi, ayaklarında cezaevindeki kadın gardiyanların giydikleri türden bağlamalı botlar vardı.

Kendimi tanıtarak kartımı uzattım. "Jean Timberlake'i hatırlayabilecek birini arıyorum" dedim.

Gözlerini yüzümden ayırmıyordu, yüzü ifadesizdi. "Kocam Dr Dunne'la konuşmanız gerek" dedi. "Ama ne yazık ki, kendisi burada değil."

"Ne zaman döneceğini söyleyebilir misiniz?"

"Döneceği gün belli değil. Numaranızı bırakırsanız geldiğinde sizi aramasını söylerim."

Gözgöze geldik. Onunkiler kar yağmadan önce kış göklerinin taş grisiydi. "Ya siz?" dedim. "Siz kızı tanıyor muydunuz?"

Bir duraklama oldu. Sözcüklerini seçerek, "Kim olduğunu biliyordum" dedi.

"Öldüğü zaman burada çalıştığını duydum."

"Bunu şimdi konuşmak daha iyi olur..." Karta baktı. "...Bayan Millhone."

"Bir sorun mu var?"

"Eğer sizi nasıl bulacağımı söylerseniz kocama sizi aratırım."

"Okyanus Caddesi Moteli yirmi iki numara..."

"Nerede olduğunu biliyorum. Eğer zamanı olursa sizi arayacaktır."

"Çok iyi. Böylece mahkeme emri çıkarmak zorunda kalmayız." Blöf yapıyordum ve o da bunu tahmin edebilirdi sanırım, ama yanaklarını dolduran hafif pembelik de hoşuma gitmişti. "Kendisinden bir haber alamazsam yine uğrarım" dedim.

Otomobile dönünce broşürde kaplıcanın sahiplerinden de söz edildiğini hatırladım. Dr. ve Bayan Joseph Dunne, oteli Jean Timberlake'in öldüğü yıl satın almışlardı.

10

Floral Beach'in ana caddesine dönüp de Pearl Bilardo Salonu önüne park ettiğimde saat 12:35'ti. Haftaiçi çalışma saatleri 11:00 ile 02:00 olarak yazılıydı. Kapı açıktı, içersi dışarıda okyanusun serinlettiği havadan daha sıcaktı. Daisy arka kapıdan büyük bir plastik çöp torbası çıkarıyordu. Bana bakışından keyifsiz olduğunu anladım. Barın önüne geçip oturdum. O saatte tek müşteri bendim. Salon boşken gecekinden daha da kasvetli görünüyordu. Yerler süpürülmüştü, bir kenarda süpürgenin yanında fıstık kabukları ve izmaritler duvara dayalı duran faraşa doldurulmayı bekliyordu. Arka kapı vurularak kapatıldı ve Daisy beline sıkıştırdığı havluya ellerini silerek yaklaştı. Gözlerime bakmadan, "Detektiflik nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Dün gece kendimi tanıtmadığım için özür dilerim."

"Bana ne ki? Kim olduğun umurumda bile değil."

"Olabilir ama Tap'a karşı pek dürüst davranmadım ve o yüzden huzursuzluk hissediyorum."

"Gerçekten de çok berbat bir halin var."

Omuzlarımı silktim. "Doğru değilmiş gibi geliyor ama gerçek bu. Onu tavlama çalıştığımı sandın ve bir bakıma da öyle sayılırdı."

Bir şey söylemeden yüzüme baktı. Bir süre sonra, "Bir Coca Cola ister misin, ben içeceğim" dedi.

Başımı salladım. İki kadeh aldı, barın altındaki hortumla doldurdu, benimkini önüme koydu.

"Teşekkür ederim."

"Söylentilere göre seni Royce tutmuş" dedi. "Bunu neden yaptı ki?"

"Bailey'i cinayet suçlamasından kurtarmayı umuyor."

"Bu sabah olanlardan sonra bunu pek yapamayacak sanırım. Bailey dediği gibi suçsuzca neden kaçtı?"
"İnsanlar baskı altında ne yaptıklarını bilemezler. Onunla cezaevinde konuştuğumda çok umutsuz bir hali vardı. Belki def Tap'ı görünce kendince bir çıkış yolu bulduğunu sandı."

Daisy'nin sesinde küçümseme vardı. "Onun zaten hiç akli başında değildi ki."

"Öyle görünüyor."

"Ya Royce? O nasıl?"

"İyi değil. Doğruca gidip yattı. Ori'nin başı epey kalabalık."

"Ben ondan pek hoşlanmam" dedi Daisy. "Bailey'den haber var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

Daisy tezgâhın ardında çalışmaya başladı, evyelerden birini sıcak sabunlu suyla, diğerini durulama suyuyla doldurdu. Biri gece önceden kalan kadehleri yıkadı, kurumaları için sağındaki havlunun üzerine bıraktı.

"Tap'tan ne istiyordun?"

"Jean Timberlake hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordum."

"Ona ikisinin yaptıkları soygunları sorduğumu duydum."

"Onun anlattıklarının Bailey'inkine uyup uymayacağını merak etmiştim."

"Uymuş muydu?"

"Aşağı yukarı." Daisy'yi çalışırken izliyor ve neden birden böyle meraklandığını düşünüyordum. Tap'in kaybolduğunu iddia ettiği 42.000 dolardan söz edecek değildim. "Onu dün gece burada telefonda kim aradı? Sesini tanımış mıydın?"

"Bir adam. Hemen bilebileceğim biri değil. Belki daha önce konuştuğum biridir ama emin olamam."

Konuşmada garip bir şey vardı. Sence bugünkü olayla ilgili olabilir miydi?"

"Mutlaka olmuş olmalı."

"Buradan öyle aceleyle çıkışına bakılırsa, bence de öyle. Onun Bailey olmadığına yemin edebilirim."

"Herhalde" dedim. "O saatte cezaevinden telefon etmesine izin vermezler, ayrıca Tap ile buluşmak istemiş de olamaz. Senin garibine giden ne oldu?"

"Ses bir garipti. Sanki felç geçiren biri gibi, derinden geliyordu."

"Konuşma özüllü mü yani?"

"Belki. Bunu biraz düşünmem gerek." Bir an sustu, sonra başını sallayarak konuyu değiştirdi. "Ben asıl Tap'in karısı Joelen'e acıyorum. Onunla konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım. Ama bir ara konuşmam gerek sanırım."

"Dört küçük çocuk. Beşinci de yolda."

"Kötü iş. Tap kafasını kullansaydı keşke. Bu işi başarması imkânsızdı. Polisler hep silahlıdır. Hiç kurtuluşu yoktu."

"Belki de öyle istemişlerdi."

"Kimler?"

"Onu bu işe zorlayanlar. Tap'ı on yaşından beri tanırdım. İnan bana, böyle bir şeyi kendi başına düşünecek kadar kafası yoktu."

Kadına ilgiye baktım. "İyi bir nokta" dedim. Belki de Bailey'in de aynı anda öldürülmesi ve böylece ikisinin de ortadan kalkması planlanmıştı. Cebimden Jean Timberlake'in arkadaşlarının listesini çıkardım. "Bunlardan herhangi biri şu anda ortalarında mı?"

Listeyi aldı, cebinden gözlüğünü çıkardı. Kâğıdı ileri uzatarak başını arkaya attı. "Bu öldü. On yıl önce trafik kazasında. Bu son duyduğumda Santa Cruz'a taşınmıştı. Diğerleri ya buradadır ya da San Luis'te. Hepsiyile konuşacak mısın?"

"Gerekirse."

"David Poletti Marsh Caddesi'nde muayenehanesi olan bir dişçidir. Onunla başlayabilirsin. Kibar bir adamdır. Annesini yıllardır tanırım."

"Jean'in arkadaşı mıydı?"

"Sanmam ama kiminle arkadaş olduğunu bilirdi herhalde."

David Poletti bir ortodontisti ve Çarşamba öğleden sonraları muayenehanesinde kırtasiye işleriyle meşgul oluyordu.. Çocuklara göre mobilyaların ve sehpaaların üzerinde çocuk dergilerinin bulunduğu pastel renkli odada bekledim.

Dr. Poletti'nin kadrosu yirmi yaşlarında üç kadından oluşuyordu. İri gözlü, tatlı gülümsemeli, uzun düz saçlı, tehdit edici hiçbir yanlan olmayan Harikalar Diyarı'ndaki Alis tipleri. Duvarlardan sakinleştirici bir müzik yayılıyordu. Doktorun yanına alındığımda neredeyse o küçük koltuğa oturup dişlerimin o paslanmaz çelikten çengellerle karıştırılmasını isteyeceğim gelmişti.

Dr. Poletti ile el sıkıştığımda üzerinde, önünde ürkütücü bir kırmızı leke olan beyaz ceketini vardı. Lekeyi o da benimle; aynı anda gördü ve özür dileyen bir gülümsemeye hemen, çıkarıp iskemlelerden birine attı.

Ceketin altında gömlek ve yelek giymişti. Kahverengi tüvit ceketini giyip kollarını düzeltirken oturmamı işaret etti. Otuz beş yaşlarında, dar yüzlü bir adamdı. Kıvrık saçları şakaklarında şimdiden beyazlaşmaya başlamıştı. Yıllıktaki resimlerden basketbol oynadığını biliyor, kızların kafeteryada çevresini sardıklarını

görür gibi oluyordum. Teknik olarak yakışıklı değildi ama tavırlarındaki yumuşaklık kadınlara ve küçük çocuklara güven veriyor olmalıydı.

Dr. Poletti masasının başına oturdu. Masanın üzerindeki çerçeveli stüdyo fotoğrafında karısıyla iki çocuğu herhalde kadrosunun kendisi için besleyebilecekleri hayalleri dağıtmak için gösterişli bir biçimde yerleştirilmişti. "Tawna, lisedeki eski bir sınıf arkadaşım hakkında birkaç soru sormak istediğinizi söyledi. Son olayları gözönüne alarak bunun Jean Timberlake olacağını tahmin ettim" dedi.

"Onu ne kadar tanıdınız?"

"Pek iyi tanımazdım. Kim olduğunu biliyordum ama onunla bir sınıfta okuduğumu sanmıyorum." Masasının

üzerinde duran alçıdan bir takım takma dişe uzandı. Hafifçe öksürdü. "Ne öğrenmek istiyordunuz?"

"Anlatabileceğiniz her şeyi, Bailey Fowler'ın babası yeni kanıtlar bulabileceğimi umarak tuttu beni. Ben de Jean ile başlamayı uygun gördüm."

"Neden bana geldiniz?"

Daisy ile konuşmamı, kadının kendisinin bana yardımcı olabileceğini sandığını anlattım. Yine biraz tetikte kalmaya devam ettiyse de, daha az kuşkulu gibi geldi. Kalıbın üst çenesini kaldırıp parmağını arasına soktu, alt azı dişlerini yokladı. Kalıba bir yumruk indirseydim parmağını koparabilirdim. Bu düşünce beni söylediklerini dinlemekten uzaklaştırmıştı. "Bailey Fowler'ın tutuklanmasından bu yana cinayeti çok düşündüm. Korkunç bir şeydi. Korkunç."

"Siz cesedi bulan çocuklar arasında mıydınız?"

"Hayır. Ben Katolikim. Onlar Baptist Kilisesi'nin gençlik grubundandırlar."

"Floral Beach'teki kilise mi?"

Başını salladı, Rahip Haws'i hatırlayarak aklıma bir not düştüm. "Jean'in biraz serbest olduğunu duydum" dedim.

"Öyle bir ünü vardı. Hastalarımın bazıları onun yaşındadır. Ondört, on beş falan. O kadar olgunlaşmamış görünürler ki. Onların cinsel bakımdan aktif olduklarını hayal edemem ama bazılarının öyle olduklarından eminim."

"Jean'in fotoğraflarını gördüm. Güzel bir kızmış."

"Ama güzelliği işine yaramazdı. Bizler gibi değildi. Bazı bakımlardan çok saf. bazı bakımlardan çok deneyimliydi. Serbest olduğu takdirde popüler olacağını düşünürdü herhalde." Pek çok oğlan onun bu tavrından yararlanmıştı. "Yine boğazım temizledi. "Özür dilerim." Masasının üzerindeki termotan yarım bardak su doldurdu. "Su ister miydiniz?"

Başımı salladım. "Özel biri var mıydı?"

"Efendim?"

"Tanıdığınız herhangi birisiyle ilişkisi var mıydı?"

"Hatırlamıyorum."

Yalan göstergemin okunun kırmızı bölgeye girdiğini hissediyordum. "Ya siz?"

Şaşkın bir kahkaha. "Ben mi?"

"Evet, acaba sizinle ilişkisi olmuş muydu?" Yüzünde bir renk dalgasının dolaştığını görünce ben de yalana başvurmaya karar verdim. "Doğrusunu isterseniz, biri bana sizin onunla çıktığınızı söylemişti. Bunu söyleyenin kim olduğunu hatırlamıyorum ama ikinizi de tanıyan biriydi."

Omuzlarını silktili. "Çıkmış olabilirim. Çok az ama. Öyle sürekli değil,"

"Ama birbirinize yakındınız."

"Jean'le mi?"

"Dr. Poletti, kelime oyununu bırakalım da bana ilişkinizi anlatın. On yedi yıl önce olan şeylerden söz ediyoruz."

Bir an susup alçı çeneyi oynadı. "Bu konuştuklarımızın burada kalmasını isterim."

"Yalnızca aramızda kalacaktır."

Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Onunla ilişkimden hep pişman olmuşumdur sanırım. Şimdi çok daha fazla şey bildiğim için bundan utanıyorum. Ama onun utanmış olduğundan emin değilim."

"Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaparız" dedim. "Büyüme sürecinin bir parçasıdır bu. Bunca zaman sonra ne fark eder ki?"

"Biliyorum. Haklısınız. Bunun üzerinde konuşmanın neden bu kadar güç olduğunu anlayamıyorum."

"Acele etmeyin."

"Onunla çıktım. Bir ay kadar. Hatta daha az. Niyetimin şerefli olduğunu söyleyemem. On yedi yaşındaydım. O yaşta oğlanların nasıl olduklarını bilirsiniz, Jeannie'nin kolay yatılabilir bir kız olduğu söylentisi yayılınca hepimizde bir saplantı olmuştu. Bizim hiç duymadığımız şeyler yapıyordu. Ona erişmek için köpek sürüsü gibi ardında dolaşırdık. Ondan, onunla yatmaktan başka bir şey konuşmazdık. Ben de diğerlerinden farklı değildim sanırım." Utanarak gülümsedi.

"Devam edin."

"Bazıları öyle kur falan da yapmak zahmetine girmezlerdi. Onu aldıkları gibi kumsala götürürlerdi. Öyle bir yere falan çıkarmazlardı."

"Ama siz öyle değildiniz."

Bakışlarını indirdi. "Onunla birkaç kere çıktım. Bunu yapmak bile bana bir suçluluk vermişti. Kızın acınacak bir hali vardı... ve aynı zamanda ürkütücü. Zeki bir insandı ama birinin onu sevdiğine inanmak ihtiyacıydı. Daha sonra oğlanlarla bir araya gelip de onun hakkında kötü konuşmak çok kötü bir duyguydu."

"Yaptığınız şeyler hakkında."

"Evet. Hâlâ rahatsız olurum bunu düşününce. Garip olan onun yaptığı şeyleri hâlâ hatırlıyor olmam." Bir an sustu, kaşları kalktı. Başını salladı. "İnanılır gibi değildi... doymak bilmezdi... ama onu öyle yapan seks değildi. Bilemiyorum... kendi kendinden öğrenme ya da hâkim olma ihtiyacı. Onu çok istediğimiz için kölesi gibiydik. Sanırım bizim intikamımız da ona istediği şeyi vermemektir ve o da saygıydı."

"Peki, onunki neydi?"

"İntikamı mı? Bilemiyorum. O heyecanı yaratmak. Bize kendinin tek kaynak olduğunu ve onun asla tamamını elde edemeyeceğimizi hatırlatmak. Onaya ihtiyacı vardı, bir erkeğin ona iyi davranmasına ihtiyacı vardı. Ama biz yalnızca arkasından konuşup alay ederdik ki, bunu da biliyor olmalıydı."

"Onunla başka ilişkisi olanları söyleyebileniz işime yarardı."

Başını salladı. "Bunu yapamam. Kimseye gammazlık edemem ben. O çocuklardan bazılarıyla hâlâ görüşüyorum."

"Size bir listeden adlar okusam?"

"Bunu yapamam. Kendi payıma düşeni anlatmaktan kaçınmıyorum, ama başkalarını bu işe katamam. Bu garip bir bağdır, hakkında asla konuşmadığımız bir şey, ama size şu kadarını söyleyeyim -adı geçtiğinde ağzımızı açmayız ama hepimiz aynı şeyi düşünürüz."

"Peki, sizin arkadaşınız olmayanlar?"

"Yani?"

"Öldürüldüğü sırada bir ilişkisi vardı ve hamile kalmıştı."

"Bilemem."

"Bir tahminde bulunun. Söylentiler olmuş olmalı."

"Ben duymadım."

"Çevrenize sorabilir miydiniz? Bilen biri olmalı."

"Size yardımcı olmak isterim ama herhalde şimdiye kadar söylemem gerekenden fazlasını söylemişimdir."

"Peki, sınıfınızdaki kızlar? Onlardan biri o zaman bir şey bilmiş olabilir."

Yine boğazını temizledi. "Barb bilebilir. Ona sorabilirim sanırım." , • .

"Barbara kimdir?"

"Karım. Aynı sınıftaydık."

Masanın üstündeki fotoğrafa bakınca kadını geç de olsa tanıdım. "Mezuniyet balosu kraliçesi mi?"

"Onu nereden biliyorsunuz?"

"Yıllıkta resimlerini görmüştüm. Kendisine yardımcı olup olmayacağını sorar mıydınız?"

"Bir şey bildiğini sanmam ama sorabilirim."

"Çok memnun olurum. Bana bir telefon etsin, Eğer o bilmiyorsa, bilen birini söyleyebilir."

"Bu konuda bir şey söylenmesini istemiyorum..."

"Anlıyorum" dedim.

Kartımın arkasına motelin telefonunu yazıp verdim. Muayenehanesinden hafifçe iyimser, ama biraz da huzursuz olarak çıktım. Yetişkin erkeklerin on yedi yaşındaki bir kızın cinselliğini unutamayacakları hem acınacak hem de sapıkça bir şey vardı. Geçmişe beni götürmesi bende röntgencilik yapıyormuşum gibi bir duygu uyandırmıştı her nasılsa.

11

Saat ikide motele dönüp eşofmanımı giydim. Öğle yemeği yememiştim ama yemek yemeyecek kadar da gergindim. Mahkeme salonundaki o kargaşalıktan sonra iki saat insanlarla çok yakını ilişki içinde olmuştum ve enerji düzeyim çok telaş verici bir düzeye yükselmişti. Koşu ayakkabılarımı giyerek oda anahtarımı bağcıklarına bağlayıp kendimi dışarı attım. Öğleden sonrasında hafif bir serinlik, havada hafif bir sis vardı. Ufukta deniz gökle hiçbir ayırım çizgisi olmadan birleşiyordu. Güney California mevsimleri arasında kimi zaman pek belirli bir fark yoktur ve bunun Ortabatı ya da Doğu'da yaşayanlar için çok rahatsız edici olduğu söylenir. Doğru olanı her günün ayrı bir mevsim olduğudur. Deniz değişkendir. Hava birden değişir. Manzarada öylesine hassas renk değişiklikleri olur ki, kışın yeşili ağır ağır yaz çimenlerinin ot renklerine dönüşür. Ağaçlarda renk patlaması olur, ateş kırmızıları ve alev sarıları başka yerdeki sonbaharlarla yarışır ve hemen sonrasındaki kuru dallar Doğu'daki kış ağaçları kadar çıplak ve karadılar ve ardından yeniden baharlar açar.

Kumsalın kenarındaki kaldırım boyunca koştum. Kasabada az da olsa turist vardı. Sekiz yaşlarında iki oğlan dalgaların önünden koşarlarken başımızın üstünde dönüp duran kuşlar kadar tiz çığlıklar atıyorlardı. Deniz iyice çekildiğinden dalgalarla, kuru kumlar arasında geniş bir parlak kum tabakası vardı.

Yeniden Floral Beach'in ana caddesine döndüğümde saat dörde yaklaşmıştı ve Şubat güneşi tepenin yamacında derin gölgeler yaratıyordu,

Duş yaptım, blucinimi, tenis ayakkabılarımı ve temiz balıkçı yaka kazağımı giyerek dünya ile karşılaşmaya hazırlandım,

Floral Beach telefon rehberi bir dergi kalınlığındaydı. Sarı sayfaları da, ilan bölümü de pek azdı. Floral Beach'te yapacak bir şey yoktu ve olanı da herkes bilirdi. Shana Timberlake'in adresini not ederken hemen yakında olduğunu anladım. Dışarı çıkarken motel bürosuna baktım ama ortalık sakindi.

Otomobilimi yerinde bırakıp iki blok yürüdüm, Jean'ın annesi her birinin önünde birer park yeri olan bir dizi dar ahşap evin birinde oturuyordu. Hemen yanında Floral Beach itfaiyesinin dört arabalık garajı vardı. Döndüğümde Santa Teresa gözüme New York gibi görünecekti.

Bir numaralı evin önünde park etmiş hurda bir Plymouth vardı. Camdan bakınca anahtarların kontağın üzerinde durduğunu gördüm. Anahtarlıktan sarkan kocaman bir madeni T harfi herhalde Timberlake demek olmalıydı. Doğrusu Floral Beach'te pek otomobil hırsızlığı olmuyordu anlaşıldığı kadarıyla. Shana Timberlake'in küçük ön verandasında küçük teneke kutulara bitkiler ekilmiş ve herbirinin üzerine bir etiket yapıştırılmıştı: Kekik, fesleğen, dereotu ve beş kiloluk bir salça tenekesinde de maydanoz. Kapının iki yanındaki pencereler aralık ama perdeler kapalıydı. Kapıyı vurdum.

İçerden bir ses geldi. "Kim o?"

Kapalı kapının ardından menteşelerden birine doğru konuştum. "Bayan Timberlake? Adım Kinsey Millhone. Santa Teresa'lı bir özel detektifim. Sizinle konuşmak istiyordum."

Sessizlik. "Royce'un Bailey'i kurtarmak için tuttuğu detektif mi?" Bu fikirden pek hoşlanmışa benzemiyordu. "Öyle de denilebilir" dedim. "Ben aslında buraya cinayeti araştırmaya geldim. Bailey şimdi masum olduğunu söylüyor."

Yine sessizlik.

Bir daha denedim. "O suçlu olduğunu itiraf ettikten sonra fazla bir soruşturma yapılmamıştı."

"Ee?"

"Ya gerçeği söylüyorsa? Ya kızınızı öldüren kişi hâlâ kasabada elini kolunu sallayarak dolaşıp bize nanik yapıyorsa?"

Uzun bir sessizlikten sonra kapıyı açtı.

Saçları karışık, gözleri şişkindi, allığı yüzüne bulaşmış, burnu akıyordu. Viski kokuyordu. Çiçekli kimonosunun kuşağını sıkarak bana baktı. "Siz mahkemedeydiniz."

"Evet."

Hafifçe sallandı. "Adaletle inanır mısınız? Adaletin gerçekleştiğine inanır mısınız?"

"Zaman zaman."

"Eh, ben inanmam. Konuşacak ne var ki? Tap öldürüldü. Jean boğularak öldürüldü. Bunların kızımı geri getireceğini mi sanıyorsunuz?"

Bir şey söylemeden yüzüne bakarak sakinleşmesini bekledim.

Yüzü horgörüyle karardı. "Herhalde senin çocuğun da yoktur. İddiaya giririm ki, bir köpeğin bile olmamıştır. Dünyada hiçbir kaygısı olmayan birine benziyorsun. Orada durmuş 'masumluktan' söz ediyorsun. Sen masumluğu ne bilirsin ki?"

Sakin olmaya çalıştım. "Şöyle diyelim, Bayan Timberlake. Eğer bir çocuğum olsaydı ve biri onu öldürseydi, gün ortasında sarhoş olmazdım. Bu işi yapanı bulana kadar bu kasabayı paramparça ederdim. Ve sonra da gerekirse adaleti biraz da kendime göre uygulardım."

"Sana yardım edemem."

"Bunu bilemezsiniz. Benim ne istediğimi bile bilmiyorsunuz." "

"Neden söylemiyorsun öyleyse?"

"İçeri davet edin de konuşalım."

Omzu üstünden arkasına baktı. "İçersi bombok."

"Kimin umurunda ki?"

Bir daha yüzüme baktı. Ayakta güçlkle duruyordu. "Senin kaç çocuğun var?"

"Hiç."

"Benim de o kadar işte." Kapıyı açtı, içeri girdim.

Ev bir uça bir gazocağı, bir evyesi ve bir buzdolabı olan uzun bir odaydı. Her yer kirli tabaklarla doldurulmuştu, iki iskemleli küçük bir tahta masa mutfağı oturma bölümünden ayırıyordu. Bir köşede örtüleri açık piriñ bir karyola vardı. Şiltenin ortası çökmüştu ve oturduğunuz takdirde yaylan fırlayacak gibiydi. Sağdaki perde ardında bir tuvalet gözüme ilişti. Tuvaletin öte yanında bir dolap ve onun berisinde de arka kapı vardı.

Kadının ardından mutfak masasına yürüdüm. Kadın iskemlelerden birine oturdu, sonra kalktı, kaşlarını çattı, dikkatle tuvalete gidip uzun uzun kustu. İnsanların kusmalarını dinlemekten nefret ederim. Evyenin başına geçtim, kirli tabakları çıkarıp tuvaletten gelen sesleri duymamak için suyu açtım. Suyun içine deterjan sıktım ve köpüklerin olduğunu görünce derin bir soluk aldım. Tabakları suyun içine attım sonra.

Tabakların bulaşığı çözülrken hemen hemen boş viski şişeleriyle bira kutularından oluşan çöpü boşalttım. Buzdolabını açtım. Lambası bozuktu ve içi küf kokuyordu. Kapağı kapattım yine.

Kulağımı Shana'ya çevirdim. Tuvaletin sifonu çekildi, sonra duşun güven verici sesi duyuldu. Çok meraklı olduğumdan masanın üstündeki mektuplara baktım. Eh, evişlerine yardımcı olduğuma göre burnumu kadının işlerine de sokabilirdim. Görünüşte açılmamış faturalar, reklamlar falandı, ilginç bir şey yoktu. Yalnızca Los Angeles damgalı iri, dört köşe bir zarf vardı. Kutlama kartı mı? Lanet olsun. Zarf öylesine iyi yapıştırılmıştı ki, kenarından kapağını açamıyordum. Işığa tutunca da bir şey görünmüyordu. Koku da yoktu. Shana'nın adı ve adresi yazan hakkında hiçbir şey söylemeyen bir elyazısıyla yazılmıştı. Zarfı istemeye istemeye bırakıp bulaşığa döndüm.

Tabakları yıkayıp bir kenara üstüste yığıdığım sırada Shana da başını ve vücudunu birer havluyla örtmüş olarak çıktı. Hiç çekinmeden karşımda kurulanıp giyindi. Vücudu yüzünden daha-yaşlıydı. Blucini ve tişörtüyle, çıplak ayak masa başına oturdu, filtresiz bir Camel yaktı. Bu kadın sigarayı çok ciddiye alıyordu. Bu günlerde filtresiz sigara satıldığını bilmiyordum doğrusu.

Karşısına oturdum. "En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum.

"Unuttum. Bu sabah eve gelince içmeye başladım. Orada duruyordum." Sustu, gözleri doldu yine. "Olanlara inanamıyordum. Kendimi kaybettim. Kendisi için çıldırmazdım ama fena bir adam da değildi. Aptaldı biraz. Berbat şakalar yapardı. Bütün bunların yeniden başladığına inanamıyorum. Ne düşünüyordu? Aklını kaçırmış olmalı. Bailey kasabaya döndü ve olanlara bak. Biri daha öldü. Bu kere en iyi arkadaşı."

"Daisy birinin Tap'ı bu işi yapmaya ikna ettiğini düşünüyor."

"Bunu Bailey yapmıştır" dedi.

"Bir dakika. Dün gece Pearl'deyken bir telefon geldi. Çok kısa konuştu ve ardından da hemen çıktı oradan." Burnunu sildi. Sözüme inanmayarak, "Ben gittikten sonra olmuş olmalı" dedi. "Kahve ister misin? Neskafe." "İsterim."

Sigarasını kül tablasının kenarına bıraktı, bir güğümü suyla doldurup gazı yaktı, iki kahve fincanı çıkardı.

"Bulaşığı yıkadığın için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin.

"Boş durmayı sevmem..."

Bir kavanoz kahve ve iki kaşık bulup masanın üzerine yerleştirdi. Sigarasından bir nefes daha çekip tavana üfledi. Dumanın ince bir tül gibi çevremi sardığını hissediyordum. Saçlarımı yeniden yıkayıp üstümü değiştirmek zorunda kalacaktım.

"Bence onu Bailey öldürmüştür" dedi.

"Bunu neden yapsın ki?"

"Başkası neden yapsın ki?"

"Bilemiyorum ama duyduğum kadarıyla Bailey kızın tek arkadaşımış."

Başını salladı. Saçları hâlâ ıslaktı ve tişörtünün omuzlarını ıslatıyordu. "Tanrım, bundan nasıl da nefret ediyorum. Kimi zaman yaşasaydı ne olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum. Bunu çok düşündüm. Ben pek analık yapmadım ama kızımınla birbirimize çok yakındık. Ana kızdan çok iki kızkardeş gibiydik."

"Yıllıklarda resimlerini gördüm. Güzel kızmış."

"Güzelliği ne işine yaradıysa. Kimi zaman bütün sorunlarının güzelliğinden kaynaklandığını düşünürüm."

"Onun kiminle ilişkide olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. "Adli tıp raporunu duyana kadar hamile olduğunu bilmiyordum. Geceleri çıktığını biliyordum ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yapabiliirdim yani, kapıyı mı mıhlayaydım? O yaşta bir çocuğu denetlemek imkânsızdır. Kendime çekidüzen vermeliydim herhalde. Birbirimize çok yakındık. Baş dertte olsaydı bana gelebilirdi. Onun için her şeyi yapardım."

"Babasını bulmak için çalıştığını duydum."

Shana şaşırılmış gibi baktı, sonra şaşkınlığını çalşarak örtmeye koyuldu. Sigarasını bastırdı, ocağa gidip gereksiz yere güğümü kaldırdı. "Bunu nereden duydun?"

"Bailey söyledi. Dün cezaevinde konuştuk. Kıza babasının kim olduğunu hiç söylememiş miydin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Babasıyla yıllar önce bir anlaşma yaptım ve ben verdiğim sözü tuttum. Söyleyebilirdim belki ama bunun bir işe yarayacağını tahmin etmedim."

"Jean babasının kim olduğunu sordu mu?"

"Sormuş olabilir ama bir yanıt almak için ısrar ettiğini hatırlamıyorum."

"Bailey onun babasına yaklaşmış olduğunu tahmin ediyordu. Onu bulmuş olması olasılığı var mıydı?"

"Ben varken babasını ne yapacaktı?"

"Belki de kendisinin tanınmasını istiyordu, belki yardıma ihtiyacı vardı."

"Hamile olduğu için mi?"

"Olabilir" dedim. "Anladığım kadarıyla hamileliği yeni doğrulanmıştı, ama âdeti gecikince anlamış olmalıydı. Yoksa test için ta Lompoc'a kadar neden gitsin ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ya babasını bulduysa? Babasının tepkisi ne olurdu?"

"Bulamadı" dedi. "Bulsaydı babası bana söylerdi."

"Senin bilmemeni istiyorsa, söylemezdi."

"Sen ne demek istiyorsun?"

"Jean'i biri öldürdü."

"O değildi." Sesi yükselmişti, yüzünün kızardığını görebiliyordum.

"Bir kaza olmuş olabilir. Adam kızmış olabilir."

"Onun kızığıydı, Tanrı aşkına! On yedi yaşında bir kız? Asla böyle bir şey yapmazdı. O iyi bir adamdır. Bir prenştir."

"Bu kadar iyi ise neden çocuğunun sorumluluğunu almadı?"

"Alamazdı. Mümkün değildi. Ama aldı ya. Bana para gönderirdi. Hâlâ da gönderir. Ondan başka bir şey istememiştim."

"Shana, onun kim olduğunu bilmem gerek."

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Bu yalnızca onu ve beni ilgilendirir."

"Bu kadar sır saklamanın nedeni ne? Evli demek. Bundan ne çıkar ki?"

"Evli olduğunu söylemedim. Bunu sen söyledin. Bu konuyu tartışmak istemiyorum. Onun bu işle bir ilgisi yok. Bana onun hakkında bir şey daha soracak olursan seni kapı dışarı ederim."

"Peki, Bailey'in parası? Kız hiç ondan söz etmiş miydi?"

"Ne parası?"

Dikkatle yüzüne baktım. "Tap bana ikisinin kimsenin bilmediği bir paraları olduğunu söyledi. Hapisten çıkana kadar parayı saklaması için Jean'e vermişler. Ve paradan bir daha kimsenin, haberi olmamış."

"Benim paradan haberim yok,"

"Ya Jean? O kazandığından daha fazla harcıyor muydu?"

"Ben görmedim. Eğer parası olsaydı böyle yaşar mıydı?"

"O zaman da burada mı oturuyordunuz?"

"İki blok ötede bir dairede oturuyorduk ama orası da buradan iyi değildi."

Biraz daha konuştuk ama başka bir bilgi alamadım. Odama saat altıda döndüğümde sokağa çıktığım zamankinden fazla bir şey biliyor değildim. Fazla bir şey öğrenemediğimi saklamak için laf kalabalığına getirerek yazdım raporumu.

12

O akşam Fowler'la erkenden yemek yedim. Ori'nin şekerini denetim altında tutmak için belirli saatlerde yemek yemesi gerekiyordu. Ann haşlama et ve salata yapmıştı. Royce'un yemekle sorunu vardı. Hastalığı gücüyle birlikte iştahını da alıp götürmüştü ve içindeki sabırsızlık zaten sosyal bir olaya katılmasını güçleştiriyordu. Onun gibi bir insanın yanında büyümek herhalde çok güç olmalıydı. Bailey'in adı geçene kadar aksiydi ve o zaman da saklamaya gerek duymadığı bir duygusallığa gömülüyordu. Ann Bailey'in sevilen çocuk olmasına fazla bir tepki göstermiyordu ama herhalde onun da buna alışmak için bir ömürboyu zamanı olmuştu. Ori, Royce'un hastalığının kendisinininkinin önüne geçmesini istemediğinden pek şikâyet etmese de, yemeğiyle pek ilgilenmiyor, ancak yüksek sesle içini çekip duru-yordu. Kendini "iyi hissetmediği" biliyordu, Royce'un sağlığı hakkında bir şey sormaya yanaşmaması, çabalarını artırmasına neden oluyordu. Ori çatalını bırakıp tabağını itti. "Sabah Maxine gelecek hazırlık yapmalıyım" dedi.

Ann annesinin ne kadar yediğine baktı; itiraz edip etmemeyi düşündüğünü görebiliyordum. "Yine gününü mü değiştirdi?" dedi. "Onun Pazartesi'leri geldiğini sanıyordum."

"Özel olarak gelmesini söyledim. Bahar temizliği yapma zamanı geldi."

"Buna gerek yok, anne. Buralarda kimse bahar temizliği yapmaz."

"Yapmam gerektiğini biliyorum. Onunla ne ilgisi var? Her taraf pislik içinde. Sinirlerime dokunuyor. Hasta olabilirimi ama kötürüm değilim."

"Kimse, sana kötürümsün demedi."

"Takdir edilmiyor olsa da hâlâ bir işe yararım."

"Elbette takdir ediliyorsun" diye mırıldandı Ann. "Saat kaçta geliyor?"

"Dokuzda falan dedi. Burayı baştan aşağı temizleyeceğiz."

"Ben kendi odamı temizlerim" dedi Ann. "Son temizlik yaptığında karıştırılmadık yerimi bırakmadı."

"Maxine'in böyle bir şey yapmayacağına eminim. Hem ben ona yukarı katı yapıp perdeleri çıkarmasını söyledim. Şimdi kalkıp da aksini söyleyemem."

"Sen kaygılanma, ben söylerim."

"Sakın kadının duygularını incitme ama."

"Ona yalnızca odamı benim temizleyeceğimi söyleyeceğim."

"Kadına neden karşısın böyle? O senden hep hoşlanmıştı."

Royce huzursuz bir tavırla kıpırdandı. "Lanet olsun, Ori. Mahremiyet diye bir şey vardır. Maxine'in odasına girmesini istemiyorsa, girmez. Ben de Ann gibi düşünüyorum aslında, ona benim odama da girmemesini söyle."

Ann Royce'un desteğine şaşırmişti ama bir şey söylemeye cesaret edemedi. Adamın ani fikir değiştirdiğine tanık olmuştum ve bunu ne zaman yapacağı önceden kestirilemezdi. Ann sonunda hep aptal yerine konuluyordu.

Ori şimdi sıkılmış, suratını asmıştı. Sessizliğe gömüldü. Ann tabağına bakıyordu. Ben izin isteyip oradan çıkabilmek için bir mazeret düşünmeye çalışıyordum.

Royce bana döndü. "Bugün kimlerle konuştun?"

Sofrada sorguya çekilmekten nefret ederim. Tek başıma yemek yememin bir nedeni de budur. Daisy ve dışıyla konuştuğumu söyledim. Jean konusunda öğrendiğim bir iki şeyi sayarken sözümü kesti.

"Boşuna zaman kaybetmek."

Düşüncelerimin ucunu kaçırmak, "Anlamadım" dedim.

"Ben sana o çitkırıldım dışıyla konuşman için para vermiyorum."

"O zaman onu kendi zamanımda yaparım."

"Herif budalanın biri. Jean'le hiçbir ilişkisi olmamıştır. Kıza bir selam bile vermezdi. Kendini çok üstün görürdü. Jean söylemişti bunu," Royce avcu içine öksürdü.

"Kısa bir süre birlikte çıkmışlar."

Ann başını kaldırdı. "David Poletti mi?"

"Onu bu işe karıştırma dedim sana."

"Baba, Kinsey adamın yararlı bir bilgi vereceğini tahmin ediyorsa neden buna izin vermiyorsun ki?"

"Onun parasını kim veriyor, sen mi, ben mi?"

Ann sustu. Ori elini sabırsızlıkla sallayıp doğruldu. "Yemeği berbat ettin. Konuşumuza kibar davranamayacaksan, git yat. Royce, bu deliliklerine artık dayanamıyorum."

Surat asma sırası şimdi Royce'a gelmişti. Ann herhalde benim mideme sancılar sokan nedenle kalkıp mutfığa gitti. Yetimliğim her an biraz daha çekici hale geliyordu.

Ori bastonunu alıp topallayarak oturma odasına yürüdü.

Royce, "Konuşmamız kesildiği için özür dilerim" dedi. "Bazen çok sinirli olur da."

"Asla" diye seslendi Ori.

Royce ona bakmadan, "Yalnızca Daisy ve dışıyla mi konuştun?" diye sordu.

"Shana Timberlake'le de konuştum."

"Neden?"

Ori bir şey kaçırmamak için kapıda durakladı. "Maxine, Shana'nın Dwight Shales ile ilişkiye girdiğini söyledi. Buna inanır mıydın?"

"Anne, komik olma. Dwight o kadına yaklaşmaz bile."

"Doğru söylüyorum. Maxine geçen Cumartesi Shana'yı onun otomobilinden inerken görmüş."

"Ne çıkar bundan?"

"Sabahın altısında" dedi Ori.

"Maxine ne dediğini bilmiyor."

"Gayet iyi biliyor. Sarah Brunswick ile bahçıvanı konusunda haklıydı, değil mi?"

Royce karısına dönüp sert bir tavırla baktı. "Lütfen!" ikisi arasında çatışma çıkacak diye Ann'in yüzü kararmıştı yine. Royce bana döndü. "Shana Timberlake'in oğlumla ne ilgisi var?"

"Jean'in bebeğinin babasının kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Adamın evli olduğunu tahmin ediyorum."

"Herhangi bir ad vermiş mi?" diye sordu Royce. Ann getirdiği ekme sepetini babasına verdi. Royce bir dilim alıp sepeti bana geçirdi. Ben de dikkatimin dağılmasını istemeyerek masaya bıraktım.

"Shana, Jean'in bir şey söylemediğini iddia ediyor ama birinden kuşkuluyor olmalı. Bir süre geçsin bir daha soracağım. Bailey, Jean'in kendi babasını aramakta olduğunu söyledi ki, bu da bazı olasılıkların önünü açabilir."

Royce burnunu buruşturdu, sonra elini sallayarak fikri uzaklaştırdı. "Herhalde yolda karşılaştığı bir kamyoncu falandı. Kadın pek seçim yapmazdı. Adamın istediğini yapması için cebinde parası olması yeterliydi." Hafif bir öksürük nöbeti gelince geçene kadar bekledim.

"Eğer bir kamyoncuysa, kimliğini neden saklasın ki? Bu kişinin toplum içinde biri, hatta saygın biri olması gerekirdi bence."

"Palavra. Saygın bir insan o orospunun yanına yaklaşmazdı..."

"Öyleyse ilişkisinin bilinmesini istemeyen biri."

"Laf! İnanmıyorum..."

Sözünü kestim. "Royce, ben ne yaptığımı biliyorum. Lütfen beni rahat bırakır mısın?"

Bana tehlikeli bir bakış fırlattı, yüzü karardı. "Ne dedin?"

"Beni bir iş yapmam için tutun ve ben de işimi yapıyorum. Attığım her adımı haklı göstermek ve savunmak zorunda kalmak istemiyorum."

Royce'un öfkesi ateşe püskürtülmüş çakmak yakıtı gibi parladı. Elini uzatarak parmağını yüzüme doğru salladı. "Bana bak, benimle öyle konuşamazsın!"

"Çok iyi. Sen de benimle öyle konuşamazsın, Ya bu işi kendi bildiğim gibi yaparım, ya da başkasını bulursun."

Royce masaya tutunarak doğruldu. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edebilirsin!" Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, vücudunun ağırlığını taşıyan kolları titriyordu.

Oturduğum yerden bir öfke bulutu ardından seyrediyordum adamı. Öyle kaba bir şey söylemek üzereydim ki, kendimi güçlükle tutuyordum. Royce birden öksürmeye başladı. Bir an öksürüğünü bastırmaya çalışırken durakladı. Soluğunu içine çekti. Öksürük arttı. Bir mendil çıkartıp ağzına bastırdı. Soluk alamadığı için Ann da, ben de korkuyla kendisine bakıyorduk. Göğsü giderek artan bir spazmla sarsılıyordu.

"Baba, iyi misin?"

Royce başını salladı, konuşamadı, öksürükle tepeden tırnağa kadar sarsılırken dili dışarı fırladı. İki eliyle gömleğinin önüne asılmıştı. Arkaüstü iskemlesine devrilirken ileri fırlayıp tuttum. Soluk alamıyor, öksürükten balgam ve kan tükürüyordu. Yüzü ter içinde kalmıştı.

"Tanrım!" diyen Ann kalkıp ellerini ağzına bastırdı. Ori kapının önünde kalakalmıştı. Royce'un bütün gövdesi sarsılıyordu. Sırtına vurdum, ciğerlerine hava alacak fırsat vermek için kolunu tutup kaldırdım.

"Bir cankurtaran çağır!" diye bağırdım.

Ann dönüp bana baktı, sonra yerinden fırlayıp telefona koştu. Ben babasının gömleğinin yakasını gevşetip kemerini çözerken o da bana bakıyordu. Telefonda olanları anlatıp adresi verdiğini duydum.

Ann telefonu kapatırken Royce toparlanmaya başlamıştı ama ter içinde kalmıştı ve güçlükle soluk alıyordu. Sonunda öksürüğü geçti. Bir havluyu soğuk suya batırıp yüzünü sildim. Titremeye başladı. Ann'le birlikte bile kendisini kaldırmamız mümkün değildi, ama daha rahat edeceğini umarak yere yatırdık. Ann üzerine bir battaniye serdi, başının altına bir yastık yerleştirdi. Ori durduğu yerde ağlıyor, çaresizce inliyordu. Kocasının hastalığının ciddiyetini ilk kez anlamış gibiydi. Önce kocası ölecekti. Artık bunu anlamıştı.

Uzakta cankurtaran sirenleri duyuluyordu. Az sonra gelen sağlık memurları deneyimli gözlerle durumu hemen kavrayınca kriz birden üstesinden gelinecek küçük sorunlara dönüştü. Oksijen verildi, serum takıldı. Royce güçlükle portatif bir sedyeye kaldırıldı ve dışarı taşındı. Ann de cankurtarana bindi. Ben Ori ile yalnız kalmıştım. Olduğum yere çöktüm. Odanın yağmalanmış bir hali vardı.

Bürodan çekingeng bir ses duydum. "Kimse yok mu? Ori?"

"Bert" diye mırıldandı Ori. "Gece katibi."

Bert odadan içeri başını uzattı. Altmış beş yaşlarında, zayıf bir elli boyunda bir adamdı, üzerinde herhalde bir mağazanın çocuk bölümünden alınmış bir takım elbise vardı. "Cankurtaranı gördüm. Bir şey mi oldu?" Ori olanları anlattı. Anlatmak evreninin yerli yerine oturmasını sağlamıştı. Bert gerektiği gibi anlayışlı davrandı ve ikisi benzer acil durumlar konusunda bir iki olay anlattılar. Telefon çalınca Bert büroya dönmek zorunda kaldı.

Ben Ori'yi yatağına yatırdım, insülin konusunda kaygılıydım ama konuyu o açmayınca ben de bir şey söylemedim.

Royce'un durumu kadını tam bir bağımlılığa itmişti. Fiziki temas istiyordu, güvence istiyordu. Ona bir bitki çayı yaptım, ışıkları kısıtım. Ben yatağın yanında dururken o da elimi tutuyordu. Royce'dan çocuklardan söz etti, ben de konuşmaya devam etmesi için arada bir bir iki soru soruyordum.

Sonunda uyuşa kaldı. Ann ancak geceyarısı döndü. Royce hastaneye yatırılmıştı ve o da yerleşene kadar yanında kalmıştı. Sabaha bazı testler yapılacaktı. Doktorun tahmini kanserin ciğerlerine yayıldığıydı. Röntgen filmleri gelene kadar emin değildi, ama durum hiç de iyi görünmüyordu.

Ori kıpırdandı. Fısıltıyla konuşuyorduk ama onu rahatsız ettiğimiz belliydi. Mutfaktan geçip arka kapı önündeki basamaklara oturduk. Dışarı karanlıktı, binalar bizi sokak lambalarının lekeli sarı ışığından koruyordu. Ann dizlerini toplayıp başını kollarına yasladı. "Tanrım. Bundan sonraki birkaç ayı nasıl geçireceğim?"

"Bailey'in suçsuzluğu anlaşılırsa iyi olur."

"Bailey. Başka laf yok." Acı acı gülümsedi. "Yeni bir şey yok iste."

"O doğduğunda sen beş yaşında mıydın?"

Başını salladı. "Annemle babam çok sevinmişlerdi. Ben hastalıklı bir çocuktum. Yarım saatten fazla uyumazmışım."

"Kolit mi?"

"Öyle sanmışlar. Sonradan bir tür buğday alerjisi çıkmış. Çocukken hep hastaydım, korkunç mide sancıları, ishal falan. Çok zayıftım. Sonra Bailey geldi ve hepsi yeniden başladı. O sırada anaokulundaydım ve öğretmen Bailey yüzünden böyle davrandığımı söyledi."

"Onu kıskanır mıydın?"

"Hem de nasıl. Elimde değildi. Onu çok şımartırlardı. O her şeyleriydi. Ve Bailey iyiydi... melek gibi uyurdu falan filan. Bu arada ben yarı ölü gibiydim. Bir doktor sonunda durumumu anladı. Kim olduğunu şimdi hatırlamıyorum ama bağırsak biopsisi için ısrar etti ve hastalığım o zaman ortaya çıktı. Buğday verilmeyince kurtuldum. Ama babamın bütün bunları kıskançlıktan yaptığımı düşündüğüne eminim, işte sana hayat hikâyem." Saatine baktı. "Saat bire geliyor. Artık yatsan iyi olur."

Birbirimize iyi geceler diledik, ben yukarı çıktım. Tam yatacaktım ki, odamın karıştırıldığını fark ettim.
13

Balkon kapısının hemen önünde halının üzerinde bir yarım topuk izi görmüştüm. Neden yere baktığımı bilmiyorum. Mutfağa bir kadeh şarap almaya gidiyordum. Şişenin mantarını yerine sokup şişeyi yine buzdolabına kaldırdım. Balkona gidip perdeleri açtım, sonra kilidi açıp kapıları bir karış kadar yana kaydırıp deniz havasını içime çektim. Bu kokuya da, denizin gürültüsüne de bayılırdım. Sis olduğundan serin gece havası içinde sis düdüğünün iniltisi de yükseliyordu.

Gözüm perdenin altındaki küçük bir buruşukluğa takıldı. Kapının üzerinde kaydığı madeni yuvanın hemen yanında ıslak kum vardı. Bir şey anlamayarak baktım. Kadehi elimden bırakıp dizüstü çöktüm daha iyi görmek için. Ne olduğunu anlar anlamaz hemen geri çekilip odayı görmek için başımı çevirdim. Bir insanın saklanabileceği herhangi bir yer yoktu. Dolap kapısı olmayan bir girintiydi. Yatak duvara vidalanmıştı ve altına saklanılmayacak kadar alçaktı. Banyodan yeni çıkmış olmama karşın bir kere daha kontrol ettim. Duşun buzlu camdan kapısı açık, içersi boştu. Yalnız olduğumu biliyordum, ama odada başka birinin varlığı öylesine canlıydı ki, kollarımın tüyleri havaya dikilmişti. İçimde öylesine bir güdusel korku vardı, bir refleks gibi boğazımdan hafif bir hırıltı yükselmişti.

Eşyalarımı gözden geçirdim. Valizim el değmemiş gibiyse de, birinin aradan elini sokup karıştırmış olması mümkündü. Mutfak masasına gidip kâğıtlarımı kontrol ettim. Portatif Smith-Corona yazı makinem bıraktığım gibi açık duruyordu, notlarım soldaki dosyadaydı. Görebildiğim kadarıyla eksik bir şey yoktu. Altı saat önce yemekten önce onları kaldırırken doğrusu özel bir dikkat göstermediğimden kâğıtlara el sürülüp sürülmediğini anlayamadım.

Yana kayarak açılan balkon kapısının kilidine baktım. Artık ne aradığımı bildiğim için alet izlerini kolaylıkla seçebildim, alüminyum çerçeve kilit zorlanarak kanıtlanmıştı. Kilit zaten basit bir şeydi ve vahşi bir güce karşı koyacak sağlamlıkta değildi. Sürgü hâlâ yerindeydi ama mekanizması bozulmuştu. Şimdi kilitlemiş gibi görünüyordu ama bu yalnızca bir hayaldi, içeri giren kişi sürgüyü kilitli pozisyonda bırakmış ve koridor kapısından çıkmış olmalıydı. Çantamdan kalem fenerimi çıkarıp dikkatle balkonu araştırdım. Küpeştenin yanında kum izleri vardı. Aşağı bakıp yukarı nasıl çıkıldığını anlamaya çalıştım. Motelin yolu odamın hemen altındaydı. Biri oraya park edip otomobilin üstüne, oradan da balkona çıkabilirdi. Yol bir süre için kapanırdı ama gecenin o saatinde trafik de yoktu.

Bert'e telefon edip olanları anlattım ve bana başka bir oda vermesini söyledim. Telefonda çenesini kaşıdığını duyabiliyordum.

"Ama Bayan Millhone" dedi. "Gecenin bu saatinde ne diyeceğimi bilemiyorum. Sabah ilk iş odanızı değiştiririm."

"Bert, odama biri girmiş diyorum sana! Burada asla kalmam."

"Yine de bu saatte ne yapacağımı bilemiyorum."

"Şimdi bana başka odan olmadığını söylemeye kalkışma. 'Boş oda' işaretini buradan görebiliyorum."

Bir duraklama oldu. "Odanızı değiştirebiliriz sanırım" dedi. "Saat çok geç ama bunu yapamayacağımızı söylemiş değilim. Bu iş ne zaman oldu sizce?"

"Ne fark eder ki? Balkon kapısının kilidi kırılmış. Değil kilitlemek, doğru dürüst kapanmıyor bile."

"Yine de insan yanılabilir. O kilitler yıllar boyunca bozulmuşlardır. Hele buradaki kapılar..."

"Beni lütfen Ann Fowler'e bağlar mısınız?"

"O uyuyor sanırım. Ben yukarı gelip bakabilirim. Bir tehlikede olduğunuzu sanmıyorum. Kaygınızı anlıyorum ama ikinci kattasınız, o balkona çıkılacağını pek aklım almıyor. Ben gelip bir bakayım. Buradan bir iki dakikalığına ayrılabilirim sanıyorum. Birşeyler düşünürüz belki."

"Bert. Lanet olsun! Ben başka bir oda istiyorum!"

"Sizi anlıyorum. Ama bir de sorumluluk konusu var. Bilmem durumu o açıdan düşündünüz mü. Doğrusunu isterseniz buraya geldiğimden beri... ki, on sekiz yıl oldu... hiç hırsızlık olmamıştır..."

"Başka bir oda istiyorum!"

"Pekâlâ. Bir bakayım hele. Siz bir dakika bekleyin de kayıt defterini alayım."

Beni beklemeye alınca sınırlarımı kontrol altına alacak bir iki dakika bulabildim.

Telefona geri geldi. Kartları tek tek karıştırdığını duyabiliyordum, herhalde her seferinde parmağını da yalıyordu. Boğazını temizledi. "Yandaki odayı deneyebilirsiniz. Yirmi dört numara. Anahtar getirebilirim. Aradaki kapı da açık olabilir. Ama belki oraya girildiğini düşünüyorsanız..."

Aklımı kaçırmamak için telefonu kapattım.

Odamdan yandaki odaya açılan bir kapı olduğuna dikkat etmemiştim. İki oda arasında bir tür küçük bir koridor vardı. Benim tarafımdaki kilidi açtım, ikinci kapı aralık, oda karanlıktı. Fenerimi yaktım. Oda boştu. Elektrik düğmesini çevirip ışığı yaktım, sonra da benimkinin yanındaki balkona açılan kapının kilidini yokladım.

Odanın güvence altına alınabileceğinden emin olduktan sonra bir iki parça eşyayı valizime doldurup yan odaya taşındım. Daktilomu, kâğıtlarımı, şarap şişemi aldım. Birkaç dakika sonra yerleşmişim bile. Üzerime

bir şey attım, anahtarlarımı alıp otomobilime indim. Tabancam otomobilin arka koltuğundaki evrak çantamın içindeydi. Büroda durup yeni odanın anahtarını aldım.

Bert'le bir şey konuşmadım ama buna aldırış etmiyor gibiydi. Bana karşı hoşgörülü davranıyordu. Bazı kadınların diğerlerinden daha telaşlı olduklarını söyledi yalnızca.

Evrak çantamı odama çıkardıktan sonra kapıyı kilitledim ve zincirini yuvasına taktım. Sonra mutfak masası başına oturup şarjöre yedi mermi doldurup birini namluya sürdürdüm. Bu yeni tabancamdı. Krom ve ceviz ağacından bir .32'lik Davis. Evimde bomba patladığında eski tabancam paramparça olmuştu. Saat biri geçiyordu ve öylesine bir öfke içindeydim ki, uyuyacağımı tahmin etmiyordum. Işığı söndürdüm, tül perdeyi kilitlediğim balkon kapılarına çekip boş sokağa baktım. Sürekli kırılan dalgaların sesi camların ardında hafif bir gümbürtüye dönüşmüştü. Gökyüzü bulutluydu, ay ve yıldızlar iyice örtülmüştü. Temiz hava gelmeyince oda bir cezaevi hücresi gibi rutubetli ve boğucuymuştu. Üstümdekileri çıkarmadan yatağıma girip oturdum ve gözlerimi sanki aşağıdan korkuluğa biri tırmanacakmış gibi balkona diktim. 'Boş Oda' neonu yanıp söndüğünden oda kırımızı bir ışıkla titriyor gibiydi. Biri benim nerede kaldığımı biliyordu. Pek çok kişiye Okyanus Caddesi Moteli'nde kaldığımı söylemiştim ama oda numaramı belirtmemiştim. Kalkıp masaya yürüdüm, notlarımı alıp evrak çantama koydum. Bundan sonra onları da tabancamı da yanımdan ayırmayacaktım. Yine yatağa girdim.

Saat 2:47'de telefon çaldığında uyuya kaldığımı fark etmeden korkuyla havaya sıçradım. Vücuduma yayılan adrenalin kalbimi taş bir zemin üzerine dökülen akkor halindeki metale döndürmüştü. Korku ve telefonun çalışması bir tek duyu olmuştu. Almacı kaptım. "Evet."

Ses hafifti. "Benim."

Karanlıkta olmama karşın gözlerimi kırıştırdım. "Bailey?"

"Yalnız mısın?"

"Elbette. Neredesin?"

"Orasını boş ver. Fazla zamanım yok. Bert benim aradığımı biliyor, polise haber verme riskini göze alamam."

"Boş ver. Telefonu o kadar çabuk saptayamazlar. İyi misin?"

"İyiyim. Orada durum nasıl? Çok mu kötü?"

Olanları kısaca anlattım. Kendisini kaygılandırmak istemediğimden Royce'un durumunu anlatmadım, ama odama girildiğini söyledim. "Yoksa sen miydin?"

"Ben mi? Ne münasebet Ben ilk kez dışarı çıkıyorum, Tap'ı duydum. Zavallı."

"Biliyorum. Çok safmış. Tabancası dolu bile değilmiş. Kayatuzu vardı mermilerinde."

"Tuz mu?"

"Evet. Olay yerinde kontrol ettim. Ama bunu onun bilip bilmediğini bilemem."

"Vay canına! Hiç şansı yokmuş desene."

"Sen neden kaçtın? Bundan daha kötü bir şey yapamazdın. Eyaletin bütün polisi ardındadır herhalde. Bu işi sen mi düzenlemiştin?"

"Elbette ki, hayır! İlk başta kim olduğumu bile anlamadım,' sonra da oradan kaçmaktan başka bir şey düşünmedim."

"Bunu ona kim yaptırmış olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok, ama birinin yaptırdığı kesin."

"Joleen bilebilir. Yarın onunla konuşmaya çalışacağım. Bu arada sen kaçak olarak yaşayamazsın. Senin silahlı ve tehlikeli olduğunu ilan ettiler."

"Onu ben de tahmin ettim, ama ne yapabilirim ki? Yüzümü gösterdiğim anda Tap gibi beni de geberteceklerdir."

"Jack Clemson'u ara. Ona teslim ol."

"Bu oyunu onun yapmadığından nasıl emin olabilirim?"

"Senin kendi avukatın mı?"

"Ben ölürsem iş kapanır. Herkes yakasını sıyırmış olur, buradan bir an önce kurtulmalıyım..." Birden derin bir soluk aldığını duydum. "Bir dakika." Bir sessizlik oldu. Bir telefon kulübesinden konuştuğunu gösteren bir yankılanma vardı onun tarafında. Şimdi de madeni bir kapının gacirtısını duydum. "Tamam. Dışarda biri var sanmıştım ama yokmuş."

"Bak, Bailey. Ben elimden geleni yapıyorum ama yardıma ihtiyacım var."

"Ne gibi?"

"Banka soygunundan aldığınız paraya ne olduğunu öğrenmek gibi."

Bir duraklama oldu. "Bunu sana kim söyledi?"

"Dün gece bilardo salonunda, Tap. Parayı Jean'e bıraktığını ama son duyduğunda kırk iki bin doların kaybolduğunu söyledi. Parayı Jean almış olabilir mi?"

"Jean bize öyle bir şey yapmazdı."

"Sana ne söylemişti peki? Bir şey söylemiş olmalı."

"Bütün bildiğim parayı almaya gittiğinde kaybolduğunu fark etmiş olduğu."

"Ya da o öyle demişti."

Omuzlarını silktiğini hissettim. "O almış olsaydı bile; ne yapacaktım yani? Onu polise mi teslim edecektim?"
"Sana nereye sakladığını söylemiş miydi?"
"Hayır ama çalıştığı kaplıcada bir yere sakladığı izlenimine kapılmıştım."
"Orası çok büyük bir yer ama. Paradan başka kimin haberi vardı?"
"Bütün bildiğim bu kadar." Sesi birden kesildi.
Kalbimin duracak gibi olduğunu hissettim. "Ne oldu?"
Sessizlik.
"Bailey?"
Telefonu kapattı.
Hemen hemen aynı anda telefon bir daha çaldı. Bir şerifi yardımcısı bir otomobil beni alana kadar olduğum yerde kalmamı söyledi. Bert yapacağını yapmıştı. Gecenin geri kalan bölümünü şeriflik bürosunda kâh sorgulanarak, kâh tehdit edilerek geçirdim. Beni sorguya çeken Sal Quintana adındaki cinayet detektifi o anda benden daha iyi durumda değildi, ikinci bir detektif duvara dayanmış, bir kibrit çöpüyle dişlerini temizliyordu. Dişçisinin onu bir daha gördüğünde bu çabasını takdir edeceğinden hiç kuşku yoktu. Quintana kırk beş yaşlarındaydı, kısa kesilmiş kara saçları, iri kara gözleri ve ifadesiz bir yüzü vardı. Olması gerekenden en az on kilo fazlası vardı ve gömleği kendine iyice dar geliyordu. Şişmanlığı gömlek kollarını arkadan çektiği için karalar arasında birkaç beyaz kılın görüldüğü bilekleri ortaya çıkmıştı. Dişleri düzgündü ve gülümsemiş olsa kendisini yakışıklı bile bulabilirdim. Ama böyle bir şansım yoktu. Bailey Fowler ile benim" işbirliği yaptığımız varsayımı üzerinde durmaktaydı,
"Sen aklını kaçırmışsın" dedim. "Adamı yalnızca bir kere gördüm."
"Ne zaman?"
"Ne zaman olduğunu biliyorsun. Dün. Adımı kaydettirmiştim, işte orada önünde duruyor."
Masanın üzerindeki kâğıtlara baktı. "Ne konuştuğunuzu anlatacak mısınız?"
"Canı sıkılıyordu, onu neşelendirmeye çalıştım."
"Bay Fowler'dan hoşlanır mısınız?"
"Bu seni ilgilendirmez. Tutuklanmış değilim ve herhangi bir şeyle suçlanmıyorum, tamam mı?"
"Tamam" dedi sabırla. "Biz yalnızca durumu anlamaya çalışıyoruz. Olanlar göze alındığında bunu takdir edersin herhalde." İkinci detektif eğilip kulağına birşeyler mırıldandı. Quintana baktı. "Bay Fowler kaçtığında sen de oradaymışsın. Orada kendisiyle bir ilişki kurdun mu?"
"Hayır."
"Bay Fowler'la telefonda konuştuğunda sana nereden ettiği konusunda bir ipucu verdi mi?"
"Hayır."
"Hâlâ buralarda olduğu izlenimini edindin mi?"
"Bilemem. Tahmin ederim. Herhangi bir yerden arıyor olabilir." "Kaçışı hakkında ne söyledi?"
"Hiçbir şey. O konuda konuşmadık."
"Onu kimin aldığı hakkında bir fikrin var mı?"
"Hangi yöne gittiğini bile bilmiyorum. Ateş edildiğinde ben hâlâ mahkeme salonundaydım."
"Ya Tap Granger?"
"Tap hakkında bir bildiğim yok."
"Bir gece önce onun yanındaymışsın?"
"Öyle ama pek bilgi vermedi."
"Ona kimin para verdiğini biliyor musun?"
"Biri Tap'a para mı vermiş?"
Quintana hiç konuşmadan beni bekledi.
"Duruşmadan bile söz etmemişti. Salonda dönüp de onun olduğunu anlayınca şaşkına döndüm."
"Bailey'in telefonuna dönelim."
"Çoğunu anlattım" dedim. "Başka ne konuştunuz?"
"Ona Jack Clemson'la ilişki kurup ona teslim olmasını söyledim."
"Hayır. Fikirten pek hoşlanmamıştı ama bilemem, belki de sonradan kararını değiştirir."
"Onun iz bırakmadan kaybolacağına inanmıyoruz. Birinden yardım görmüş olmalı."
"Eh, o biri ben değilim."
"Sence biri onu saklıyor mu?"
"Ne bileyim ben?"
"Seninle nasıl bağlantı kurdu?"
"Hiçbir fikrim yok. Oraya gelmeden araya girdiniz."
Bu konuşmaya yorgunluktan düşecek hale gelmeme kadar devam ettik. Quintana çok ısrarcıydı ve ağızından alabileceklerinin hepsini aldıktan sonra motele dönmeme razı oldu, "Bayan Millhone, bir şeyi açıkça belirteyim. Bu polislik bir iştir. Bailey Fowler'ın yeniden gözaltına dönmesini istiyoruz. Ona yardım ettiğini duymayayım. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle" dedim.

Dürüstlüğümden kuşkulanıyormuş gibi baktı yüzüme..

Saat 6:22'de yattım ve saat dokuzda Ann kapımı tıklatana kadar uyudum.

14

Ann babasını görmek için hastaneye gidiyordu. Temizlikçi Maxine gecikmiş ama saat onda geleceğine yemin etmişti. Ann Ori'nin yalnız bırakılmayacak derecede telaşlı olduğunu hissediyordu. "Bayan Maude'ü çağırdım" dedi. "Bayan Emma ile gelip annemle oturacaklar, ama ikisi de öğleden önce gelemiyorlar. Senden rica etmeye çekiniyorum ama..."

"Sen merak etme. Hemen inirim" dedim. "Teşekkür ederim."

Zaten giyinik olduğumdan fazla zaman kaybetmedim, dişlerimi fırçalayıp yüzüme bir avuç su attım ve gözlerimin kenarındaki kara lekeleri görmezden geldim. Gençliğimde bir ara bütün gece ayakta kalmak serüven gibi gelirdi. O zamanlar şafak heyecanlı bir olaydı ve emrimdeki fiziki kaynakların sonu yok gibiydi. Şimdi uykusuzluk garip bir başdönmesi yaratıyordu. Kahve yardımcı olsa da, yalnızca o kaçınılmaz çöküşü ertelerdi. Bu uykusuz gecenin bedelini ödeyecektim.

Ori yatağında oturmuş sabahlığının kuşağıyla oynuyordu. Komodinin üzerindeki öteberi ve odadaki hafif alkol kokusu Ann'in, Ori'nin glüköz testini tamamlayıp sabah insülin iğnesini yaptığını gösteriyordu. Yatağın yanındaki tepside çikleti andıran bir filaster parçası, yanında da üzerinde kırmızı bir nokta olan bir pamuk vardı. Henüz kahvaltı etmemiştim. Ziyaretçi hemşire gibi davranıyordum, şiddetli ölüm görüntülerine alışkın bir insandım ve diyabetin bu ufak tefek eşyası nedense midemi kaldırmıştı. Hepsini plastik bir çöp sepetine atıp onu da gözönünden kaldırdım.

"Biraz oturayım" diye mırıldandım.

"Yüzün sapsarı, yavrum" dedi. "Mutfağa git de, bir bardak portakal suyu iç."

Portakal suyu iyi geldi, bir lokma da ekmek yedim, sonra öteki odadaki kadından kaçınmak için mutfağı toparladım. Bu olayda zamanımın yarısını bulaşık yıkamakla geçirmişim gibi geliyordu. Nasıl oluyor da televizyondaki özel detektif Magnum böyle işler yapmıyordu?

Yirmi dakika kadar sonra kolundaki plastik kovada temizlik malzemeleriyle Maxine göründü. Çevresinde elli kiloluk bir et fıçısı taşıyan o kadınlardan biriydi. Dişlerinden biri paslı] bir çivi boyunda ve rengindeydi. Hiç duraksamadan bir toz bezi çıkarıp çalışmaya koyuldu. "Geç kaldığım için özür dilerim" dedi. "Ama külüstürü çalıştıramadım. Sonunda John Robert'i çağırtıp onun aküsünden çalıştırdık ama onun da gelmesi yarım saat sürdü. Royce'a olanları duydum, zavallı adamcağız,"

Ori, "Ann'e beni bu akşam oraya götürmesini söyleyeceğim" dedi. "Eğer kendimi iyi hissedersen."

Maxine başını salladı. "Bailey'den herhalde haber almamışsınızdır. Şimdi kimbilir nerededir?"

"Çok endişeleniyorum. Bu kadar yıl sonra daha bir kere bile görmemişim. Yine kaçtı gitti işte."

Maxine anladığını ve üzüldüğünü belli edecek biçimde yüzünü buruşturdu, sonra da konuyu değiştirmek için bezini salladı. "Mary Burney saçmalıyor. Pencereleri örtmüş, kapıya koca bir kilit takmış, Bailey'in gelip kendisini kaçıracığından emin."

İyice şaşırان Ori, "Neden ama?" diye sordu.

"Kadının akli olduğunu söylemedim, ama konuştuklarımın yarısı da silahlarını dolduruyorlar. Radyo onun 'eski tanıdıkları arasında saklanabileceğini' söylüyor. Öyle işte. 'Saklanabilecek'miş. Bu kadar saçma bir şey duymamıştım. John Robert'e, 'Bailey'in bunu yapmayacak kadar akli vardır' dedim. 'Bir kere Mary Burney'i tanımaz, sonra evi Milli Muhafız Cephaneliği'ne bitişik olduğundan asla oraya gitmez.' Telörgü çitler ve ışıldaklar. Bailey suçlu olabilir ama geri zekâlı değildir."

Ben söze karışabildiğim anda Ori'ye gitmek zorunda olduğumu söyledim. Maxine, hiç kuşkusuz John Robert ile Mary Burney'e iletilecek birşeyler duyma umuduyla hemen sustu. Nereye gideceğimi söylemedim.

Tap Granger'.in dul eşi Kaye Sokağı'nda tek katlı ahşap bir evde oturuyordu. Kapıya çıktığında yüzü solgundu, karnı bir küre gibi dışarı fırlamıştı. Burnu ağlamaktan kızarmış, gözleri şişmişti. Saçları kısa bir süre önce evde pernanant yapılmış gibi berbattı. Üzerinde bir blucin ve sabah ayazında tüyleri diken diken olan kollarını açıkta bırakan bir tişört vardı. Kalçası üzerindeki tombul bebek bir süvari gibi sıkıştırmıştı annesinin etlerini. Ağzındaki emzik, çekildiği anda çocuğun içindeki havayı boşaltacak bir tıpayı andırıyordu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Granger. Adım Kinsey Millhone. Özel detektifim. Sizinle konuşabilir miydim?"

"Herhalde" dedi. Yirmi altı yaşından fazla olamazdı. Gençliği tükenmiş bir kadının cansız havasına sahipti.

Başka bir erkeğin beş çocuğunu kabul edecek birini nereden bulacaktı?

Ev küçük ve biraz derme çatmaysa da, mobilyalar yeni görünüyordu. Hepsi Sears'in taksitli mallarıydı.

Kanape ve iki koltuk yeşil deri taklidiydi, sehparlar açık renkli tahta lamineydi ve henüz küçük çocukların ayakkabılarıyla çizilmemişlerdi. Alçak masa abajurlarının plili başlıklarının selofanları henüz çıkarılmamıştı. Çocuklar ortaokulu bitirene kadar kadıncağız bunların taksitlerini ödemek zorunda kalacaktı. Kanapeye oturduğunda altındaki minder havasını koyverirken bir ısılk çaldı. Ben koltuklardan birinin kenarına ilişirken bana eşlik eden fıstık ezmeli yarım sandviç konusunda kaygılıydım doğrusu.

Odada kimse olmamasına karşın kadın birden, "Linnetta, yapma şunu!" diye bağırdı. O zaman bir çocuğun bir yatak üzerinde zıplamakta olduğunu sesin aniden kesilmesiyle fark ettim. Kadın bebeği kaldırıp yere koydu. Çocuk emziği hâlâ ağzında olarak annesinin blucinine sarıldı.

"Ne istiyordunuz?" dedi. "Polis iki kere geldi, bütün bildiklerimi anlattım."

"Sizi fazla rahatsız etmeyeceğim" dedim. "Sizin için çok güç olmalı."

"Önemli değil" diye omuzlarını silkti. Tap'in ölümünün stresiyle yüzünde sivilceler çıkmıştı, çenesi ateş kırmızısıydı.

"Tap'in dün bu işe karışacağını biliyor muydunuz?"

"Eline biraz para geçtiğini biliyordum ama bana girdiği bir bahsi kazandığını ve adamın sonunda parasını ödediğini söylemişti."

"Bahis mi?"

"Doğru olmayabilir" dedi kocasını savunmuş gibi. "Ama paraya ihtiyacımız vardı ve fazla titizlik edecek değildim."

"Onu evden çıkarken görmüş müydünüz?"

"Gördüm sayılmaz. Ben işten gelmişim, çocuklarla çıktığı anda ben de gidip yattım. Ronnie ile kızları okula, Mac'ı da bakıcıya bırakmış olmalı. Ondan sonra da San Luis Obispo'ya gitti herhalde. Yani, orada ortaya çıktığına göre diyorum."

"Ama size Bailey'i kaçırmak istediğinden ya da onu bu işe birinin ikna ettiğinden söz etmemiştiniz, öyle mi?"

"Böyle bir şeyi bilseydim ona yaptırmazdım."

"Kaç para aldığını biliyor musunuz?"

Yüzünün boşluğunda gözleri birden kasıldı. Çenesini kaşıyarak, "Hayır" dedi.

"Parayı kimse geri almayacak. Ben yalnızca merak etmişim."

"İki bin dolar" diye mırıldandı. Tanrım, saf bir kadın ve akılsız bir adam. Yaşamını iki bin dolara tehlikeye atan bir insan.

"Fişeklerin kayatuzu ile doldurulduğunu biliyor muydunuz?"

Yine öyle ürkekçe baktı. "Tap böylece kimsenin zarar görmeyeceğini söylemişti."

"Kendisinden başka."

O 98 IQ'luk uzak dünyasında bir ışık yandı. "Ah!"

"Tüfek onun muydu?"

"Hayır. Tap'in tüfeği yoktu. Bu kadar çocukla evde tüfek bulundurmasına razı olamazdım."

"Kiminle anlaştığını biliyor musunuz?"

"Bir kadınla diye duymuştum."

Bu ilginçti işte. "Sahi mi?"

Eli yine çenesini buldu. Kaşındı. "Ölmeden önceki gece biri onları bilardo salonunda görmüş."

Sözleri ancak bir an sonra dank etti. "Tüh, o bendim. Bu Bailey Fowler işi hakkında birşeyler öğrenmeye çalışıyordum."

"Ya? Ben de onunla bir kadının..."

"Kesinlikle hayır" dedim, "Üstelik konuşmamızın yarısında sizinle çocukların resimlerini gösteriyordu."

Yüzü hafifçe kızardı, göz çukurlarında yaşlar birikti. "Çok hoş. Size yardımcı olmak isterdim, iyi birisine benziyorsunuz."

Kartımı çıkartıp arkasına motelin telefon numarasını yazdım. "Bir iki gün burada olacağım. Akılınıza bir şey gelirse beni ararsınız."

"Cenazeye gelecek misiniz? Yarın öğleden sonra Baptist Kilisesi'nde. Tap'ı herkes sevdiği için epey kalabalık olacağını tahmin ediyorum."

Bu konuda kuşkuluydum ama kadının da bir şeye inanmak ihtiyacında olduğu belliydi. "Bakarız" dedim. "O sırada işim olabilir ama imkân bulursam mutlaka gelirim." Rahip Haws'u hatırlayınca gitmem pek sözkonusu değilse de, hayır diyemezdim. Son birkaç ay içinde pek fazla cenazeye gitmişim ve birine daha katlanacağımı hiç sanmıyordum. Beş yaşımdayken, burnundan kıllar fırlamış ve nefesi pis kokan bir kilise öğretmeni kadın nedeniyle din benim için o çağlarda sona ermişti.

Joleen beni kapıya kadar geçirdi. Kapıyı açarken zil de çalmıştı. Eşikte duran Dwight Shales en az bizim kadar şaşırmış görünüyordu. Joleen'den bana, sonra yine ona çevirdi bakışlarını. Başını sallayarak, "Geçerken nasılsın diye bir uğrayayım"; dedi.

"Teşekkür ederim, Bay Shales. Çok iyisiniz. Bu... Bayan..." Elimi uzattım. "Kinsey Millhone. Tanışmıştık." El sıkıştık.

"Hatırladım" dedi. "Ben de az önce motele uğramıştım. Eğer bir dakika bekleyebilirsiniz biraz konuşurduk." "Elbette." Adam Joleen'le konuşurken bir kenarda bekledim. Konuşmalarından Joleen'in liseden mezun olalı pek fazla zaman geçmemiş olduğunu anladım.

Shales, "Ben de yakınlarda karımı kaybettim, bunun ne demek olduğunu bilirim" diyordu. Hatırladığım o otoriter havası kaybolmuştu. Acısı henüz pek yüzeydeydi, Joleen'in gözleri yine yaşardı.

"Teşekkür ederim, Bay Shales. Bayan Shales iyi bir kadındı ve çok ıstırap çektiğini biliyorum. Buyurmaz mısınız? Size çay yapayım."

Adam saatine baktı. "şu anda gelemem. Zaten geç kaldım ama yine uğrarım. Okulda hep seni düşündüğümüzü bilmeni istedim. Sana yardım edebilir miyim? Paraya falan ihtiyacın var mı?" Joleen altüst olmuş görünüyordu, burnu pembeleşti, konuşurken sesi çatlak çatlak çıktı, "İyiyim. Annemle babam bu gece Los Angeles'ten geliyorlar. Onlar buraya gelince rahatlayacağım."

"Eh, yapabileceğimiz bir şey varsa bize bildirmekten çekinme. Yarın öğleden sonra büyük kızlardan birini çocuklara bakması için gönderirim. Bob Hawks ayının saat ikide olacağını söyledi."

"Yardıma teşekkür ederim. Çocuklara kimin bakacağını düşünmemiştim bile. Siz de gelecek misiniz? Tap çok memnun olurdu."

"Elbette geleceğim, iyi bir insandı ve onunla hepimiz gurur duydık."

Ardından sokağa çıktım, otomobilini park ettiği yere yürüdük. "Jean Timberlake'in okul kayıtlarını çıkardım" dedi. "Büroya uğrarsanız görebilirsiniz. Otomobiliniz var mı? Sizi götürebilirim."

"Benimkini alayım daha iyi. Motelde bıraktım."

"Atlayın, sizi oraya kadar götüreyim."

"Sizi rahatsız etmeyeyim."

"Bir dakika sürmez. Zaten ben de o tarafa gidiyorum."

Kapıyı tuttu, içeri girdim, Okyanus Caddesi'ne kadar önemsiz şeylerden söz ettik. Aslında yürüye bilirdim ama adamın Jean'in dosyasına ekleyecek kişisel anıları olabileceği umuduyla suyuna gitmeye çalışıyordum. Ann hastaneden dönmüştü, biz kapının önünde dururken pencereden baktığını gördüm. Shales ile birbirlerini selamladılar, Ann elini sallayarak içeri çekildi.

Otomobilden çıkıp açık cama doğru yürüdüm. Shales'e, "Bir işim daha var, sonra geleceğim" dedim.

"İyi. Ben de bu arada personelden ekleyecek bir bilgileri olup olmadığını araştıracağım."

"Teşekkür ederim."

Shales uzaklaşırken Ann de dışarı çıkmıştı. Adamın gitmesine şaşmış gibiydi, "İçeri gelmiyor mu?"

"Okula dönmesi gerekiyormuş sanırım. Ona Joleen Granger'de rastladım. Baban nasıl?"

Ann bakışlarını yüzüme çevirdi. "Bekleyebileceğin gibi. Kanseri ciğerlerine, karaciğerine ve dalağına yayılmış. Şimdi bir ayı bile kalmadığını söylüyorlar."

"Kendisi nasıl?"

"İyi değil. Bu işe hazırlandığını sanıyordum ama altüst olmuş durumda. Seninle konuşmak istiyor."

Kalbim duracak gibi oldu. Ölümüne mahkûm biriyle konuşmak en son isteyeceğim şeydi. "Bu öğleden sonra uğramaya çalışırım" dedim.

15

Dwight Shales'in bürosu dışındaki odada oturup Jean Timberlake'in okul dosyasını incelerken tuvalette saçlarını şampuanlarken yakalanan öfkeli bir kızın konuşmasına kulak misafiri oluyordum, bu konuda okul disiplini uygulamasının suçlunun okul bürosundan ailesini arayıp suçunu anlatması olduğu anlaşılıyordu.

"... Eh, insaf, anne, nereden bilecektim ki?.. Bana kimse bir şey söylemedi ki? Yani burası özgür bir ülke, değil mi? Bütün yaptığım saçlarımı yıkamak... Hayır, efendim... Süslenme falan değil! Tamam, tamam! Peki, anne... Ömür boyu hapis ver bari. Tamam, Evet, eminim. Canın cehenneme! Lanet olsun sana! Nefret ediyorum senden!" Kız telefonu kapayıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. ' .

Köşeden başımı uzatmamak için kendimi güç tuttum. Kızın yanındaki komplocu arkadaşıyla fısıldaştığını duyabiliyordum. İkinci kız, "Tanrım, Jennifer, bu haksızlık ama" dedi.

Jennifer hüngür hüngür ağlıyordu. "Annem öyle kötüdür ki. Ondan nefret ediyorum."

Kendimi onun yaşında ve teyzemle öyle konuşurken düşündüm. Herhalde böyle bir şeyin ardından dişlerimi yaptırmak için bankadan kredi almak zorunda kalırdım.

Jean'in Okul Beceri Testi sonuçlarını, öğretmenlerinin zaman zaman yazdıkları yorumları okudum. Arka plandaki ağlamayla Jean Timberlake'in hayali omzum üzerinden beni seyrediyor gibiydi. O da okulda epey acı çekmişti. Derslere geç gelme, cezalar, Bayan Timberlake'in gelmemesi üzerine iptal edilen öğretmen-veli görüşmeleri. Birinin Ann Fowler olduğu okul. rehberlik öğretmenleriyle görüşmelerden sürekli notlar. Jean lisedeki ilk yılının büyük bir kısmını Bay Shales'in bürosu önünde, belki somurtarak, belki de yıllık fotoğraflarında gördüğüm o birkaç fotoğraftaki kendine hâkimiyetiyle oturarak geçirmişti. Belki de orada sakın sakın otururken park edilmiş otomobillerin mahremiyetinde oğlanlarla yaşadığı cinsel deneyimleri düşünmüştü. Ya da büroda çalışan son sınıf öğrencilerinden biriyle flört etmişti. Erişkinliğe vardığı andan başlayarak IQ'sunun ve geçmiş notlarının aksini kanıtlamasına karşın, ortalaması hep düşmüştü. Sayfalar arasından sızan hormonların sıcaklığını, dramı, karmaşayı ve son olarak da esrarı hisseder gibiydim. Okul hemşiresine itirafları birden son bulmuştu. Bayan Berringer aybaşı krampları ve sancıları hakkında notlar düşüp aile doktoruyla görüşülmesini önerirken birden kızın okula gelmediği günleri konusunda bir kaygı başlamıştı. Jean'ın sorunları gözden kaçmış değildi. Okul. yönetiminin hakkını vermek gerekirdi, genel bir alarm zili çalınmıştı. Arkada bırakılan kırtasiye izlerine bakılırsa kızı uçurumun başından döndürmek için her

çaba gösterilmişti. Sonra 5 Kasım'da biri koyu mavi bir, mürekkeple kızın öldüğü notunu düşmüştü. Sözcüğün altı bir kere çizilmişti ve ondana sonra sayfalar bomboştu.

"Bir yararı olacak mı?"

Oturduğum yerde havaya fırladım. Dwight Shales odasından çıkmış, kapının önünde duruyordu, Ağlayan kız gitmişti, dışardan ders arasında koridordan geçen öğrencilerin ayak sesleri geliyordu. Elimle göğsüme vurarak, "Beni korkuttunuz" dedim,

"Özür dilerim, içeri gelin. Saat ikide bir toplantım var, ama o zamana kadar konuşabiliriz. Dosyayı da getirin." Dosyayı alıp ardından yürüdüm. "Oturun" dedi.

Tavrı değişmişti. Daha önce gördüğüm o uysal insan kaybolmuştu. Şimdi sözlerine dikkat eden, ciddi bir insan oluvermişti -sanki yirmi yıl yaramaz gençlerle uğraşmak onu herkesten soğutmuş gibi hafifçe sertti. Zaten onun otokratik eğilimli olduğunu anlamıştım. Olaylara hâkim olmaya alışkındı. Dışardan yakışıklıydı, ama yakışıklılığında uyarı işaretleri de vardı, altında iş yapmaya alışkın eski bir askerin yapısına ve tavırlarına sahipti. Spordan hoşlanıyorsa onun atıcı olduğunu söyleyebilirdim. Sevdiği oyunlar hentbol, poker ve satranç olurdu, ger konuşuyorsa, her seferinde eskisinden bir iki saniye daha önce çizgiye varmaya çalışırdı. Belki bir zamanlar açık sözlü, kolay incinen biriydi ama şimdi iyice kapanmıştı ve insan sıcaklığını ancak Joleen'e karşı davranışında görmüştüm. Karısının ölümünün kendine hâkimiyetinin sınırlarını zorladığı anlaşılıyordu.

Bir iskemleye oturup şişman ve çok ellenmiş dosyayı önümdeki sehpaye bıraktım. Beni şaşırtan bir şey bulmadıysam da, bir iki not almıştım. Eski adresi. Doğum tarihi, sosyal sigorta numarası, ölümüyle anlamsızlaşan bir iki önemsiz kırıntı. "Hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Epey çetin ceviz olduğunu söyleyebilirim."

"Ben de o sonuca vardım. Zamanının yarısını cezada geçirmiş gibi."

"En azından. Benim canımı sıkın şey -ki, bu konuda diğer öğretmenlerle de konuşabilirsiniz isterseniz- çok sevimli bir çocuk olmasıydı. Zeki, uysal, dost tavırlı -en azından yetişkinlerle. Sınıf arkadaşları arasında çok sevildiğini söyleyemem ama personelle arası çok iyiydi. Konuşmak üzere karşı karşıya oturduğunuzda ona erişebildiğinizi hissederdiniz. Başını sallar, sizi onaylar, gerekli sözleri söyler ve sonra da gider azarlandığı şeyi bir daha yapardı."

"Bana bir örnek verebilir misiniz?"

"Aklınıza gelen her şey. Okuldan kaçır, geç gelir, ödevlerini yapmaz, testlere girmezdi. O zaman yasak olmasına karşın kampüste sigara içer, dolabında içki bulundururdu. Herkesi çığına çevirirdi. Başkalarından daha kötü şeyler yapıyor değildi. Ama yaptıklarından pişmanlık duymazdı ve doğru yola girmeye niyeti bile yoktu. Böyle biriyle nasıl baş edebilirsiniz? O anda kendisini kurtarmak için her şeyi söylerdi, Çok da inandırıcıydı. Söylediği her şeye sizi inandırırdu ama odadan çıktığı anda da bütün söylediklerini unuturdu."

"Kız arkadaşları var mıydı?"

"Ben görmedim."

"Herhangi bir öğretmene karşı daha yakın mıydı?"

"Sanmam. Ama bunu öğretmenlere de sorabilirsiniz."

"Ya erkeklerle ilişkisi?"

Shales huzursuzca kıpırdandı. "O konuda söylentiler duymuştum, ama somut bir bilgim yoktu. Şaşmazdım ama. Özsayı konusunda sorunları vardı."

"Konuştuğum bir sınıf arkadaşı o konuda hayli aktif olduğunu anlattı."

Shales istemeyerek başını salladı. "Yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu. Biri iki kere bir profesyonele gönderdik ama gitmemişti."

"Okul rehberlik öğretmenlerinin de fazla bir ilerleme kaydedemedikleri anlaşılıyor."

"Korkarım öyleydi. Kaygılarımızın içtenliği konusunda bizi suçlayamazsınız sanırım ama onu da herhangi bir şeyi yapmaya zorlayamazdık. Annesi de bize yardımcı olmuyordu. Evine gönderdiğimiz her not için bir kenara bir çeyrek koysaydım bugün zengin olurdu. Gerçek şu, biz Jean'i severdik ve onun bir şansı olduğuna inanırdık. Bayan Timberlake bir an geldi, pes etmiş göründü. Belki biz de pes ettik, bilemem. Şimdi geçmişini düşününce içim rahat değil, ama yine de başka ne yapabileceğimizi bilemiyorum. Yazık ama gerçek bu işte."

"Bayan Timberlake'i şu anda ne kadar tanıyorsunuz?"

"Bunu neden sordunuz?"

"Sormak için para alıyorum."

Shales, çok hafif bir duraksamadan sonra, "Bir arkadaşır" dedi.

Bekledim ama konuya girmedi. "Peki, Jean'le ilişkide bulunduğu söylenen kişi hakkında ne biliyorsunuz?"

"İşte o konuda bir bilgim yok. Kız öldükten hemen sonra pek çok söylenti dolaştı ama bir ad verildiğini sanmıyorum."

"Bana yardımcı olabilecek başka bir şey geliyor mu aklınıza? Örneğin, Jean'in sırlarını açıklayabileceği biri falan?"

"Hatırıma gelen bir şey yok." Birden yüzünde bir hatırlama ifadesi dolanır gibi oldu. "Aslında bana garip gelmiş bir nokta var. O sonbaharda onu birkaç kere kilisede gördüm ki, bu karakteriyle hiç uyuşmayan bir şeydi."

"Kilisede mi?"

"Bob Haws'un cemaati arasında. Kimin söylediğini bilmiyorum ama oradaki gençlik grubunun başında olan delikanlıya aşıkmiş demişlerdi. Adı neydi bakayım? Bir dakika." Kapıya gidip dışarı seslendi. "Kathy, Jean Timberlake'in öldürüldüğü yıl son sınıfın temsilcisi kimdi? Hatırlıyor musun?"

Bir duraklama oldu, sonra duyamadığım bir şeyler söylendi.

"Tamam, o işte. Teşekkür ederim." Dwight Shales bana döndü. "John Clemson. Babası Fowler'ın avukatı şimdi, değil mi?"

□

Jack Clemson'un bürosunun arkasındaki park yerine otomobilimi bıraktıktan sonra evin ön kapısına yöneldim. Güneş olmasına karşın rüzgâr epey serindi. Bir bahçecilik şirketinin üniformasını giymiş bir adam, kenardaki taflanları elektrikli makasla düzeltiyordu.

Merdivenleri çıktıktan sonra verandada bir an durakladım. Yolda neler söyleyeceğimi düşünmüş, bir yandan da bu bilgiyi benden sakladığı için adama içerlemiştim. Belki de önemsiz bir ayrıntıydı ama buna karar vermek bana düşerdi. Aralık kapıdan hole girdim. Başını kaldırıp bakan kadın gerçek sekreteri olmalıydı. Ufak tefek, saçları kınalı, delici gri gözleri ve kolunda yılan biçiminde gümüş bir bileziği olan kırk yaşlarında bir kadındı.

"Bay Clemson içerde mi?"

"Sizi bekliyor mu?"

"Bir konuda kendisine bilgi vermek için uğradım, Adım Kinsey Millhone."

Kadın balıkçı yakalı kazağımdan blucinime ve botlarıma kadar belirsiz bir hoşnutsuzlukla baktı. Herhalde Clemens'in bir yardım derneği adına avukatlığını alacağı birine benziyordum. "Bir dakika, bakayım" dedi. Bakışları, hava alırsın, diyordu.

Patronuna telefonla haber vereceği yerde kalkıp koridorun ucundaki bürosuna yürüdü. On yaşında bir çocuğun vücudu vardı kadında. O yokken masasına şöyle bir göz atıp üzerinde çalıştığı kâğıdı okumaya çalıştım.

"Kinsey? Seni gördüğüme sevindim! Gelsene."

Clemson odasının kapısı önünde duruyordu: Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetip yakasını açmış, kollarını sıvamıştı. Gabardin pantolonu iki gün önce üstünde olana benziyordu, arkası buruşuk, önü kat kattı, Bir sigara dumanı ardından yürüyerek odasına girdim. Sekreteri hoşnutsuzluğunu çevresine yayarak masasının başına döndü.

Her iki koltuk da hukuk kitaplarıyla doluydu. Bana oturacak bir yer açana kadar ayakta bekledim. Soluk soluğa kalmış bir halde yerine döndü, başını sallayarak sigarasını söndürdü.

"Formsuzum" diye söylendi. Döner koltuğunu arkaya iterek oturdu. "Bu Bailey'i ne yapacağız, ha? Herif düpedüz manyak."

Bailey'in geceki telefonunu ve kaçıışı hakkında söylediklerini anlattım. "Amma da aptalmış" dedi. "Bu insanların görüş açılarını anlamak kesinlikle olanaksız."

Uzanıp bir mektup aldı, sonra horgörüyle fırlattı. "Şuna bak. Bu ne biliyor musun? Tehdit mektubu. Kamu yararına çalışan bir avukatken yirmi iki yıl önce biri mahkûm olmuştu. Sanki bu benim suçummuş gibi her yıl cezaevinden yazar. Bir zamanlar bir araştırma yapıp mahkûmlara cezalandırılmalarından kimi sorumlu tuttukları sorulmuştu. Kimse, 'Suç benim,.. aptallık ettim' dememişti. İlk suçlanan kişi kendi avukatlarıydı. 'Kamu yararına çalışan yerine gerçek bir avukatım olsaydı, kurtulurdum.' Avukattan sonra suçlu, sanığın aleyhine tanıklık eden kişi, üçüncüsü ise yargıçtı. 'Adil bir yargıç olsaydı bunlar olmazdı.' Listenin en sonunda ise savcı geliyordu ve mahkûmların yüzde onu bile kendisini suçlayan savcının adını hatırlayamamıştı." Dosyaları iterek dirseklerini masaya yasladı. "Her neyse, boş ver şimdi bunları. Sen ne durumdasın? Birşeyler bulabildin mi?"

"Henüz bilemiyorum" dedim, "Lise müdürüyle konuştum az önce. Jean'i öldürülmeden önceki aylarda birkaç kere Baptist Kilisesi'nde gördüğünü söyledi, Senin oğluna âşık olduğu söylentileri varmış o zaman."

Ölüm sessizliği. "Benim mi?" dedi.

Önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarımı silktim. "John Gemson adında biri. Senin oğlun olacağını tahmin ettim. Kilise gençlik grubunun başı mıydı?"

"Evet, John öyle birşeyler yapmıştı, ama kızla ilişkisi olduğunu ilk kez duyuyorum."

"Sana bir şey söylememiş miydi?"

"Hayır, ama sorarım."

"Neden ben sormuyorum?"

Bir duraklama. Jack Clemson buna itiraz etmeyecek kadar profesyoneldi. "Neden olmasın?" Bir kâğıda bir adres ve bir telefon numarası yazdı, "işte işinin adresi."

Kâğıdı bana uzatırken gözlerimin içine baktı. "John'un kızın ölümüyle hiçbir ilgisi yoktur."

Ayağa kalktım. "Öyle olduğunu umalıyım."

16

Elime verilen adres Higuera Caddesi'nden yarım blok ötede bir tıp kuruluşunun ucundaki iki yüz metre karelik bir eczaneydi. Binanın tümü gördüğüm California misyonerlik binalarını andırıyordu: Dekorasyon için yapılmış çatlaklarıyla kalın kerpiç duvarlar, yirmi bir kemerden oluşan uzun bir sütunlu cephe, kırmızı kiremitten çatı. Binanın kenarındaki gayet tehlikeli daracık çıkıntı üzerinde güvercinler çiftleşmeye çalışıyorlardı.

Eczanede deniz toplan, bahçe mobilyası, çocuk giysileri ya da motor yağı satılıyor olmaması gerçekten şaşırtıcıydı, Girişin solunda gayet düzenli bir biçimde dizilmiş dış malzemesi, kadın sağlık ürünleri, sıcak su torbalan, nasır ilaçları, bel kuşakları gibi eşya bulunuyordu. Eczacı kalfası bir müşteriyle E vitamini için yararları konusunda konuşurken ben de hazır ilaçlara şöyle bir göz gezdirdim, içerde yeni çekilen Polaroid resimlerinin ıslak yüzeyindeki o kimyasal koku vardı. John Clemson olduğunu tahmin ettiğim beyaz ceketli adam omuz yüksekliğinde bir bölmenin ardında başını eğmiş birşeyler yapmaktaydı. Bana bakmadı ama müşteri gidince kalfasına bir şey mırıldandı, o da bana döndü.

Kadın, "Bayan Millhone mu?" dedi. Üzerinde pantolon ve sarı bir polyester önlük vardı.

"Evet."

"Lütfen bu tarafa geçer miydiniz? Bu sabah işimiz çok ama John eğer sizce bir sakıncası yoksa çalışırken konuşabileceğinizi söyledi."

"Teşekkür ederim, elbette" dedim. Kadın tezgâhın menteşeli bölümünü kaldırdı, başımı eğerek altından geçip dar bir koridora girdim. Tezgâhın bu yanında iki bilgisayar ekranı, bir daktilo, bir etiket makinesi, bir yazıcı ve bir mikrofiş okuyucusu vardı, Alttaki kutularda şeffaf boş plastik şişeler doluydu. Bir sıra halinde asılı rulo etiketlerin üzerinde İYİCE ÇALKALAYIN; BU REÇETE YENİLENMEZ; İDRARI RENKLENDİRİR; HARİCİ KULLANIM İÇİN ve DONDURMAYIN gibi uyarılar yazılıydı. Sağda yerden tavana kadar yükselen raflarda antibiyotikler, sıvı ilaçlar, merhemler, şuruplar alfabetik bir sırada dizilmişti. Elimin altında insan hastalıklarının çoğunun çaresi vardı işte: Depresyon, ağrı, saplantı, başdönmesi, heyecan, mide yanması, sara, vicdan azabı. Gece pek uyumadığım dikkate alındığında beni şöyle canlandıracak bir şeye ihtiyacım vardı ama şimdi sızlanıp yalvarmak pek profesyonelce bir şey olmazdı.

John Clemson'un babasına benzeyeceğini bekliyordum ama ondan daha farklı olamazdı. Siyah saçlı, uzun boylu ve zayıftı. Yüzü profilden ince ve çizgili, yanakları çökük, elmacık kemikleri çıkıktı. Benim yaşımda olması gerekirdi ama tükenmiş bir havası vardı, bir sağlıksızlık ya da umutsuzluk havası. Dikkatini önündeki işten ayırmadı. Bir tepsi üzerinde elindeki spatulayla hapları beşer beşer sayıp ayırıyor, sonra tepsinin ucundan boş bir plastik şişeye doldurup, tepesine çocukların açamayacağı bir kapak yerleştiriyordu. Sonra bir etiket yapıştırdı, şişeyi bir kenara bırakıp yeniden aynı şeye başladı; bir Vegas krupiyesinin o otomatik zarafetiyle çalışmaktaydı.

"Elimdeki işi bırakmadığım için özür dilerim" dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesinde hafif bir alaycılık vardı, sanki açıklayıp açıklamayacağını bilmediği bir şey pek hoşuna gitmiş gibi.

"Babanızın telefon ettiğini tahmin ediyorum. Size ne söyledi?"

"Kendi isteği üzerine Jean Timberlake'in öldürülmesini araştırdığınızı. Onun Bailey Fowler'ın avukatlığını aldığını biliyordum elbette. Ama benden ne istediğinizi bilmiyorum."

"Jean'i hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

Daha fazla bir bilgi vereceğini umuyordum, ama baskı yapmaya da hazırdım. "Bana onunla ilişkinizden söz edebilir miydiniz?"

Ağzı hafifçe kıvrıldı, "ilişkim mi?"

"Biri bana Baptist Kilisesi'ne sık sık gittiğini söyledi. Anladığım kadarıyla siz onun sınıfındaymışsınız ve o zaman gençlik grubunun başkanymışsınız. Aranızda bir dostluk olabileceğini düşünmüştüm."

"Jean'in dostu yoktu. Kurbanları vardı."

"Siz de onlardan biri miydiniz?"

Hafif bir gülümseme. "Hayır."

Bunda şakaya benzer ne vardı? "Onun kiliseye geldiğini hatırlıyor musunuz?"

"Evet, ama ilgilendiği ben değildim. Ben olduğumu söylemek isterdim. Ama Bayan Timberlake'imiz çok titizdi."

"Yani?"

"Yani benim gibilerle yatmazdı."

"Öyle mi? Neden?"

John Clemson yüzünü çevirdi. Yüzün sağ tarafı çarpılmıştı, sağ gözü yoktu, göz kapağı alnından çenesine kadar inen bir yara iziyle kapanmıştı. Sağlam gözü iri ve siyahtı. Eksik olan göz sürekli bir göz kırpmaya görüntüsü yaratıyordu. Sağ kolunun da ağır bir yara almış olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?"

"On yaşımıdayken otomobil kazası. Yakıt deposu patladı. Annem öldü, ben de böyle kaldım. Şimdi daha iyi. İki kere ameliyat geçirdim. O zaman kilise benim kurtuluşum oldu. On iki yaşımıdayken vaftiz edildim ve yaşamımı İsa'ya adadım. Başka kim alırdı ki beni? Herhalde Jean Timberlake değil."

"Onunla ilgilenir miydiniz?"

"Elbette. On yedi yaşındaydım ve ömrümün sonuna kadar bakir kalacaktım. Benim kötü talihim işte. Güzel olduğu için Jean de güzelliğe önem verirdi. Ondan sonra para ve güç gelirdi... ve de seks. Ben sürekli onu düşünürdüm. O kadar şehvetliydi ki."

"Ama sizinle değil."

İşine dönüp hapları ayırmaya devam etti. "Ne yazık ki, hayır."

"Kiminle öyleyse?"

Dudaklar yine bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bakalım. Ne kadar karışıklık yaratabilirim?"

Yüzüne dikkatle bakarak omuzlarını silktim. "Bana sadece gerçeği söyleyin. Başka ne yapabilirsiniz ki?"

"Çenemi tutabilirim ki, bugüne kadar yaptığım da buydu zaten."

"Belki de konuşma zamanı geldi artık."

Bir süre sustu.

"Kiminle ilişkisi vardı?"

Gülümsemesi kayboldu. "Rahip Haws'la. Ne dostmuş kendisi ama. Kıza karşı duyduğum şehveti biliyordu, bana safiyet ve kendini denetlemekten söz ederdi. Ama onunla yaptığı şeyleri hiç anlatmazdı."

Yüzüne baktım. "Bundan emin misiniz?"

"Jean kilisede çalışırdı, Pazar derslerinin verildiği sınıfları temizlerdi. Çarşamba günleri saat dörtte, koro provasından önce Haws pantolonunu indirip masasının üstüne uzanır, kendini kızın ellerine bırakırdı. Ben giyinme odasından seyredirdim onları... Bayan Haws, bizim sevgili June'umuz o zamanlarda ortaya çıkan bir kaşıntı çeker. Hiçbir tedaviye karşılık vermeyen bir hastalık. Birbiri ardından ilaçlarını ben hazırladığım için bunu iyi bilirim. Hoş, değil mi?"

Sırtımdan soğuk sular boşanıyordu. "Bunu başka kim biliyordu?"

"Bildiğim kadarıyla hiç kimse."

"Bunu o zaman kimseye söylememiş miydiniz?"

"Kimse sormamıştı ve ondan sonra da kiliseyi bıraktım zaten. Kilise benim beklediğim huzurun yeri değilmiş."

□

San Luis nüfus dairesi Monterey Caddesi'ndeki mahkeme binasının hemen yanındaydı. Bailey'in ön duruşması için yalnızca dün toplanmakta olduğumuz inanılır gibi değildi. Sokağın karşısında bir park yeri buldum, parkmetreye para attım, binaya girdim. Koridor koyu çizgileri olan soğuk gri bir mermerle kaplıydı. Nüfus dairesi bir kat yukarda, çifte kapıların ardındaydı. Hemen işe koyuldum. Jean Timberlake'in okul dosyasından aldığım tam adını ve doğum tarihini kullanarak doğum kaydının bulunduğu cilt ve sayfayı buldum. Kayıt memuru özgün doğum belgesini çıkarttı ve on bir dolara bana onaylı bir kopya çıkarttı. Aslında onaylı falan olması beni fazla ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendiren belgedeki bilgilerdi. Etta Jean Timberlake 3 Haziran 1949'da sabah saat 02:26'da doğmuştu. Doğduğunda 3 kilo 100 gramdı ve boyu da 41 santimdi. Annesi on beş yaşın- l da ve işsizdi. Babası 'bilinmiyor'du. Doğumu yaptıran doktor Joseph Dunne'di.

Bir telefon bulup doktorun muayenehanesini aradım. Dört çalıştan sonra yanıt servisi devreye girdi. Doktor Perşembe'leri hasta bakmazdı ve muayenehanesine bir daha Pazartesi günü saat onda gelecekti.

"Kendisiyle nasıl temasa geçebileceğimi biliyor musunuz?"

"Dr. Corsell onun yerine bakıyor. Eğer adınız ve telefon numaranızı bulabilirsiniz o sizinle temas kurar."

"Peki şu anda Kaplıca'da olabilir mi?"

"Siz doktorun hastası mısınız?"

Telefonu kapayıp kulübeden çıktım. Hazır oradayken hastaneye uğrayıp Royce'u görmeyi düşündüm bir an. Ann onun beni sorduğunu söylemişti ama ben o anda onunla konuşmak istemiyordum. Arka yollardan Floral Beach'e döndüm.

Kaplıcanın otoparkında çok az otomobil vardı. Otel doktorla karısını geçindirecek kadar iyi iş yapıyor olamazdı. Volkswagenimi binanın kapısına yakın bir yere bırakırken daha önceki gibi havanın serinliğini hissettim. Çürümüş yumurtaların kükürtlü kokusu gözlerimin önüne parçalanmış kuş yuvalarını getirmişti. Bu kez kapıdan içeri girmeyip binayı çepeçevre saran veranda boyunca yürüdüm. Bir dizi şezlong verandaya bir gemi güvertesi görünümü veriyordu. Arazi meşelerden bir kubbe altında tatlı bir meyille aşağı

inior, yüz metre kadar bir düzlükten sonra yola erişiyordu. Solumda ağaçlardan temizlenmiş bir alanda bir yüzme havuzu gözüme ilişti. Arazinin güneş altında kalan bir başka yeri de iki tenis kortuydu. Kortları çevreleyen telörgü bitkilerle örtülüydü. Ancak, gelen top seslerinden en az bir kortun kullanılmakta olduğunu anladım.

Maun ağacından üst kısmı camlı çifte kapıların arasından geçtim. Lobiye heybetli bir görünüm verilmişti, tavandaki iki büyük camdan günışığı alıyordu, merdivenin korkulukları ahşaptandı. Büyük salonda onarım vardı. Halıların üzerine eski boya lekeleriyle kaplı gri brandalar örtülmüştü. İki duvarın önündeki iskelelerden ahşap kaplamaların zımparalanıp yeniden cilalandığı anlaşılıyordu. En azından burada, arazinin altında fokurdayan o kaynağın keskin kokusunu sert bir boya kokusu örtmekteydi.

Resepsiyon masası lobinin enindeydi ama ortalıkta kimseler yoktu. Ne resepsiyon memuru ne kapıcı ne de çalışan boyacılar. Sessizliğin böylesine yoğun olması beni arkama, ikinci kat balkonuna bakmaya yöneltti. Orada da kimseler yoktu. Masanın iki yanından geniş ve halı kaplı koridorlar otelin karanla derinliklerine doğru uzanıyordu. Sessizlikte bir süre bekledim. Kimse görünmedi. Olduğum yerde yüz seksen derece dönüp çevremi kolladım. Şöyle bir göz atma zamanı gelmişti artık.

Sağdaki koridorda, kalın halının üzerinde hiç ses çıkarmayarak yürümeye başladım. Yolun yansında camlı kapılar, ahşap zeminli, meşe masalar ve onlara uygun iskemlede dolu bir yemek salonuna açılıyordu, Salonun öteki yanındaki geniş pencerelerin önüne yürüdüm. Eski camın dalgalan arasında tenis oynayanların korttan çıkıp bana doğru yaklaştıkları görülüyordu.

Solumda açılır kapanır iki ahşap kapı vardı. O yana yürüyünce otel mutfağını gördüm. Mutfak pencerelerinden giren donuk ışık paslanmaz çelikten tezgâhların üzerine gri bir parıltı düşürüyordu. Paslanmaz çelik tesisat, krom, eski muşambalar. Açık raflarda ağır beyaz kapkacak. Oda bir müze sergisi olabilirdi. "Modern" stil, geleceğin mutfağı, 1966'lar. Sesler duydum.

Yemek salonu kapısıyla duvar arasındaki üçgene girip duvara yaslandım. Kapı menteşesi aralığından koltuğunun altında tenis raketi olan Bayan Dunne'ı gördüm. Bir çift Dor sütunu kadar biçimli bacakları vardı, kısacık eteğinin altından külotunun paçaları görünüyordu. Varisli bir damar bir bacağını sarmaşık gibi sarmıştı. Beyaza yakın sarı saçlarının tek teli bile yerinden oynamış değildi. Yanındakinin kocası Dr. Dunne olduğunu tahmin ettim. Bir anda gözden kayboldular, sesleri uzaklaştı. Adamın yalnızca kıvrırcık beyaz saçlarını, pembe tenini ve biraz topluca olduğunu görebilmiştim.

Onlar gözden kaybolduğu anda ben de saklandığım yerden sıyrılıp lobiye döndüm. Şimdi resepsiyonda turuncu renkli otel ceketi giymiş bir kadın duruyordu. Beni görünce arkama koridora baktı ama nerede olduğumu sormayacak kadar resepsiyon memurluğunda yetişmiş olmalıydı.

"Şöyle bir bakınıyordum" dedim. "Bir oda isteyebilirim de."

"Otel onarım için üç aylığına kapalıdır. Nisan'ın birinde açacağız."

"Bir broşürünüz var mıydı?"

"Elbette." Tezgâhın altından bir broşür çıkartıp uzattı. Otuz beş yaşlarında falan olmalıydı, herhalde otel yöneticiliği okumuştu ve şimdi de çöp tenekesi gibi kokan bu yerde kendini neden harcadığını düşünüyor olmalıydı. Bana verdiği broşür motelde bulduğumun eşiydi.

"Dr. Dunne buralarda mı? Kendisiyle konuşmak istiyordum."

"Tenis kortundan şimdi döndü. Koridorda yanınızdan geçmiş olmalı."

Şaşkın bir tavırla başımı salladım. "Ben kimseyi görmedim."

"Bir dakika. Telefon edeyim."

Dahili telefonu açtı, konuşurken dudaklarını okumamam için arkasını döndü. Telefonu kapattı. "Bayan Dunne geliyor."

"Çok iyi. Acaba yakınlarda bir tuvalet var mıydı?" Masanın solundaki koridoru işaret etti. "ikinci kapı."

"Hemen dönerim."

Küçük bir yalan söylemiştim. Oradan uzaklaşır uzaklaşmaz hemen koridorun öteki ucuna gittim, burada kesişen bir koridor iki yandaki idari bürolara açılıyordu. Biri dışında hepsi boştu. Güzel bir pirinç plakada Dr. Dunne'in adı yazılıydı. İçeri girdim. Kendisi yoksa da, terli tenis giysileri bir koltuğun üzerine atılmıştı ve Özel yazılı bir kapının ardından duş sesi geliyordu. Kendisini beklerken masasının çevresinde şöyle bir dolaşım. Ama kâğıtlar arasında ilginç bir şey yoktu. Bir ilaç şirketi temsilcisi yeni bir ülser ilacıyla birkaç broşür bırakmıştı. Parlak renkli fotoğrafta Jupiter gezegeni kadar kocaman bir ülser görünüyordu. Böyle bir şeyin midenizde oturduğunu düşünün hele.

Dosya dolapları kilitleydi. Masasının çekmecelerini yoklamak iyi olurdu ama talihimi fazla zorlamak istemedim. İçeri kulak verdim. Su sesi kesilmişti. Bu iyiydi işte. Doktorla biraz konuşacaktık.

17

Dr. Dunne banyodan beyaz kemerli yeşil bir pantolon, pembe ve yeşil çizgili spor bir gömlek, pembe çorap ve beyaz makosen giymiş olarak çıktı. Ortabatı'nın orta yaşlı züppeleri arasında pek popüler olan "baştan aşağı Cleveland" modasına uymak için yalnızca beyaz bir spor cekete ihtiyacı vardı. Hâlâ ıslak olan gür beyaz saçlarını arkaya taramış, zülüfleri daha şimdiden kulağının çevresinde kıvrılmaya başlamıştı. Bir

seksen beş boyunda vardı ve en az yirmi beş kiloluk zengin içki ve yiyeceği altı aylık hamile gibi önünde taşıyordu. Nasıl oluyordu da bu kentteki bütün erkekler böyle formsuzdu acaba?

Beni görünce olduğu yerde durdu. Ona henüz sormadığım bir soruyu, "Evet, hanımefendi?" diye yanıtladı. Ben sesime olanca zarafetimi ve sıcaklığımı katarak, "Merhaba, Dr. Dunne. Adım Kinsey Millhone" dedim ve elimi uzattım. Elimi yalnızca üç parmağıyla sıktı.

"Personel bölümü koridorun öteki ucunda ama şimdilik kimseyi almıyoruz. Otel Nisan'ın birinde açılacak."

"İş aramıyorum. Eski bir hastanız konusunda bilgi istiyordum."

Yüzüne o doktor ayrıcalığı bakışı geldi. "Kimmiş o?"

"Jean Timberlake."

"Polisten misiniz?"

Başımı salladım. "Özel detektifim, beni..."

"O zaman size yardımcı olamam."

"Oturabilir miyim?"

Sözlerinin yasa olarak kabul edilmesine alışkınmış gibi baktı yüzüme. Herhalde benim gibi ukalalarla hiç karşılaşmamıştı. Resepsyoncusu, laboratuvar teknisyeni, hemşiresi, yanıt servisi, büro idarecisi ve karısı onu haktan korumuş olmalıydı. Doktoru güvenlik içinde ve el değmemiş olarak tutan bir kadın ordusu.

"Anlatamadım galiba, Bayan Millhone. Konuşacak herhangi bir şeyimiz yok."

"Bunu duyduğuma üzüldüm doğrusu" dedim. "Babasının kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordum."

"Sizi içeri kim aldı?"

"Resepsiyon memuru az önce karınızla konuştu" dedim. Bu gerçektir ama gerekli bir bilgi değildi, "Küçük hanım, sizden burayı terk etmenizi isteyeceğim. Timberlake'ler hakkında asla bilgi veremem. Yıllardır o ailenin doktorluğunu yapıyorum."

"Bunu biliyorum" dedim. "Sizden doktor-hasta mahremiyetini çiğnemenizi istemiyorum..."

"İstediyiniz budur!"

"Dr. Dunne, ben bir cinayet sanığı hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum. Jean'in gayrimeşru olduğunu biliyorum. Elimde babasının bilinmediğini belirten doğum belgesi var. Eğer adamın kimliğini biliyorsanız onu korumanız için bir neden göremiyorum. Eğer tanıyorsanız, bunu açıkça söyleyin, ikimiz de zamanımızı boşa harcamayalım,"

"Beni böyle rahatsız etmeniz büyük küstahlık! O zavallı kızın geçmişini didiklemeğe hiç hakkınız yok. Özür dilerim." Yanımdan kaşlarını çatarak geçip kapıya gitti. "Elva!" diye seslendi. "El!"

Birinin koridorda sert adımlarla gelmekte olduğunu duydum. Kartımı masasına bıraktım. "Eğer yardıma karar verirseniz Okyanus Caddesi Moteli'ndeyim."

Kapıdan çıkarken Bayan Dunne görüldü. Hâlâ tenis giysileri içindeydi, solgun yanakları kızarmıştı. Beni ilk ziyaretimden tanıdığını görebiliyordum. Ama dönüşüm umduğum gibi sevinçle karşılanmamıştı. Elindeki raketi tahta yanı bana doğru olmak üzere balta gibi tutuyordu. Gözümü üzerinden ayırmadan geriledim. Genelde iri bacaklı at gibi kadınlardan pek korkmazsam da, bu kadın psikolojik alanımın sınırını aşmıştı. Bir adım daha ilerleyince ağzının kokusunu duydum.

"Bir olay hakkında yardım almaya çalışıyordum ama sanırım yanılmışım" dedim.

"Polisi çağır" dedi kocasına.

Sonra herhangi bir uyarıda bulunmadan raketi samuray kılıcı gibi kaldırdı.

Raket üzerime inerken geriledim. "Hey, hanımefendi! Dikkat etseniz iyi olur!" dedim.

Bir daha savurdu ve iskaladı. "Hey! Kes şunu!"

Bir daha savurdu ve raket yüzümü yalayarak geçti. Geriledim. Durum komikti doğrusu. Gülmek istiyordum ama raket midemi kaldıran bir vahşetle inip kalkıyordu. O ilerlerken ben geriledim. Bir daha indirdi raketi ve yine iskaladı. Gözleri parlıyordu, dudakları aralanmıştı. Arkasındaki Dr. Dunne'un tavrının kaygıya dönüştüğünü görebiliyordum.

"Elva, yeter" dedi.

Onu duyduğunu sanmıyorum ya da duyduysa bile, aldırış etmemişti. Raket bu kere kılıç gibi yan darbelerle savrulmaya başlanmıştı, iki eliyle tutmuş belinden ikiye koparacakmış gibi sallıyordu.

Yalnızca ondan çabuk olduğum için kurtulmuşum yine. Raket bir daha savruldu. Tahta çerçevesinin kenarı bu kere kaçınamayacağım kadar bir hızla bıçak gibi indi. Yüzümü korumak için kolumu kaldırdığımdan darbeyi sol koluma yemiştım. Bir çatırtı duyuldu. Kolumdan yukarı bembeyaz bir sıcaklık yayıldı. Acı duyduğumu söyleyemeyeceğim. Daha çok ruhuma bir darbe yemiş ve saldırganlığım dışarı salıverilmiş gibiydi.

Elimin tersiyle ağzına bir tokat indirip kocasının üstüne ittim. İkisi birden bir şaşkınlık çığılığıyla yere devrildiler. Çevremdeki hava boş ve temizdi artık. Kadını gömleğinden müthiş bir güçle yakalayıp ayağa kaldırdım. Hiç düşünmeden yüzüne bir yumruk indirdim.

Biri kolumu arkamdan kavradı. Resepsiyon memuru anlaşılmas birşeyler bağırarak bana asılmıştı. Sol elim hâlâ Elva'nın gömleğini kavramıştı. Kadın iri gözleri korkuyla açılmış bir halde kollarını sallayarak gerilemeye çalışıyordu.

Kendime hâkimiyetime kavuşarak yumruğumu indirdim. Elva bana şaşkınlıkla bakarken birden rahatlamış gibiydi. Onun benim yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama ben onun yüzünde gördüğümü çok iyi biliyordum. Güçlülükten başım dönüyordu, mutluluk saf oksijen gibi doluyordu içime. Yüze bir darbe insana yapılacak en büyük hakarettir, karşılığında ne alacağını asla önceden bilemezsin. Bir tokatla başlayan pek çok bar kavgasının ölümlü bittiğini görmüşümdür.

Elva'nın dudakları şişmiş, dişleri kan içindeydi, Bunu gördüğüm anda hem sevincin doruğuna eriştim hem de aynı anda tükenmiş gibi oldum. Şimdi kolumun zonkladığını hissediyordum. Kolumda mavi bir çizgi vardı ve hemen altında morarma başlamıştı. Raketin kenarında gerilmiş olan naylon telin izlerini görebiliyordum, Aksi huylu bir tenis delisi. O kadar saçma bir şeydi ki. İyi ki, kadını golf oynarken rahatsız etmemiştim. Yoksa demir sopasıyla beni paramparça ederdi. Elimin derisi soyulmuştu. Kuduz aşısını ihmal etmemiş olduğumu umarım.

Elva beni öldürmeye kalkışan kendisi değilmiş gibi hemen kurban pozuna girip ağlamaya başladı, içimde birşeyler kıpırdandı, üzerine yine saldırmak istedim birden ama gerçek şu ki, canım acıyordu ve kendime bakmam gerekiyordu. Dr. Dunne karısını odaya soktu. Ben duvara yaslanıp soluğumu toparlamaya çalışırken turuncu ceketli kadın onların arkasından içeri girdi. Dunne polisi çağırıyor olabilirdi, ama umurumda bile değildi.

Doktor bir an sonra özürler dileyerek geldi. Benim tek istediğim oradan cehennem olup gitmekti, ama o kolumu muayenede ısrar etti, kırık falan olmadığına güvence verdi. Tanrım, adam beni aptal mı sanıyordu? Elbette kırılmamıştı. Beni sonra otelin revirine götürüp elimi temizledi. Çok endişeli olduğu görülüyordu ve o ana kadar olanlar içinde beni en çok ilgilendiren de buydu.

"Elva ile kapıştığınız için özür dilerim" dedi. Elime tentürdiyot sürdü, tepkimi görmek için yüzüme baktı.

"Kadınları bilirsiniz" dedim. "Böyle ufak tefek kavgalara sık sık gireriz." Şakalaşmaya çalışmak bile boşunaydı.

"Çok koruyucudur. Size bir zarar vermek istediğini sanmıyorum. .Ona bir sakinleştirici vermek zorunda kaldım."

"Bütün âletlerinizin kilit altında olduğunu umarım. Hanımefendiyi bir boru anahtarıyla görmek istemezdim doğrusu."

İlk yardım öteberisini kaldırdı. "Bence bu olayı unutmamız en iyisi" dedi.

"Sizin için bunu söylemek kolay." Sağ elimi açıp kapıyor, flasterin Elva'nın ön dişlerinin parmak boğumumda açtığı izleri ne güzel örttüğünü düşünüyordum. "Yine de Jean Timberlake hakkında bilgi vermeyeceksiniz sanırım."

Odanın öteki ucunda sırtı bana dönük olarak ellerini yıkıyordu. "Onu o gün gördüm" dedi cansız bir sesle. "O zaman bunu polise de anlatmıştım."

"Öldürüldüğü gün mü?"

"Evet. Hamilelik testinin sonuçlarını alınca muayenehaneme gelmişti."

"Testleri neden siz yapmamıştınız?"

"Bunu açıklayamam. Belki de durumundan utanıyordu. Lompoc'taki doktordan kürtaj yapmasını istemiş, adam kabul etmemişti. Listesinde ikinci sırada ben vardım."

Ellerini iyice kurulayıp havluyu yerine astı.

"Ve siz de reddettiniz?"

"Elbette."

"Neden elbette?"

"Kürtajın yasak olması dışında bu asla yapamayacağım bir şeydi. Annesi gayrimeşru bir doğum yapmıştı. Bu kızın da aynı şeyi yapmaması için bir neden yoktu. Dünya gayrimeşru bir çocuk doğurdu diye sona ermezdi, ama o böyle görmüyordu. Bunun yaşamını mahvedeceğini söylüyordu ki, bu asla doğru değildi."

Konuşurken dolaplardan birinden büyük bir şişe dolusu hap çıkardı, beş tanesini küçük beyaz bir zarfa doldurup bana uzattı.

"Bu nedir?"

"Kodeinli Tylenol."

Ağrı kesiciye ihtiyacım olacağını hiç sanmıyorsam da, zarfı çantama soktum. "Jean'in annesine olanları söylediniz mi?"

"Ne yazık ki, hayır. Jean reşit değildi ve annesine söylemem gerekirdi, ama bunu bir sır olarak saklayacağıma söz vermiştim. Şimdi konuşmuş olmayı istedim. Belki olaylar çok farklı gelişirdi o zaman."

"Jean'in babasının kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Yerinizde olsam o kola buz uygulardım. Şişme sürerse bana gelin. Bir sakıncası yoksa, muayenehaneme. Herhangi bir ücret alacak değilim."

"Jean size kiminle ilişkide olduğu hakkında herhangi bir imada bulunmuş muydu?"

Dr. Dunne başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

□

Otomobilimin arka koltuğunda uzun kollu bir gömlek bulup kolumdaki gökkuşağı renklerinin görünmemesi için tişörtümün üzerine geçirdim. Bir an orada oturup başımı koltuğun arkasına yaslayarak bundan sonra gelecek şeyler için gücümü toplamaya çalıştım. Ölesiyeyorgundum. Saat henüz dörttü ama bana hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Beni rahatsız eden çok şey vardı. Kaya tuzu dolu fişekleriyle Tap. Hâlâ ne olduğu bilinmeyen 42.000 dolar. Biri sisler içinde bir hayalet gibi dolanıp durmaktaydı. Onu bir ara görür gibi olmuşum ama yüzünü seçememişim. Doğrudum ve motoru çalıştırıp Royce'u görmeye gittim. Hastane Johnson Caddesi'nde, liseden birkaç blok ilerdeydi. Royce cerrahi katındaydı. Oda numaralarını kollayarak cilalı muşamba üzerinde yürüdüm. Bana kimse bakmıyor, ben de kapıları açık odaların önünden geçerken bakışlarımı kaçırıyordum. Hastaların, yaralıların ve ölüm halinde olanların zaten pek az mahremiyetleri vardır. Gözümün ucuyla çoğunun çiçekler, geçmiş olsun kartları arasında yattıklarını görebiliyordum. Televizyonları açıktı. Burnuma yeşil fasulye kokusu geliyordu. Hastaneler benim için hep konserve sebze gibi kokarlar.

Royce'un odasına geldim. Kapının önünde bir an durup duygularımı devreden çıkardım, içeri girdim. Royce uyuyordu. Yatağın kenarları yükseltilmiş, bir serum borusuyla bir direğe bağlanmış haliyle bir tutsağa benziyordu. Burnu üzerinde şeffaf mavi plastikten bir oksijen maskesi vardı. Tek ses, dudakları arasından kesik kesik horultu gibi çıkan soluklarıydı. Dişlerini çıkarmışlardı. Yatağın yanında durup baktım. Terlemişti, beyaz saçları uzun teller halinde alnına yapışmıştı. Elleri avuçları yukarı gelmek üzere iki yanına uzatılmış, parmakları zaman zaman kasılıyordu. Bir köpek gibi avlanma günlerini mi görüyordu rüyasında? Sayısız öfkeler, hayaller ve tatmin edilmemiş isteklerle hareket eden bu protoplazma yığını bir ay sonra ölmüş olacaktı. Kaderini benim ellerime emanet ettiği oğlu Bailey'e kavuşacak kadar yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordum.

18

Saat beş buçukta evde kimsenin olmadığına inanmış olarak Shana Timberlake'in kapısını vuruyordum. Hurda yeşil Plymouth'u evin önünde değildi. Pencereler karanlıktı ve ön camların çekilmiş perdelerinde içersinin boşluğunu gösteren bir hava vardı. Kapı kolunu yokladım ama kilitliydi. Arka tarafa geçip o kapıya da baktım. İkinci çöp torbasını dışarı çıkarmıştı, pencereden kirli tabakların yine yığılmaya başladığı ve yatağın yapılmamış olduğu görülüyordu.

Motele döndüm. Dünyada en çok istediğim şey o küçük başımı yastığa dayamak ve uyumaktı, ama bunu yapmanın bir yolunu da göremiyordum. Yapacak çok işim, soracak çok sorum vardı. Büroya girdim. Resepsiyonda yine kimse yoktu, ama Ori'nin içerdeki odada telefonda konuştuğunu duyuyordum. Tezgâhın altından geçtim, hafifçe kapı kenarını tıklattım. Ori başını kaldırdı, beni görünce içeri girmemi işaret etti. Beş kişilik bir aileye yatağı ve beşiğiyle yer ayırıyordu. Temizleyici kadın Maxine gelip gitmişti ama doğrusu ortalarda fazla etkili olduğunu gösteren bir kanıt yoktu. Görebildiğim kadarıyla bütün yaptığı bir iki yerin tozunu almaktı. Ori'nin hastane yatağının yanındaki masanın üstü mektup zarfları, gazete kesikleri, eski sepeti ve herkesin sehpasını her nasılsa doldurduğu görülen kuponlarla doluydu. Yatağın yanındaki çöp sepeti daha şimdiden taşmıştı. Ori telefonda konuşurken bir yandan da kuponları karıştırıp bir kısmını atıyordu. İşini bitirip telefonu kapatınca pencereyi zarfı yelpaze gibi salladı.

"Ne gün geçirdik ama, Kinsey. Sanırım bir şey kapmak üzereyim. Konuştuğum herkes yirmi dört saatlik gribe tutulmuş. Her yanı ağrıyor, hele başım çatlayacak sanırsın."

"Buna üzüldüm işte" dedim. "Ann buralarda mı?"

"Odaları denetliyor. Her yeni oda hizmetçisi aldığıımızda işini tamam yaptığında emin olmak için odaları birkaç kere denetleriz. Tabi, tam biri işe alıştır, hemen çeker gider ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalırsın. Senin bu halin ne peki? Otomobilin ön camına bir yumruk falan mı indirdin yoksa?"

Parmaklanma bakıp inandırıcı bir yalan düşünmeye çalıştım. Yerel doktorun karısını yumruklamak için tutulduğumu sanmıyordum. Doğrusu yaptığım hoş bir şey değildi ve şimdi denetimimi yitirdiğim için utanıyordum. Neyse ki, benim sıkıntılarım yalnızca geçici bir ilgi uyandırmıştı ve ben bir yanıt bulmadan o kendi dertlerine dönmüştü.

Kolunu kaşıdı. "Bir de kaşıntı başladı" dedi şaşkın bir sesle. "Şu kızartıları görüyor musun? Çıldıracağım neredeyse. Böyle bir grip duymamıştım bugüne kadar ama başka bir şey de olamaz, değil mi?"

Kolunu kaldırdı. Baştan savma baktım ama bütün görebildiğim yalnızca kendinin kaşıya kaşıya yaptığı izlerdi. Herhangi bir anda bağırsakları hakkında bir monologa girişen ve kabızlığının belki de hayranlık uyandırıcı bir yanı olduğunu düşünen tipten bir kadındı. Ann Fowler'ın bu tıbbi narsisizm atmosferinde nasıl yaşayabildiğini anlayamıyordum doğrusu.

Saatime baktım. "Eyvah, yukarı çıksam iyi olacak sanırım."

"Ama ben buna izin vermiyorum. Şuraya otur bakalım. Royce'un hastalığı bir yandan, romatizmalarım bir yandan bütün nezaket kurallarını unuttum. Birbirimizi tanıyacak fırsat bulamadık." Sanki sonunda eşyaların üzerine çıkmasına izin verilen talihli köpek yavrusuyum gibi yatağının kenarını gösterdi.

"Keşke yapabilseydim, Ori, ama biliyorsun ki..."

"Hayır, asla. Saat beşi geçti ve daha yemek zamanı da gelmedi. Bu saatte nereye gideceksin ki?"

Kafam durmuştu, inandırıcı bir mazeret düşünmeden öylece baktım yüzüne. Yaşlılardan oldum olası hoşlanırdım ama artık nefret etmeye başladığımı söyleyebilirdim.

Ann elinde bir not defteriyle kapıda görüldü. "Merhaba, Kinsey. Nasılsın?"

Ori dışlanmamaya kararlı, hemen ortaya atıldı. Kolunu yine uzattı. "Ann, şuraya bak hele. Kinsey yaşamı boyunca böyle bir şey görmediğini söylüyor."

Ann annesine baktı. "Bir dakika bekle, lütfen."

Ori kızının huysuzluğunu fark etmemiş görüldü. "Sabah ilk iş olarak bankaya gideceksin. Maxine'e evdeki parayı verdim ve geriye bir şey kalmadı."

"Dün verdiğim elli dolar ne oldu?"

"Söyledim ya. Maxine'in parasını oradan verdim."

"Ona elli dolar mı verdin? Kaç saat kaldı?"

"O tavırla konuşmana gerek yok. Onda geldi, dörtte gitti ve yemek yemek dışında bir kere bile oturmadı."

"İddiaya girerim ki, yiyecek bir şey bırakmamıştır."

Ori alınmış görünüyordu. "Zavallı kadıncağıza bir lokmayı çok görmüyorsun herhalde."

"Anne, altı saat çalıştı. Saatine kaç para veriyorsun?"

Bu noktada biraz huzursuz olan Ori örtüyü çekiştirmeye başladı. "Biliyorsun, oğlu hastaydı. Saatte altı dolarla idare edemiyormuş. Ben de yedi dolar verebileceğimizi söyledim,"

"Yani zam mı yaptın?"

"Eh, hayır diyemezdim ya."

"Neden? Gülünç bir şey bu. Kadının hem eli çok ağır, hem işi berbat."

"Senin neyin var böyle, kuzum?"

"Hiçbir şeyim yok! Başımda yeteri kadar dert var zaten. Yukardaki odalar berbattı, ikisini yeniden yapmak zorunda kaldım."

"Bu bana bağırman için bir neden değil" diye Ori sözünü kesti. "Sana o kızı tutmamanı söylemiştim. O arkasına sallandığı kara saçlarıyla bir yabancıya benziyordu."

"Neden böyle yapıyorsun, anne? Kapıdan içeri girdiğim anda hemen saldırıya geçiyorsun. Sana kaç kere bir soluk alma fırsatı vermeni söyledim. Ama hayır... senin isteğin her zaman dünyanın en önemli şeyidir."

Ori bana baktı. Hasta bir kadının karşılaştığı şu davranışa bak, diyordu. Titrek bir sesle, "Ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum" dedi.

"Yeter artık!" Ann daha fazlasına katlanamayarak odadan çıktı. Bir an sonra mutfakta çekmeceleri ve dolap kapaklarını çarptığını duyduk. Ori ne kadar rahatsız olduğunu bana göstermek için gözlerini kuruladı.

Benden yardım istemesine fırsat vermeden, "Benim bir telefon etmem gerek" diyerek dışarı süzülüm.

Keyfim iyice kaçmış olarak yukarı çıktım. Bu kadar sevimsiz insanlar için hiç çalışmış değildim. Odamın

kapısını kilitleyip yatağa uzandım. Kıpırdamayacak kadar yorgun, uyuyamayacak kadar huzursuzdum. Günün gerilimleri etkisini gösteriyor, uykusuzluktan başım zonkluyordu. Birden aklıma yemek yemediğim geldi. Açlıktan ölüyordum.

"Tanrım" diye yüksek sesle söylendim.

Yataktan kalkıp soyundum ve doğruca duşa girdim. On beş dakika sonra üstümü değişmiş olarak dışarı çıkıyordum. Belki de iyi bir yemek keyfimi yerine getirirdi. Saat çok erkendi ama ben de moda olan saatte yemek yemeye alışkın değildim, zaten bu kasabada böyle bir şey sözkonusu olamazdı.

Floral Beach'te epey lokanta vardı. Palm Caddesi'nde pizza salonu, Okyanus'ta Breakwater, Galleon ve Okyanus Caddesi Cafe Galleon önünde bir kuyruk oluşmaya başlamıştı. Tabelada "Aile Tipi Yemek" diyordu ki, bu da içki olmaması ve kaşıklarını tabaklara vuran küçük çocukların biraz fazla olması demekti.

Barının dolu olacağı .umuduyla Breakwater'e girdim, içersi "Erken Amerikan" tarzı ve denizci teması

karışımıyla döşenmişti: Kaptan iskemleleri, masalarda mavi beyaz kareli örtüler, tombul kırmızı kavanozlar içinde mumlar. Barın üstünde bir gemi dümenine bir balık ağı gerilmişti. Garson kız uzun etek, dar ve

dekoltesi çok açık bir bluzla eski zamanların kıyafetine benzer bir şeyler giymişti. Yine "Erken Amerika"

döneminden kalma bir sutyen takmış olmalıydı ki, göğüsleri birbirlerine yanaşıp yukarı itilmişlerdi. Eğer fazla

eğilecek olursa biri kolaylıkla dışarı fırlayabilirdi. Bardaki bir iki kişi büyük umutlar içinde gözlerini kadından ayırmıyorlardı.

O iki kişi dışında bar boştu ve kadın beni görünce sevindi. Beni sigara içilmeyen bölüme, yani mutfakla

telefon arasına oturttu. Bana verdiği püsküllü kordonlu iri boy menüde biftek ön plandaydı. Geri kalan her

şey kızartmaydı. Ben "hafif yağlı ve şefimizin gizli sosuyla sunulan tombul karidesler"le "özel soslu sote deniz tarağı" arasında bir seçim yapmaya çalışırken Dwight Shales masamın yanında beliriverdi. O da duş almış

ve üstünü değiştirmiş görünüyordu. Şöyle esaslı bir gece geçirmeye hazırlanıyordu anlaşılan.

"Siz olduğunuzu tahmin etmiştim" dedi. "Oturabilir miyim?"

"Buyrun" diyerek boş iskemleyi gösterdim. "Burası nasıl bir yer? Yoksa Galleon'da mı yemeliydim?"

İskemleyi çekip oturdu. "Her ikisinin de sahibi aynıdır."

"O zaman neden orada kuyruk var da, burası boş."

"Çünkü günlerden Perşembe ve Galleon bedava ızgara kaburga verir. Servis berbat olduğu için bir şey kaçırmış sayılmazsınız."

Menüye baktım yine, "Burada iyi olan hangisidir?"

"Fazla bir şey yok, Deniz ürünlerinin hepsi dondurulmuştur. Biftek fena sayılmaz. Ben her gelişimde aynı şeyi yerim. Fileminyon, fırında patates, peynirli salata ve elmalı turta. Eğer önden iki martini içmişseniz yediğiniz en iyi yemeklerden biri sanabilirsiniz."

Gülümsedim, Benimle cilveleşiyordu ki, kişiliğinin daha önce fark etmediğim bir yanıydı bu. "Bana katılırsınız artık."

"Teşekkür ederim. Seve seve. Yalnız yemekten nefret ederim."

"Ben de."

Garson kadın gelince içkilerimizi ısmarladık. Konuşurken gizlice adamı değerlendirmeye tabi tuttum, insanları tanıdıkça görünüşlerinin değişmesi hep ilgimi çeker. İlk izlenim herhalde en gerçek olanıdır, ama bir yüzün neredeyse sihirlili denebilecek bir değişim geçirdiği zamanlar da vardır. Dwight Shales'de bu elli beş yaşındaki kabuğun derinliklerinde çok daha genç bir kişilik vardı. Konuştukça bu saklı benliği daha çok ortaya çıkıyordu.

Onu iki gözüm ve bir kulağımla dinliyorum, bir yandan da gerçekten neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Görünüşte boş zamanlarımızı nasıl geçirdiğimizi anlatıyorduk. O dağlarda yürüyüşten hoşlanırken, ben otomobil hırsızlıkları hakkındaki kitaplarla California Ceza Yasası'nı okuyordum. Onun ağız yakınlarda yaptığı bir yürüyüşte uğradığı böcek saldırısıyla ilgili sesler çıkarırken gözleri bambaşka şeyler söylüyordu. Beynimi devreden çıkardım, alıcımaya hassas bir ayar yapıp işaretlerini almaya başladım. Bu adam duygusal olarak elde edilmeye hazır. Bilinçaltıyla alınan mesaj buydu.

Çatalımdan bir parça salata düştü ve dişlerim çıplak çatalı kavradı. Sanki salatamı öyle yemiş gibi davrandım.

Yemeğin ortalarında konuyu değiştirdim; kişisel şeylerden konuştuğumuz takdirde ne olacağını merak ettim. "Karınıza ne oldu? Anladığım kadarıyla vefat etmiş."

"Damar sertliği. Yirmi yıl çekti. Sonlara doğru artık kendi başına hiçbir şey yapamıyordu. Bir bakıma çok kişiden talihliydi. Bazı hastalıklar kısa zamanda hareketsiz kalırlar, ama Karen ancak son on beş-on altı ay tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu."

"Üzuldüm. Acı bir şey."

Omuzlarını silketti. "Öyleydi. Bir ara hastalığı yenmiş gibiydi. Uzun süreler hiçbir belirti görülüyordu, işin kötüsü hastalığın erken aşamasında yanlış teşhis koyulmuştu. Ufak tefek sağlık sorunları olduğundan, damla hastalığı olduğunu sanarak masaj tedavisi uygulayan bir doktora gitti. Adam onu ele geçirince bir sürü programlar uygulayıp gerçek bir yardım aramasına engel oldu. Herifi dava edip donuna kadar almam gerekirdi ama bunun ne yararı olurdu ki?"

"Dr. Dunne'un hastası mıydı yoksa?"

Başını salladı. "Sonunda bir dahiliyeciye görünmesi için ikna ettim, o da California Üniversite Hastanesi'ne gönderdi. Sonunda bir yararı olmadı tabii. Herhalde olacak yine olacaktı. Ama şunu söyleyebilirim ki, o buna benden iyi dayanmıştır."

Söyleyecek bir şey bulamadım. Bir süre daha karısı hakkında konuştuktan sonra başka bir konuya geçti.

"Size Shana Timberlake ile ilişkinizi sorabilir miyim?"

Bir an yanıt verip vermemeyi düşündü. "Elbette. İyi bir arkadaş oldu. Karım öldüğünden bu yana onunla sık sık bir arada oluyorum. Kadınlara bir aşk ilişkim yok ama arkadaşlığından hoşlanıyorum. Kasabada söylenenleri biliyorum ama hepsinin canı cehenneme. Bu tür şeylerden kaygılanmayacak kadar yaşlıyım artık."

"Onu bugün gördünüz mü? Bulmaya çalışıyordum da,"

"Hayır, bugün görmedim."

Kapıya doğru bakınca Ann Fowler'ın içeri girdiğini gördüm. "Ann geliyor" dedim.

Dwight döndü, kadınla göz göze geldi, sevinçle gelmesi için işaret etti. Ann gelirken kalkıp yandaki masadan bir iskemle aldı. Ann hâlâ öfkeliydi. Ağız büzülmişti, çevresine gerilim yayıyordu. Dwight eğer bunu fark etmişse, belli bile etmedi.

İskemleyi tutarak, "Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Evet, bir seri." Adam fırsat bulamadan garson kadına el etti. Dwight oturdu, Ann'in benimle göz göze gelmemeye çalıştığını fark ettim. Ve içiyordu. Bu garipte işte.

"Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Bu akşam yemekte olmayacağını bana söyleyebilirdin" dedi.

Sesinin tonundan yanaklarımın kızardığını hissettim. "Özür dilerim. Aklıma bile gelmemişti. Tam biraz kestirecektim ki, bütün gün ağızma bir lokma koymadığımı hatırladım. Bir duş alıp doğrudan buraya geldim. Umarım seni güç durumda bırakmamışımdır."

Buna yanıt verme zahmetine bile katlanmadı. Bilinçsiz olarak annesinin o kurban tavrını takınıyordu.

Garson kadın gelip Ann'e siparişini sordu. Kadın gitmeden önce Dwight, "Merhaba, Dorothy" dedi. "Shana Timberlake bugün geldi mi?"

"Hayır, ben görmedim yani. Genelde öğle yemeğine buraya gelir ama San Luis'e gitmiş de olabilir. Perşembe'leri alışveriş günüdür."

"Görürsen bana bir telefon etmesini söylersin."

"Olur." Dorothy uzaklaşırken Dwight bize döndü.

Ann zorlama bir sevimlilikle, "Nasılsın, Dwight?" dedi. Beni devreden çıkarttığı belliydi.

Oyun oynamayacak kadar yorgundum. Kahvemi bitirdim, masaya bir yirmi dolarlık atıp izin istedim.

"Gidiyor musunuz?" diyen Dwight saatine baktı, "Daha dokuz buçuk bile olmamış."

"Uzun bir gündü ve çok yorgunum."

İyi geceler numaralarımızı çektik sonra. Ann az öncekinden pek az daha kibardı. Ben kapıya doğru giderken onun da içkisi gelmişti. Dwight'in benim gidişimden dolayı biraz düşkünlüğüne uğradığını düşündüysem de, kendi kendimi kandırıyor da olabilirdim. Martini bendeki uyuyan romantığı böyle uyandırır işte. Eğer merak eden varsa, aynı zamanda başağrılarımı da uyandırır.

19

Gece berraktı. Altın sarısı ayın üzerinde bir şeftali üstündeki bereler gibi gri lekeler belirliyordu. Önünden geçtiğimde Pearl'ün bilardo salonunun kapısı açıldı ama bilardo oynayan olmadığı gibi, barın önünde de yalnızca birkaç kişi vardı. Müzik kutusunda hüzünlü bir country çalıyordu. Pistte bir tek çift vardı ve kadın erkeğin omzundan taş gibi bir yüzle ileri bakıyordu. Pearl'ün oğlu ile gelinini tanıdım. İçimden gelen bir sese uyarak içeri girdim.

Bir tabureye oturup çifti seyre koyuldum. Adam kendisiyle meşgul, kadın ise sıkılmış görünüyordu.

Birbirlerine ilgileri uzun zaman önce kaybolmuş orta yaşlı çiftleri hatırlıyorlardı. Erkeğin üzerinde belinde etlerini taşıyan dar beyaz bir tişört vardı. Blucinin beli epey aşağıda, paçaları kovboy çizmelerinin üstündeydi. Kıvrıkcık sarı saçları briyantınle ıslanmıştı ve herhalde berbat bir de kokusu vardı. Yüzü dolgun ve pürüzsüzdü ve kendine hayranmış gibi bir ifadesi vardı. Bu, banyo aynaları önünde çok zaman geçiren, saçını tararken sigarasını ağzının hangi yanından sallandıracağını düşünen tiplerden biriydi. Yanıma yaklaşan Daisy bakışlarımı izledi.

"Pearl'ün oğluyla gelini mi bunlar?"

"Evet. Rick'le Cherie."

"Mutlu bir çiftte benziyor. Rick ne iş yapar?"

"Yakıt tankı üreten bir şirkette kaynakçıdır. Tap'in eski arkadaşıdır. Kadın telefon şirketinde çalışır, daha doğrusu çalışırdı. Bir iki hafta önce işten ayrıldı ve o günden beri didişip duruyorlar. Bir bira ister misin?"

"Elbette."

Pearl odanın öteki ucunda iki kişiyle konuşuyordu. Beni görünce başıyla selamladı, ben de elimi salladım.

Daisy biramı getirdi.

Müzik sona erince Cherie arkasında Rick olduğu halde pistten ayrıldı. Tam oturdukları sırada tezgâhın üstüne iki dolar bırakıp masalarına gittim. Yakından bakıldığında kadının gayet ince hatları vardı, kara kaşları ve kirpikleri gözlerinin mavisini daha çok ortaya çıkarıyordu. Başka kaynaklan olsaydı güzel olabilirdi, Ama şu anda kötü beslendiğini gösteren bir zayıflığı vardı: Kemikli omuzlar, kötü bir renk, bir iki plastik firkeyle başının arkasına atılmış cansız saçlar. Tırnakları diplerine kadar yenmişti. Süveterindeki buruşukluk onu geçerken yatak odasında yerdeki bir yığınının arasından seçtiğini gösteriyordu, ikisi de si- \ gara içiyorlardı.

Kendimi tanıttım. "Eğer bir sakıncası yoksa sizinle konuşmak istiyorum" dedim.

Rick kolunu iskemlesinin arkasına atarak beni süzdü. Bacaklarını küstah bir tavırla yolumu kesecek biçimde uzatmıştı. Bu herhalde kendisine maço havası verecekti ama ben kemerinin midesini dalağına ittiği için biraz rahatlamak istediğini tahmin ettim. "Sizden söz edildiğini duydum" dedi. "Siz Fowler'ın tuttuğu özel detektifsiniz." Sesinde bilmiş bir ton vardı. Kimse kendisine kül yutturamazdı.

"Oturabilir miyim?"

Rick ayağıyla ittiği iskemleyi işaret etti -bu da onun kibarlık anlayışıydı işte. Oturdum. Cherie gelişimden pek hoşlanmış görünmüyordu, ama hiç olmazsa kocasıyla yalnız kalmaktan kurtulmuştu.

"Eh, benden ne istiyorsunuz bakalım?" diye sordu Rick.

"Cinayet hakkında bilgi. Jean'in öldürüldüğü gece Bailey ile onu gördüğünüzü duydum."

"Ne olacaktı yani?"

"Bana olanları anlatabilir misiniz? O günkü havayı öğrenmeye çalışıyorum."

Odanın öteki ucundaki Pearl'ün dikkatinin bizim masada toplandığını görebiliyordum. Konuşmasını kesip bize doğru yürüdü. Çok şişman olduğundan oradan oraya kadar yürümek bile kendisini soluksuz bırakmıştı. "Oğlum ve karısıyla tanışmışsın bakıyorum" dedi.

Yerimden kalkar gibi doğrulup elini sıktım. "Nasılsın, Pearl? Sen de bize katılıyor musun?"

"Olabilir." Bir iskemle çekip oturdu. Daisy'ye bir bira getirmesini işaret etti. "Sizler bir şey ister misiniz?"

Cherie başını salladı. Rick bir bira daha ısmarladı. "Ya sen?" diye Pearl sordu. "Bu yeter."

Pearl iki parmağını kaldırdı, Daisy biraları doldurdu. Pearl bana döndü. "Bailey'i yakaladılar mı?"
"Bildiğim kadarıyla hayır."
"Royce'un kalp krizi geçirdiğini duydum."
"Bir kriz ama ne olduğunu bilmiyorum. Şimdi hastanede, ama kendisiyle konuşmadım."
"Günleri sayılı artık."
"O yüzden bu işi bitirmek istiyorum" dedim. "Rick'e Jean Timberlake'i gördüğü geceyi soruyordum."
"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim. Devam edin."
"Söyleyecek fazla bir şey yok" dedi Rick huzursuz bir tavırla. "Oradan otomobille geçerken ikisini Bailey'in kamyonetinden inerken gördüm. Bana sarhoş gibi gelmişlerdi."
"Sendeliyorlar mıydı?"
"Sendeliyor diyemem ama birbirlerine tutunuyorlardı."
"Geceyarısı mıydı?"
Disy biraları bırakıp bara döndü.
"Geceyarısını biraz geçiyor olabilirdi ama o civarlardaydı işte."
"Hiç otomobil falan geçmiş miydi? Sokakta başka biri var mıydı?"
"Hayır."
"Bailey saat on olduğunu söylüyor. Bu tutarsızlık beni şaşırttı doğrusu."
Pearl söze karıştı. "Adli tıp doktoru ölüm saatini gece-yarısına yakın olarak belirledi. Bailey doğal olarak o saatte evinde yatakta olduğunu inandırmak isteyecekti herkesi."
Rick'e baktım. O da evinde yatağında olmalıydı. "Sen o zaman kaç yaşındaydın, on yedi falan mı?"
"Kim, ben mi? Lise sondaydım."
"Bir kızla buluşmaktan mı dönüyordun?"
"Babaanneme gitmiştim ve eve dönüyordum. Babaannem felçliydi ve babam gece hemşiresi gelene kadar orada kalmamı söylemişti." Rick bir sigara yaktı.
Cherie'nin yüzü ifadesizdi, yalnızca arada sırada ağız bir tiki varmış gibi oynuyordu -bu ne anlama geliyordu acaba? Tırnaklarını denetledi ve dişleriyle düzeltmeye karar verdi.
"Yani saat kaçtı o zaman?"
"On ikiyi on geçiyordu. Ya da öyle bir şey işte."
Pearl yine araya girdi. "Gündüzcü hemşire hasta olduğu için öteki gelene kadar Rick'e orada oturmasını söylemiştim."
"Babaannen yakınlarda oturuyordu öyleyse."
"Bu sorular neden?" diye sordu Rick.
"Çünkü Bailey'i olay yerinde görmüş olan tek tanık sensin."
"Oradaydı elbette. Onu doğduğumdan beri tanırım. İkisi birden kumsala gittiler, Bailey orada park etti, inip merdivenlerden aşağı indiler." Rick'in bakışları babasının yüzünü buldu. Yalan söylüyordu.
"Özür dilerim" dedi Cherie. "Benim başım ağrıyor, gidebilir miyim?"
"Sen eve git, yavrum" dedi Pearl. "Biz de az sonra geliriz."
Kadın kalkarken, "Tanıştığımızıza memnun oldum" dedi. Rick'e bir şey söylemedi. Kadını sevdiği anlaşılın Pearl sevgiyle arkasından baktı.
Rick'le göz göze geldim yine. "Motele girip çıkan herhangi birini gördün mü?" Israr ettiğimi biliyordum ama bu onu sorguya çekmek için tek fırsatım olabilirdi. Babasının varlığı bana yardımcı olmuyordu ama elimden ne gelirdi ki? "Hayır."
"Olağandışı bir şey?"
"Söyledim ya, her şey gayet normaldi."
Pearl yine araya girdi. "Konuyu tüketin galiba."
"Sanırım" dedim. "Bir ipucu bulacağımı umup duruyorum işte."
"Bunca zaman sonra bu sadece bir talih sorunu."
"İnsan kimi zaman talihini kendisi yaratır."
Pearl öne eğildi, çifte çenelerini yüzüme uzattı. "Sana bir şey söyleyeyim. Bu olayda hiçbir yere varamayacaksın. Anlamı yok bunların. Bailey suçunu itiraf etti. Royce onun suçlu olduğuna inanmak istemiyor ve ben de bunu anlıyorum. Kendisi ölüme çok yakın ve üzerinde bir bulutla mezara girmek istemiyor. Yaşlı budalaya acıyorum ama bu da gerçekleri değiştirmez."
"Bu noktada gerçeğin ne olduğunu nasıl bilebiliriz?" dedim. "Kız on yedi yıl önce öldü. Bailey de ondan bir yıl sonra ortadan kayboldu."
"Ben de onu söylüyorum işte" dedi Pearl. "Bunlar hep eski şeyler. Bailey suçunu kabul etti. Şimdi her şeye yeniden başlayacak yerde, cezasını çekmiş ve çıkmış olurdu. Şu haline bakın hele. Yine kaçmaya başladı. Nereye gideceğini neler yapacağını kim bilir artık Hepimiz tehlikede olabiliriz. Kafasından neler geçtiğini bilemeyiz."
"Pearl, seninle tartışmak istemiyorum ama pes etmeyeceğim."
"O zaman sen ondan daha budalaymışsın derim ben."

İddiacı yaşlı adamlardan iyice bıkmıştım artık. Sanki ona bir şey soran vardı da. "Değerlendirmeni takdirle karşılıyorum" dedim. "Bunu unutmamaya çalışacağım." Saatime baktım. "Ben gitsem iyi olacak." Ne Rick ne de Pearl gidişime fazla üzülmediler. Oradan çıkarken gözlerini üzerimde hissediyordum. Bunun insanın adımlarını hızlandıran bir bakış olduğuna emindim.

Motele kadar yürüdüm. Saat onu biraz geçiyordu ve iki polis otomobili yanyana park etmişti. İki genç polis kaputlara yaslanmışlar, kahve bardakları ellerinde, telsizleri durmadan çalışıyordu. Bense Rick'i düşünüyordum. Yalan söylediğini biliyordum ama nedenini bilemiyordum. Jean'ı o öldürmüştü belki de. Belki de cinsel yaklaşımlarda bulunmuş, kız da onunla alay etmişti. Belki o zaman Jean Timberlake'i son gören kişi olarak kendini önemli göstermek istemişti. Böyle bir şey Floral Beach gibi bir yerde önemli sayılırdı. Dış merdivenleri çıkarken anahtarlarımı hazırladım, ikinci kat sahanlığında sigara dumanı kokusu alınca durdum.

Odamın karşısındaki otomatın gölgesinde biri duruyordu. Çantamdan el fenerimi çıkartıp yaktım. Cherie.

"Burada ne işin var?"

Kadın gölgeler arasından çıktı. "Rick'in palavralarından bıktım artık."

Kapımı açtım. "Gelip konuşmak ister misin?"

"Gelmesem daha iyi. Eve gelir de beni bulamazsa, nerede olduğumu öğrenmek isteyecektir."

"Yalan söylüyordu, değil mi?"

"Onları gördüğünde geceyarısı değildi. Saat ona geliyordu. Beni görmeye geliyordu. Babaannesini tek başına bıraktığını babası duyduğu takdirde ölesiye dayak yiyeceğini biliyordu."

"Peki, sonra ne oldu? Senden ayrılıp babaannesine mi döndü?"

"Evet. Gece hemşiresinin gelmesine yakın döndü. Daha sonra Jean Timberlake'in öldürüldüğü anlaşılınca onları gördüğünü söyledi. Başına nasıl bir bela sardığını fark etmeden ağzından kaçırılmıştı bunu. O zaman dayak yememek için saati değiştirdi."

"Ve Pearl bunu hâlâ bilmiyor, öyle mi?"

"Bundan emin değilim. Rick'i aşırı koruduğu için belki de birşeyden kuşkulanıyordun Bailey suçunu itiraf ettikten sonra bir sorun kalmadı. Kızı öldürdüğünü söyleyince artık kimse saat üzerinde durmadı."

"Rick gerçekten olanları sana anlattı mı?"

"Onların kamyonetten inip kumsala gittiklerini görmüş. Bunu o zaman söylemişti. Ama Bailey gerçekten eve dönüp sızmış olabilirdi."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Beni ilgilendirmez zaten. Rick'i ilk fırsatta terk edeceğim."

"Başka kimseye söylememiş miydin?"

"Bailey kaçtıktan sonra kime söyleyecektim ki? Rick bana .çenemi tutmam için yemin ettirdi, ben de kimseye söylemedim işte. Ama artık palavra dinlemek istemiyorum. Vicdanımı temizledikten sonra çekip gideceğim."

"Floral Beach'ten ayrılırsan nereye gidersin?"

Omuzlarını silktilti. "Los Angeles'e, San Francisco'ya. Otobüs için yüz dolarım var. Gittiği yere kadar giderim."

"Rick'in Jean'le ilişkisi olmuş olabilir mi?"

"Onu öldürdüğünü sanmıyorum, eğer onu kast ediyorsan, Öyle bir şey yaptığından kuşkulansaydım yanında kalmazdım. Hem zaten polisler onun saat konusunda yalan söylediğini biliyorlardı ve buna aldırış bile etmediler."

"Polis biliyor muydu?"

"Tahmin ederim. Herhalde kızını onlar da görmüştü. Saat onda her akşam kumsaldadırlar. Kahve molalarını orada verirler."

"Yani bu kasaba halkı Bailey'i rahatlıkla günah keçisi yaptılar, ha?"

Cherie huzursuzca kıpırdandı. "Benim eve gitmem gerek."

"Aklına başka bir şey gelecek olursa beni arayacak mısın?"

"Eğer buraladaysam ama buna pek güvenme."

"Teşekkür ederim. Kendine iyi bak." Kadın gitmişti bile.

20

Yatağa girdiğimde saat on bir olmuştu. Yorgunluktan her yanım sızlıyordu. Yattığım yerde kolumun zonkladığını hissediyordum. Böyle olmayacaktı. Kalkıp banyoya gittim, iki kodeinli Tylenol aldım. Günün olaylarını düşünmek bile istemiyordum. On yedi yıl önce olanları da, bundan on yedi yıl sonra olacakları da umursamıyordum artık. Tedavi edici uykuya ihtiyacım vardı benim.

Telefon sesiyle uyandığimde saat sabahın ikisiydi. Uzanıp almacı aldım, kulağıma yapıştırdım. "Ne?" dedim. Karşımdaki ses kısık, alçak ve boğuktu. "Seni orospu, paramparça edeceğim seni. Floral Beach'e geldiğine pişman olacaksın..."

Herif başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıp elimi çekiverdim. Kalbim gümlenerek doğruldum sonra. O kadar derin bir uykudan uyanmıştım ki, nerede olduğumu, nelerin olup bittiğini bilemiyordum. Gölgelere baktım, elli metre ilerde kırılan dalgaların sesini duydum, sokak ışıklarının tavanda yansımalarını seçince bir

motel odasında olduğumu anladım. Evet Floral Beach. Daha şimdiden buraya hiç gelmemiş olmayı istiyordum. Örtüyü açıp yataktan indim, pencereye gidip tül perdenin arasından dışarı baktım. Ay batmış, gece kapkaraydı. Altımdaki sokak bomboştu. Solumdaki dik.dörtgen sarı ışık bir başkasının da uyanık olduğunu görüyordu -belki okuyor, belki de televizyon seyrediyordu. Ben oradayken ışık söndürüldü ve balkon karanlığa gömüldü.

Telefon bir daha çalınca korkuyla sıçradım olduğum yerde. Komodinin yanına gidip kulaklığı dikkatle kaldırdım, kulağıma dayadım. Yine o boşuk ses. Bu Daisy'nin bilardo salonunda Tap11 aradığını söylediği kişi olmalıydı. Elimi boş kulağıma bastırarak karşı taraftaki arkadan gelen sesleri duymaya çalıştım Tehdit sıradan sözlerle devam ediyordu. Ağzımı açmadan konuşmasını dinledim. Böyle bir telefonu eden nasıl biriydi? Gerçek kötülük uykunun kesilmesi idi, şeytani bir taciz biçimiydi bu. İkinci telefon taktik bir hataydı. Birinci keresinde ne olduğunu anlamayacak kadar uykuluydum, ama şimdi uyanıktım. Bir tık sesi duydum ama hat hâlâ açıktı. "Bana bak, eşşoğlu eşek" dedim. "Ne yapmak istediğini çok iyi biliyorum. Kim olduğunu öğreneceğim ve bu da fazla uzun sürmeyecek." Telefon kapandı. Ben benimkini kapatmadım.

Aceleyle giyinip dışerimi fırçalarken ışıkları yakmamıştım, Bu numarayı iyi bilirdim. El çantamda sesle çalışan değişken hızlı bir kayıt cihazı vardı. Eğer kaydı saniyede 2.4 santimetreyle yapıp 1.2 santimetreyle dinlemeye kalkışırsanız konuşma özüllü bir gorilin hırıltısı gibi bir ses çıkardı. Sesin normal hızında çalıştırıldığında nasıl çıkacağı bilinemezdi. Erkek de kadın da, genç de yaşlı da olurdu. Ama ne olursa olsun, bu gerçeğini tanıdığım bir sestti, Aksi halde bu gizlemeye ne gerek olabilirdi?

Evrak çantamdan küçük ,32'liğimi alıp elimde şöyle bir tarttım. Davis marka tabancayla poligonda atış yapmıştım ve hemen hemen her istediğimi vurabilirdim. Tabancayı pantolonumun cebine yerleştirip kapıyı araladım, Koridor karanlıktı ama boş gibiydi. Zaten aslında orada kimsenin olacağını sanmıyordum. İnsanı öldürmek isteyen biri önceden uyarmaz. Katiller sportmenlikten pek anlamazlar ve bizleri yöneten kurallara göre oynamayı reddederler. Bunlar korku yaratmaya yönelik taktiklerdi. Ölüm-ve-parçalanma sözlerini pek ciddiye almamıştım. Gecenin bu saatinde bir şerit testereyi nerede bulacaktı ki? Kapıyı arkamdan kapatıp aşağı süzıldüm,

Büroda ışık vardı ama Fowler'ların dairesine açılan kapı kapalıydı. Bert uyuyordu. Tezgâhın ardında bir iskemlede oturmuş, başı yana sarkmıştı. Ceketini duvardaki bir askılığa asmış, sırtına bir hırka geçirmişti. Gece geç saatte birinin gelmesi olasılığına karşı beklemek dışında yapacak bir işi yoktu.

"Bert" dedim. Herhangi bir tepki göstermedi. "Bert?" Bert uyandı, eliyle yüzünü sıvazladı.

"Az önce bana gelen telefonlar bu santraldan geçmedi sanırım" dedim. Beynindeki elektrik devrelerinin açılmasını bekledim.

"Efendim?"

"Az önce iki telefon geldi bana. Nereden geldiğini öğrenmek istiyorum."

"Santral kapalı" dedi. "Saat ondan sonra gelen telefonları bağlamayız." Sesi uyumaktan kısılmıştı, boğazını temizlemek için öksürdü.

"Bailey geçen gece saat ikide telefon etmişti. Onu nasıl başardı?"

"Onu ben bağladım. Çok ısrar etmişti, yoksa bağlamazdım. Şerifi aramamı anladınız sanırım. Adaletten kaçıyordu ve.."

"Ne olduğunu biliyorum, Bert. Şimdi edilen telefonlardan konuşabilir miyiz?"

"O konuda yardımcı olamam. Hiçbir bilgim yok."

"Biri santraldan geçmeden odamı arayabilir mi?"

Çenesini kaşdı. "Bunu bilemem. Dışarı telefon edebilirsin ama içeri edemezsin. Bana sorarsan, hepsi başbelası zaten. Tides'da odalarda telefon yoktur. Sistem zaten getirdiği yarardan kat kat pahalı. Bunu birkaç yıl önce taktırdık, o zamandan bu yana çoğu kapalı durdu."

"Santralı görebilir miyim?"

"Gel bak, ama hiç telefon gelmedi diyorum sana, Saat dokuzdan beri nöbetteyim ve bir tek telefon bile gelmedi. Ben müşteri hesaplarını hazırlıyordum. Telefon bir kere bile çalmadı,"

Postalanacak zarfların yerlerine konulmuş olduğunu görüyordum. Tezgâhın altından öte yana geçtim.

Telefon santrali elli santim enindeydi, her oda için üzerinde numara yazan bir düğmesi vardı. Işık yanan tek düğme 24 numaraydı ki, o da benim açık bıraktığım telefonumdu. "Telefonun kullanılmakta olduğunu ışığa bakarak mı anlıyorsun?"

"Evet."

"Peki, ya odadan odaya konuşmalar? Bir motel müşterisi santraldan geçmeden başka bir odayı doğrudan doğruya arayabilir mi?"

"Eğer oda numarasını biliyorsa."

Son iki günde arkasına motelin telefon numarasını ve bazen de oda numaramı yazıp dağıttığım kartları düşündüm. "Bir telefon kullanılıyorsa, ışığa bakarak dışardan mı geldiğini, odadan odaya mı olduğunu ya da telefonun açık mı bırakıldığını anlayamazsın, değil mi?"

"Doğru. Şu düğmeyi çevirip dinleyebilirim ama bu kurallara aykırı olur."

Santrala baktım. "Odalardan kaççı dolu?"

"Bunu söylememe izin yok."

"Ne, milli güvenlik mi sözkonusu yoksa?"

Bir an yüzüme baktı, sonra kayıt kartlarını inceleyebileceğimi işaret etti. Ancak kartları karıştırırken de birini cebe indirmemem için safı dikkat kesildi. Kırk odadan on beşi doluydu ama adlar benim için hiçbir anlam taşımıyordu. Zaten ne beklediğimi bilmiyordum ki.

"Umarım yine oda değiştirmeyeceksin" dedi. "Fazladan para almamız gerekecek yoksa."

"Neden?"

"Motel politikası."

Adamı neden kıskırtıyordum ki? Tides motelindeki idari stratejiler üzerinde bir konferans çekmek üzereydi ki, iyi geceler dileyip yukarı çıktım.

Uyumak mümkün değildi. Telefon sanki hastalanmış gibi iniltiler çıkarmaya başlayınca almacı yerine yerleştirdim ve fişini çektim. Giysilerimi üzerimden çıkarmadan ısınmak için örtüyü üstüme çektim. Gözlerim açık olarak yatarken duvarın öte yanından gelen sesleri dinliyordum: Bir öksürük, çekilen bir sifon. Borular sanki bir hayaletler toplantısı varmış gibi tangırdıyordu. Bir ara sokak ışıklarının yerini güneş ışığı alınca uyuyup uyuyup uyandığımı anladım, Saat yedide pes edip kalktım, duşa girip sıcak sudan payıma düşeni kullandım.

Kahvaltı için Okyanus Caddesi Cafe'ye gidip şekersiz bir iki fincan kahve içtim. Bir yandan da yerel gazeteyi okur gibi yapıp çevremdeki konuşmalara kulak veriyordum. Yüzleri tanımaya başlamıştım artık. Otomatik çamaşırhaneyi işleten kadın Ace'in yanındaydı. Ace'in öteki yanında da eski karısı Betty vardı. Peari'den tanıdığım iki kişi daha oradaydı.

Ben ön tarafta bir bölmede pencerenin önünde oturuyordum. Islak kum üzerinde koşanlar görülüyordu. Ben her ne kadar canlandıracaksa da, koşamayacak kadar yorgundum. Arkamda müşteriler herhalde yıllardır olduğu gibi çene çalıyorlardı.

"Sence nerededir şimdi?"

"Bunu ancak Tanrı bilir. Umanım eyaletten çıkmıştır. Tehlikeli biri çünkü."

"Bence ne kadar çabuk yakalarlarsa o kadar iyi olacak Buralarda görüldüğü takdirde ben bile vururum onu."

"Geceleri korkudan yatağının altını kontrol ediyorsundur herhalde."

"Her gece bakarım. Tek heyecan verici şeyim bu zaten. Hep yatağın altında birini bulacağımı umarım."

Ardından kopan kahkahalarda bir korku var gibiydi.

"Ben gelip sana yardım edeyim."

"Ne de yardım edersin ama."

"Ederim elbette. Tabancam var."

"Betty hiç öyle demiyor ama."

"Evet, tabancası vardır ama bu atış yapabildiği anlamına gelmez."

"Bailey Fowler hele ortaya çıksın, o zaman görürsünüz siz" dedi Ace.

"Eğer onu daha önce ben temizlemezsem" dedi öteki adamlardan biri.

Yerel gazetenin baş sayfasında yine eski olaylar ele alınmıştı. Bailey'in fotoğrafları. Jean'in fotoğrafları. Cinayet yerinin eski bir fotoğrafı, arka planda kasabalılar. Kalabalıktaki yüzler bulanık ve belirsiz, şimdi olduklarından on yedi yaş daha gençtiler. Jean'in cesedi bir battaniyeyle örtülmüştü. Sağda yukarı çıkan beton basamaklar. Quintana'dan bir alıntı vardı ve o zaman bile kendini yükseklerde gördüğü anlaşılıyordu. Herhalde emniyete girdiğinden beri şerifliğe özeniyordu. O tiplerden biriydi.

Kahvaltımı tamamlayıp motele döndüm.

Dış merdivenlerden çıkarken oda hizmetçilerinden birinin 20 numaralı odanın kapısını vurmakta olduğunu gördüm. Arabası temiz çarşafarla dolu, arkasında da elektrikli süpürge vardı.

"Oda servisi" diye seslendi. İçerden yanıt gelmedi.

Kadın kısa boylu, tıknazcaydı. Gülümsediği zaman altın dişi görünüyordu. Anahtarı kapıyı açmayınca hemen yandaki benim eski odama girdi. Ben de 24 numaraya girip kapımı kapattım.

Yatağım karmakarışık ve beni davet eder gibiydi. Kafeinle dirilmiştim ama onun o gümüş parıltısı altında bedenim yorgunluktan kurşun gibi ağırdı. Oda hizmetçisi kapımı vurdu. Uyku umudunu terk edip kadını içeri aldım, Elinde içi bezlerle ve temizlik malzemesiyle dolu plastik bir kova olduğu halde banyoya girdi. Biri temizlik yaparken yanında durmak kadar gereksiz bir şey olamaz. Aşağı büroya indim.

Ori tezgâhın ardında bastonuna dayanmış, Bert'in hazırladığı faturaları kontrol ediyordu.

Ann öteki odadan seslendi. "Anne! Neredesin? Aman Tanrım..."

"Buradayım!"

Ann kapıda görüldü. "Ne yapıyorsun orada? Sana babamı görmeye gitmeden kan testini yapmak istediğimi söylemiştim." Beni görünce gülümsedi. O aksi tavrı kaybolmuştu. "Günaydın."

"Günaydın, Ann."

Ori kızının koluna girerek ağır adımlarla odaya döndü.

"Yardım ister misin?" diye sordum.

"Lütfen."

Tezgâhın altından geçtim, Ori'nin öteki koluna girdim.

"Hazır kalkmışken tuvalete gitmek ister misin?"

"Eh, gitsem iyi olur" dedi Ori.

Tualete kadar yürüdük. Ann annesini oturttu, sonra koridora çıkıp kapıyı kapattı.

"Hazır seni ele geçirmişken Jean hakkında bir iki soru sorabilir miyim?"

"Sor bakalım" dedi.

"Dün okul dosyasına bakarken senin onun rehber öğretmenlerinden biri olduğunu gördüm. Bana neler konuştuğunuzu söyleyebilir misin?"

"Genelde okula devamını. Akademik danışmanlık veren dört kişiydik: Koleje hazırlık, ders seçimi falan. Bir öğrenci öğretmeniyle geçinemezse ya da okuldan kaçılırsa kimi zaman araya girip test falan yapar, anlaşmazlıkları çözümlerdik, ama yalnızca o kadar. Jean'in okulda sıkıntısı vardı ve bunun evdeki yaşantısıyla ilgili olduğunu tahmin ediyorduk, ama hiçbirimiz psikolog rolü oynamaya hevesli değildik. Onun bir psikologa görünmesini önerebilirdik ama ben kendisiyle o tür bir ilişkiye girmemişim."

"Peki, ailesiyle durumu neydi? Buraya sık sık gelirdi, değil mi?"

"Evet. Bailey ile çıktığı süre boyunca."

"Annenin de babanın da kızdan hoşlandıkları izlenimini edindim."

"Kesinlikle. O yüzden okulda ona profesyonelce yaklaşmam güçleşiyordu. Bir bakıma aramızdaki bağlar tarafsızlığa izin vermeyecek kadar sıkıydı."

"Sana bir arkadaş olarak hiç açılmış mıydı?"

Ann'in kaşları çatıldı. "Böyle bir şeyi teşvik etmezdim. Kimi zaman Bailey'den şikâyet ederdi -aralarının iyi olmadığı ama ne de olsa Bailey benim kardeşimdi. Jean'in tarafını tutamazdım. Bilemiyorum. Belki de ona karşı daha başka türlü davranmalıydım. Bunu kendi kendime sık sık sormuşumdur."

"Ya diğer öğretmenler? Onlardan birine açılmış olabilir miydi?"

Başını salladı. "Bildiğim kadarıyla, hayır."

Sifonun çekildiğini duydum. Ben dışarda beklerken Ann tuvalete girdi. Ori çıkınca birlikte odaya götürdük. Ori üzerindeki önlüğü çıkardı, yatağa yatırdık. En az iki yüz yirmi kilo çekiyor olmalıydı. Pis kokuyordu ve ben yüzümü ekşitmekten kendimi alamadım.

Ann alkolü, pamuğu, iğneyi getirdi. Bunu bir daha izleyecek olursam herhalde düşer bayılırdım.

"Bir telefon edebilir miyim?" diye sordum.

Ori, "Ben bunu iş için serbest tutmak isterim" dedi.

"Mutfaktan et" dedi Ann. "Önce dokuzu çevir."

Odadan çıktım.

21

Mutfaktan Shana Timberlake'i aradım ama telefon açılmadı. Belki biraz sonra ona uğradım. Onu bulduğumda ağzından birşeyler almaya kararlıydım. Bulmacanın büyük bir kısmı onun elindeydi ve onu kolay kolay bırakamazdım. Telefon rehberi mutfak tezgâhının üzerindeydi. Dr. Dunne'in muayenehane numarasını bulup çevirdim. Telefonu hemşire gibi konuşan bir kadın açtı. "Doktorun muayenehanesi" dedi, "Merhaba. Dr. Dunne geldi mi acaba?" Bana doktorun Pazartesinden önce muayenehanesine gelmeyeceği söylenmişti. Benim işim kadınlaydı.

"Hayır. Doktor bugün Los Angeles'te klinikte olur. Yardımcı olabilir miydiniz?"

"Umarım" dedim. "Birkaç yıl önce hastasıydım ve o zamanki hastalıklarımın kayıtları gerek şimdi. Bana bunları nasıl bulabileceğimizi söyleyebilir miydiniz?"

Ann mutfaka girdi, buzdolabından bir insülin şişesi alıp avcu içinde yuvarlayarak ısıtmaya koyuldu.

"Bu sözünü ettiğiniz ne zamandı?"

"1966."

"Özür dilerim ama o kadar eski kayıtları saklamayız. Doktoru beş yıl içinde görmemişseniz, dosya işlem görmemiş sınıfına girer ve yedi yıl sonra da imha edilir."

Ann odadan çıktı. Konuşmayı biraz daha uzatacak olursam şırınga sahnesinden kurtulacaktım.

"Hasta ölmüşse de böyle midir?" "Ölmüş mü? Ben sizin tıbbi kayıtlarınızdan söz ettiğimizi sanıyordum.

Lütfen adınızı alabilir miyim?"

Telefonu kapattım. Jean Timberlake'in doktor kayıtları burada sona ermişti. Oturma odasına döndüm.

Ama yeteri kadar oyalanamamıştım,

Ann şırıngayı havaya kaldırmış, içinde hava kabarcığı kalmaması için parmağıyla tıklatıyordu. Ben normal görünmeye çalışarak kapıya yürüdüm. Yanından geçerken bana baktı. "Sormayı unuttum, dün babamı gördün mü?"

"Akşama doğru uğradım ama uyuyordu. Beni yine sordu mu?"

"Bu sabah telefon ettiler. Kıyameti koparıyormuş. Hastaneden çıkmak istediği anlaşılıyor." Annesinin baldırının çıplak etini alkollü pamukla sıvazladı.

İğneyi sokarken çantamda bir kâğıt mendil arandım. Ori yerinden fırladı. Ellerim yapış yapış olmuştu.

"Herhalde herkesin yaşamını cehenneme çeviriyordun" Ann konuşuyordu ama sesi giderek uzaklaşıyor gibiydi. Gözümün ucuyla iğneyi şırıngadan çıkardığını ve hepsini çöp sepetine attığını gördüm. Pamuğu, şırınganın ambalaj kâğıdını falan toplamaya başladı. Kanapeye oturdum.

Bana bakarken yüzünden kaygılı bir bakış geçti, "iyi misin?"

"İyiyim. Biraz oturmam istediğim" diye mırıldandım. Ne diyecektim yani? İğne yapılan biriyle aynı odada bulunmaktan hoşlanmayan bir özel detektif olduğumu mu? iyi olduğumu göstermek için gülümsedim.

Gözlerim kararıyordu,

Ann işine devam etti, insülin şişesini yerine koymak için mutfığa gitti. O dışarı çıktığı anda ben başımı bacaklarımın arasına eğdim. Böyle yaptığınız takdirde baygınlığın önleneyeceği söylenirdi ama ben yine de birkaç kere bayılmışım. Ori'ye baktım. Bacaklarını huzursuzca kıpırdatıyordu, her zamanki gibi bir başkasının kendisinden daha rahatsız olmasını kabul edemiyor olmalıydı. Sık sık solumamaya çalışıyordum. Yaklaşan karanlık biraz geriledi. Oturup sanki her gün yaptığım bir şeymiş gibi elimi yelpaze gibi sallamaya başladım.

"Kendimi iyi hissetmiyorum" dedi Ori. Kolunu kaşdı. Ne çifttik ama. Onun hayali kaşıntısı başlamıştı ve benim de tıbbi bir değerlendirme yapmam gerekiyordu. Kadına gülümseyerek baktım ama kendimde bir şaşkınlık da hissetmiyor değildim. Ori kolunu kaşırken boğazından hırıltılar yükseliyordu. Kalın camları gözlerindeki korkuyu kat kat arttırmaktaydı.

"Aman Tanrım..." diye söylendi. Yüzü kül rengine dönüşmüş, boynunda kızartılar başlamıştı.

"Ori, neyin var?"

Kadının durumu öylesine çabuk kötüleşmekteydi ki, ne olduğunu kavrayamıyordu m bile. Yatağa doğru giderken mutfığa seslendim. "Ann, hemen gelebilir misin? Bir aksilik var."

"Geliyorum" diye seslendi. Ama sesinden benim telaşımı fark etmemiş olduğunu anlıyordum.

"Ann! Tanrı aşkına! Çabuk!"

Birden bu sahneyi daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Sekiz yaşındaydım ve komşumuz Donnie Dixon'un doğum günü partisine gitmişim. Donnie'yi bir eşek arısı sokmuştu ve annesi yetişmeden ölmüştü. Ori'nin elleri boynunu kavradı, gözleri fırlamış, ter içinde kalmıştı. Soluk alamadığını görüyordum. Yardım etmeye çalıştım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Boğulan bir insan gibi kolumu öyle bir güçle kavramıştı ki, etimi koparacağını sandım.

"Ne var?" dedi Ann.

Mutfığın kapısında annesinin bu dikkati çekme çabasından artık bıkmış gibi duruyordu. Önündeki sahneyi anlamaya çalışırken durup gözlerini kırıştırdı. "Ne oluyor? Anne, ne oldu? Aman, Tanrım!"

Nöbet başlayalı iki dakika bile olmamıştı. Ori kasılmaya başlamıştı, yatağına yayılan çiş lekelerini görebiliyordum. Çıkardığı sesleri daha önce bir insandan duymuş değildim.

Ann hemen telefona sarıldı. 911 'i çevirdiğinde Ori sanki elektrik veriliyormuş gibi sığıyordu yatağın üzerinde.

911 yanıt vermiş olmalıydı ki, odada sinek vızıltısı gibi santraldeki kadının sesini duyabiliyordum. Ann bir şey söylemeye kalkıştı ama annesinin yüzünü görünce sözleri bir çığlığa dönüştü. Ben kadına soluk aldırma teknikleri uyguluyordum ama bunun hiçbir yararı olmadığını da biliyordum.

Ori kıpırdamıyordu artık, gözleri açık ve ifadesizdi. Tıbbi yardımın ötesine geçmişti. Ölüm anını anlamak için saate baktım. 9:06. Telefonu Ann'in elinden alıp polisi çağırdım.

İnsanların yüzde yirmisi ölüm nedeni için resmi bir soruşturma gerektiren koşullar altında ölürlər. Ölümün nedenini ve biçimini saptama yükü genelde olay yerine ilk gelen polis memuruna düşer. Telefonum Quintana'ya haber verilmiş olmalıydı ki, aradan yarım saat geçmeden Fowler'ların dairesi şeriflik bürosu personeliyle dolmuştu: Detektif Quintana ile adını hâlâ bilmediğim arkadaşı, adli tıp doktoru, fotoğrafçı, parmakizi uzmanı, bölgeyi emniyete alan üç polis, cesedi kaldıracakları anı sabırla bekleyen cankurtaran personeli. Bailey Fowler'a ilişkin her şey resmi incelemeye tabiydi.

Ann'le ilk şerif arabası geldikten sonra birbirimizden ayrılmıştık. Bizim konuşmamızı istemedikleri belliydi. Herhangi bir riske girmek istemiyorlardı. Belki de Ori Fowler'ı birlikte öldürmüştük. Ancak bunu yapmayı planlamışsak herhalde daha önceden anlatacaklarımız konusunda bir fikir birliğine varmış olurduk.

Sarsılmış ve sapsarı kesilmiş olan Ann yemek odasındaydı. Adli tıp doktoru Ori'nin kalbini dinlemeye çalışırken o pek inandırıcı olmayan bir biçimde biraz ağlamıştı. Şimdi sakindi ve Quintana'nın sorularını yanıtlıyordu. Uyuşmuş gibiydi. Bu tepkiyi ölümün en çok etkilenmesi gereken kişilere inandırıcı olmadığı kadar ani olduğu pek çok vakada görmüştüm. Daha sonra olayın o nihailiği anlaşılınca keder gürültülü bir öfke ve gözyaşı seline dönüşürdü.

Kapının önünden geçtiğimde Quintana dönüp bana baktı. Yanımda telsizi, copu, kelepçeleri, anahtarları, feneri, tabancası ve kılıfı belinin ölçülerine en az yirmi santim eklemiş olan bir kadın polis vardı. Kendi üniformalı günlerimi huzursuzlukla hatırlıyordum. İnsanın arkadan bakıldığında bir deveye benzediği pantolonun içinde kendini dişi olarak hissetmesi çok güçtü.

Mutfak masası başına oturdum. Sanki olay yeri çalışmalarının her ayrıntısını dikkatle izlemiyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum. Ölümle, kumsala vurmuş yaşlı bir ayıbalığını andıran Ori'den uzaklaştığım için

rahatlamıştım. Henüz soğumuş olamazdı, ama derisi o çürümenin beyazımsı ve lekeli görünüşünü daha şimdiden almışa benziyordu. Yaşamın yokluğunda gövde insanın gözleri önünde çözülür gibiydi. Bir göz aldanmasıydı bu kuşkusuz.

Ann insulin iğnesi yaptığını anlatmış olmalıydı ki, bir teknisyen birkaç dakika sonra mutfağa gelip buzdolabından insülin şişesini alıp bir torbaya koyup üstüne bir etiket yapıştırdı. Yerel laboratuvarlar bu boyda bir kasabada olanlardan daha gelişmiş değilse Ori'nin kan, idrar, mide içeriği örnekleri analiz için Sacramento'daki cinayet laboratuvarına gönderilecekti. Ölüm nedeni hiç kuşkusuz anafilaktik şoktu. Ama önemli olan bunu neyin başlattığıydı. Herhalde bu kadar yıl sonra insülin olamazdı. Eğer biri şişeyle oynamamışsa, Ölüm bir rastlantı da olabilirdi ama hiç sanmıyordum doğrusu.

Arka kapıya bakınca kilidin mandalının açık durumda olduğunu gördüm. O güne kadar görebildiğim kadarıyla motel bürosu da kilitli değildi. Pencereler hep açık bırakılırdı. Motele girip çıkanları düşününce herhangi birinin mutfağa girip buzdolabını açması işten bile değildi. Ori'nin şeker hastalığı herkes tarafından bilinirdi ve insülin bağımlılığı herhangi bir şeyin öldürücü bir dozunu vermenin en esaslı yoluydu. Ann'in iğneyi yapmış olması da kederine yüklenecek suçluluğun artması olacaktı. Detektif Quintana'nın ne düşüneceğini çok merak ediyordum.

Quintana o anda mutfağa girip karşıma oturdu. Onunla konuşmaya hiç de hevesli değildim. Pek çok polis gibi o da psikolojik alanın payına düşenden fazlasını alıyordu. Onunla olmak kalabalık bir asansörde iki kat arasında kalmak gibiydi. İnsanın yaşamak isteyeceği bir deneyim değildi yani.

"Bir de seni dinleyelim" dedi.

Adamın hakkını vermek gerekirse, eskisinden daha merhametli görünüyordu ki, bu belki de Ann'e olan saygısı yüzündendi. Takinabildiğim bütün dürüstlüğümler anlatmaya başladım. Saklayacak hiçbir şeyim olmadığı gibi, adamla oyun oynamanın bir anlamı da yoktu. Geceki telefon tehdidiyle başlayarak telefonu Ann'in elinden alıp polisi aradığım ana kadar olanları anlattım, italik harflerini andıran elyazısıyla not alıyordu. Sorgulaması bittiğinde ayrıntılara olan dikkatine güvenmeye başlamıştım. Defterini kapayıp cebine soktu,

"Son iki gündür buraya girip çıkanların bir listesine ihtiyacım olacak, bana yardım edersen memnun olurum" dedi. "Bayan Fowler aile doktorlarının Cuma günü çalışmadığını söyledi. Ona da göz kulak ol. Yiğilmasına ramak kalmış bir hali var. Doğrusunu istersen sen de pek parlak görünmüyorsun."

"Bir aylık bir uykunun geçinmeyeceği bir şey değil" dedim. "Bir şey çıkarsa bana telefon et."

Quintana ekibin başındaki memura talimat bırakıp gitti. O giderken parmakızı ekibinin de işi bitmişti, onlar da gitmeye hazırlanıyorlardı. Ann hâlâ yemek masasının başında oturuyordu. Odaya girdiğimde bakışları bana çevrildi ama yüzünde herhangi bir ifade belirmedi.

"İyi misin?" diye sordum. Yanıt yoktu.

Yanına oturdum. Elini tutacaktım ama önce izin almadan dokunulacak tiplerden değildi. "Quintana da sormuş olmalı ama annenın alerjisi var mıydı?"

"Penisilin alerjisi vardı. Bir kere penisiline karşı çok kötü bir tepki gösterdiğini hatırlıyorum."

"Başka ne ilaç alıyordu?"

Ann başını salladı. "Yalnızca komodinin üstünde olanları ve bir de insülin. Ne olduğunu anlayamadım."

"Alerjisini kim biliyordu?"

Ann konuşmaya başladı, sonra başını salladı.

"Bailey biliyor muydu?"

"O asla böyle bir şey yapmazdı."

"Başka?"

"Babam. Doktor..."

"Dunne mı?"

"Evet. O ilk kötü tepkiyi gösterdiğinde onun muayene-hanesindeydi."

"Ya John Clemson? Onun eczanesinden mi alışveriş yapar?"

Başını salladı. "Kilisedekiler?"

"Herhalde. Bunu gizlememişti, nasıl olduğuna da gördün. Hep hastalıklarından söz ederdi..." Gözlerini kırıştırdı, yüzünün pembeleştiğini gördüm. Ağzı gerildi, gözleri doldu.

"Seninle oturması için birini çağıracağım. Benim işim var. Hangisini istersin? Bayan Emma'yı mı, Bayan Maude'u mu?"

Ann oturduğu yerde kıvrıldı, sanki uyuyacakmış gibi yanağını masaya yasladı. Ağlamaya başladı; gözyaşları cilalı tahtanın üzerine sıcak balmumu damlaları gibi dökülüyordu. "Kinsey, ben yaptım bunu. İnanamıyorum. Orada durdum ve şırıngayı yaptım. Bununla nasıl yaşayacağım?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Oturma odasına döndüm, örtüleri diğer kanıtlarla götürülmüş olan boş yatağa bakmamaya çalıştım.

Çarşaf arasında kimbilir ne bulacaklardı? Bir eşekarısı mı, zehirli bir örümcek mi, bir intihar notu mu?

Bayan Maude'u arayıp olanları anlattım. Hemen geleceğini söyledi. Herhalde önce bir iki telefon edip Aile Kriz Ekibini toplayacaktı. Onların ton balığı salatalarının üzerine serpmek için cips patatesleri ezdiklerini duyar gibi oluyordum.

Kadın gelip de büronun sorumluluğunu alınca rodama çıktım, kapıyı kilitleyip yatağın üzerine oturdum. Ori'nin ölümü çok kafa karıştırıcı bir şeydi. Bunun ne demek olduğunu ve olaylarla ilgisini anlayamıyordum. Yorgunluk bir ağırlık gibi üzerime bastırıyordu. Uyumamam gerektiğini biliyordum ama böyle de daha ne kadar devam edebileceğimi kestiremiyordum.

Yanıbaşımındaki telefon çaldı. Bir tehdit daha olmayacağını umdum, "Alo?"

"Kinsey, benim."

"Bailey, neredesin?"

"Anneme ne olduğunu anlat."

Bildiklerimi anlattım, O kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, telefonu kapattığını sandım, "Orada mısın?"

"Evet, buradayım,"

"Çok üzgünüm. Gerçekten. Onu göremedin bile."

"Evet."

"Bailey, bana bir iyilik yap. Teslim olman gerek."

"Neler olup bittiğini anlayıncaya kadar teslim olamam."

"Dinle..."

"Olmaz!"

"Dinle dedim sana! Ondan sonra istediğini yapabilirsin. Dışarda olduğun sürece olacıklardan hep sen sorumlu tutulacaksın. Bunu anlamıyor musun? Tap öldürüldü ve sen arkana bakmadan kaçtın. Ondan sonra annen de öldü."

"Bunu benim yapmadığımı biliyorsun."

"O zaman teslim ol. Eğer gözaltında isen, o zaman başka bir aksilik olursa sen suçlanmazsın."

Sessizlik. Sonunda, "Belki" dedi. "Bilemiyorum. Bu işten hoşlanmadım."

"Ben de. Nefret ediyorum. Bak, dediğimi yapmalısın. Clemson'a telefon et bakalım ne diyecek."

"Ne diyeceğini biliyorum."

"O zaman sözünü dinle ve bir kere olsun akıllıca bir iş yap!".Telefonu yüzüne kapattım.

22

Biraz hava almak zorundaydım. Kapıyı arkamdan kilitleyip motelden çıktım. Karşıya geçtim, duvarın üstüne oturup Jean Timberlake'in öldüğü kumsal parçasına baktım. Arkamda Floral Beach altı sokak uzunluğunda, üç sokak genişliğinde minyatür bir kentti. Kasabanın bu kadar küçük olması beni her nedense rahatsız ediyordu. Her şey bu on sekiz blok içinde yer almıştı. Kaldırımlar, binalar, işyerleri o zaman da hep aynı olmalıydı. Halkın bir kısmı buradan taşınmış, bir kısmı ölmüştü. Burada olduğum süre içinde herhalde ben bile en az bir kere katille konuşmuşum. Bu bir hakaret gibi geliyordu. Dönüp kasabanın görebildiğim kısmına baktım. Sokakta sıralanan o pastel renkli evlerden birinde biri o gece bir şey görmüş müydü acaba? Neler yapabilirdim? Floral Beach'i kapı kapı dolaşmayı gerçekten düşünüyordum. Saatime baktım. Biri geçiyordu. Tap Granger'in cenaze töreni saat ikideydi. Çok kalabalık olacağı kuşkusuzdu. Halk ölümünden beri başka şey konuşmuyordu. Bu önemli olayı kim kaçırırdı?

Motele döndüm, otomobilime atlayıp iki blok ötedeki Shana Timberlake'in evine gittim. Sabah telefon ettiğimde bulamamıştım ama şimdi Tap'in cenazesine gitmek üzere giyiniyor olmalıydı. Otomobili hâlâ görünürlerde yoktu. Perdeleri eskisi gibiydi. Kapının önünde iki günlük gazete birikmişti. Kapıyı vurdum ama bir yanıt alamadım. Kapı kolunu yokladım. Hâlâ kilitliydi.

Yandaki evin önünde bir kadın beni izliyordu,

"Shana'nın nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Shana burada mı?"

Kadın eliyle sabırsız bir hareket yaptı, dönüp evine girdi, kapıyı çarparak kapattı. Onun beni duymadığı için mi kızdığını, ya da Shana'nın ne yaptığının umurunda mı olmadığını anlayamadım. Omuzlarımı silkerek kapının önünden ayrıldım, iki evin arasındaki yoldan arkaya yürüdüm,

Her şey eskisi gibiydi, yalnızca bir köpek çöp tenekesini çevirmiş, çöpleri çevreye saçmış olmalıydı. Arka basamakları çıkıp eskisi gibi pencereden içeri baktım. Shana'nın günlerdir evde olmadığı belliydi. Kapıyı yoklarken içeri girmek için bir nedenim olup olmadığını düşündüm, Ama aklıma bir neden gelmedi. Bu, ne de olsa yasalara aykırıdır ve ben de bir yarar sağlamadan böyle bir şey yapmayı istemem.

Aşağı inerken bahçedeki çöplerin arasında dört köşe beyaz bir zarf gördüm. Belki de geçen gün kadınla konuşurken dikkatimi çeken zarftı. Yerden aldım. Boştu. Çöpleri karıştırmaya başladım. Ve buldum. Bir vazoda güller olan bir tablonun reproduksiyonu. içinde elyazısıyla "Tapınak. 2:00. Çarşamba" yazıyordu. Shana kiminle buluşmuş olabilirdi? Bob Haws'la mı? June'la mı? Kartı çantama atıp kiliseye gittim.

Floral Beach Baptist Kilisesi (ya da Floral Beach'in tek kilisesi) Kaye ve Palm Caddeleri'nin keşiştiği yerde, orta boylu beyaz ahşap bir bina ve çevresindeki müştemilattan oluşuyordu. Ana binanın eni boyunca beton

bir veranda uzanıyor, çatıyı da bir dizi beyaz sütun taşıyordu. Baptistler hakkında söylenecek bir şey de, cemaatin parasını değersiz bir mimara kaptırmaya niyetli olmadıklarıydı. Bu kilise mimarisini daha önce de çok kere görmüştüm, kilise planları herhalde bir posta pulu parasına elden ele iletilmekteydi. Sokakta park etmiş bir çiçekçi arabası cenaze için çelenk getirmiş olmalıydı.

Açık kapılardan içeri girdim. Sayılara göre boyanan resimleri andıran renkli camlardaki İsa'nın üzerinde bileklerine kadar inen bir gecelik vardı ki, herhalde bu kasabada böyle dolaşacak olsa taşlanarak öldürülürdü. Havarileri ayakları dibinde kıvrırcık saçlı kadınlar gibi kendisine bakıyorlardı. O zaman erkekler gerçekten tıraş olurlar mıydı? Çocukken bu gibi sorularımı yanıtlayacak kimseyi bulamamıştım. Tap Granger'in tabutu ön tarafa yerleştirilmişti. Joleen'in imkânından daha fazla para ödemeye ikna edildiğini görebiliyordum; ama ne var ki, insan acıdan kıvranırcık böylesine şeylere karşı koyamazdı. Beyaz önlüklü bir kadın kalp biçimli bir çelengi bir masanın üzerine yerleştiriyordu. Lavanta renkli geniş bandın üzerinde "İsa'nın Kollarında Huzur içinde" yazıyordu altın harflerle. June Haws'un koro yerinde org çaldığını görebiliyordum. Bir televizyon dizisinde dokunaklı bir anı hatırlatan bir ilahî çalıyor ve kendi kendine de okuyordu. Elindeki sargılar kadına ölümden yeni dirilmiş gibi bir hava vermişti. Ben yaklaşırken müziği kesip bana baktı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim" dedim.

Ellerini kucağına indirdi. "Önemi yok" dedi. Tentürdiyotun giderek kollarının yukarılarına yükselmesine karşın sakın bir tavrı vardı. Bu bela, bu ruhun zehirli sarmaşığı yayılıyor muydu?

"Sizin org da çaldığınızı bilmiyordum" dedim.

"Genelde çalmam, ama Bayan Emma Ann'in yanında. Haws, Royce'a yardımcı olmak için hastaneye gitti. Doktorlar zavallıya Oribelle'i söylediler sanırım, ilaca tepkiydi, değil mi? Bize öyle söylediler."

"Öyle görünüyor. Emin olmak için laboratuvar sonuçlarını bekleyecekler."

Kadın sağ kolundaki bezleri elledi. Çalabilmek için eldivenlerini çıkarmıştı. Parmakları güçlü ve sadeydi, tırnakları kökünden kesilmişti.

Kartı çantamdan çıkardım. "Shana Timberlake ile iki gün önce burada konuştunuz mu?"

Gözleri karta gidip geldi, başını salladı. "Kocanız buluşmuş olabilir mi?"

"Bunu kendisine sormanız gerekecek."

"Sizinle Jean Timberlake hakkında konuşma fırsatımız olmamıştı" dedim.

"Yanlış yola sapmış bir kızdı. Güzeldi ama ruhunun kurtulduğunu sanmıyorum."

"Herhalde" dedim. "Onu iyi tanır mıydınız?"

Başını salladı. Gözleri bir acı hatırayla bulutlanmış gibiydi, bundan söz edip etmeyeceğini bekledim. Ama etmeyecekti anlaşılın.

"Buradaki gençlik grubundandı, değil mi?"

Sessizlik.

"Bayan Haws?"

"Bayan Millhone, ayine biraz erken gelmişsiniz ve sanırım giyiminiz kilise için uygun değil" dedi Bob Haws arkamdan.

Döndüm. Kara cübbesini giyiyordu. Karısına bakmıyordu ama kadın ondan uzaklaşarak büzülüyor gibiydi. Adamın yüzü donuk, gözleri buz gibiydi. Onu masasının üstünde yatarken ve Jean'in de gönüllü çalışmasını uygularken görür gibi oldum.

"Ayini kaçıracağım öyleyse" dedim. "Royce nasıl?"

"Bekleneceği gibi. Büroya kadar gelebilir miydiniz? Bayan Haws'tan öğrenmek istediklerinizde size yardımcı olabilirim belki de."

Neden olmasın? diye düşündüm. Adamdan ödüm patlıyordu, ama gündüz vakti kilisedeydik ve yakınlarda insanlar vardı. Ardından odasına yürüdüm. Kapıyı kapattı. Rahip Haws'un o iyiliksever ifadesinin yerini şimdi daha az merhametli bir ifade almıştı. Masasının öteki yanına geçti.

"Royce size bir mesaj iletmemi istedi. Sizi bulmaya çalışıyordu. Artık hizmetinize ihtiyacı olmayacak. Eğer bana bir fatura verebilirseniz ücretinizin ödenmesine yardımcı olacağım."

"Teşekkür ederim ama bunu onun ağzından duymayı bekleyeceğim."

"Hasta bir insan o. Üzüntüden çılgına dönmüş. Onun rahibi olarak sizin işinize son verme yetkim var."

"Royce ile kontrat imzaladık. Bir göz atmak ister miydiniz?"

"Alaycılıktan nefret ederim ve bu tavrınızdan hiç hoşlanmadım."

"Ben doğam gereği kuşkucuyum. Bu sizi rahatsız ettiyse, özür dilerim."

"Neden durumu açıkça anlatıp buradan gitmiyorsunuz?"

"Şu anda anlatacak bir 'durum' yok. Karınızın bana yardımcı olabileceğini düşünmüştüm."

"Onun bu işle bir ilgisi yoktur. Herhangi bir yardımı ancak benden görebilirsiniz."

"Pekâlâ" dedim. "Bana Shana Timberlake ile görüşmenizden söz etmek ister miydiniz?"

"Kusura bakmayın ama ben Bayan Timberlake ile hiç görüşmedim."

"Sizce bu ne öyleyse?" Kartın içindeki yazıyı gösterdim.

"Hiçbir fikrim yok." Gereksiz yere masasının üzerindeki kâğıtları düzeltti. "Başka bir şey var mıydı?"

"Sizinle Jean Timberlake hakkında bir söylenti duydum. Hazır buraya gelmişken belki de onu konuşabiliriz."
"Duyduğunuz herhangi bir söylentinin bu kadar yıl sonra doğrulanması biraz güç olmaz mı sizce?"
"Ben güçlükten hoşlanırım. İşimi eğlenceli kılan da budur. Bu söylentinin ne olduğunu öğrenmek istemiyor musunuz?"

"Hiçbir ilgi duymuyorum."

"Eh, başka bir zaman öyleyse" dedim. "İnsanlar çoğunlukla böyle bir dedikodu dolaşınca meraklanırlar. Bunun sizi rahatsız etmediğine sevindim doğrusu."

"Ben dedikoduları ciddiye almam. Sizin almanıza da şaşıtm." Buz gibi bir gülümsemeyle yüzüme bakıp cübbesinin altından gömleğinin kollarını çekiştirdi. "Eh, artık yeteri kadar beni meşgul ettiniz sanırım, içerde bir ayınım var ve bir süre yalnız olarak dua etmeliyim."

Kapıya yürüdüm, çıkmadan önce duraklayıp döndüm. "Bir tanık var kuşkusuz."

"Tanık mı?"

"Birinin bir yaramazlık yaptığını gören biri."

"Korkarım ne demek istediğinizi anlamadım. Neye tanık olmuş?"

Yumruğumu bileğimden itibaren hafifçe salladım, yaptığım el işaretini anında anlamıştı.

Kapıyı arkamdan kapatırken gülümsemesi hızla soluyordu.

Dışarda hava insana huzur verecek kadar sıcaktı. Otomobilime girip birkaç dakika oturdum. Notlarımı karıştırarak altına bakılmadık taşlar aradım. Ne bulmayı umduğumu bile bilmiyordum. Jean Timberlake'in okul kayıtlarını incelerken aldığım notlara baktım. O sırada bulunduğum yerden bir köşe ötede oturuyordu. Başımı çevirip gitmeye değer mi diye düşündüm. Neden olmasındı? Somut gerçekler yerine ruhsal bir aydınlanma da umabiliirdim.

Otomobilimi Timberlake'lerin eski adresine doğru sürdürdüm. Yalnızca bir blok ilerde olduğu için yayan da gidebilirdim ama gelecek cenaze arabasına da yer açmalıydım. Dik bir yamaca dayanan kerpiç bina iki katlıydı ve soluk bir yeşile boyanmıştı.

Yaklaşınca görececek fazla bir şey olmadığını gördüm. Bina terk edilmiş, pencereler kalaslarla kapatılmıştı.

Solda ahşap bir merdiven bir balkonun çepeçevre dolandığı ikinci kata çıkıyordu. Merdivenleri çıktım.

Timberlake'ler 6 numaralı dairede, tepenin gölgesinde oturmuşlardı. Dairelerinin kapı kolunun olması gereken yerde bir delik vardı. Kapıyı açtım.

Bu katta camlar hâlâ yerli yerindeydi ama sanki kalaslarla kapatılmış gibi kirliydi- Muşamba yerlere kurum oturmuştu. Mutfak tezgâhları çarpılmış, dolap kapakları menteşelerinden sarkıyordu. Fare pislikleri evin en son sakinlerinin kimler olduğunu gösteriyordu. Bir tek yatak odası vardı. Bu odadan bir kapı binanın arkasına açılıyordu ve balkon burada tepeye çıkan bir merdivenle birleşmekteydi. Tepenin on metre kadar yukardaki doruğundan aşağı yoğun sarmaşıklar inmişti. Yukarda kasabayı ayakları altında gören, solunda Okyanus, sağında bir başka tepenin olduğu bir köşk gördüm.

İçeri dönerek yılları geri getirmeye çalıştım. Burası bir zamanlar döşeliydi, belki pek lüks değildi ama göze hoş gelen bir havası olmalıydı! Yerlerdeki izlerden kanapenin nerede olduğu kolaylıkla seçilebiliyordu.

Yemek odasının girintili köşesi yatak yeri olarak kullanılmıştı. Orada kimin yattığını merak ettim. Shana Jean'in geceleri kaçtığından söz etmişti.

Yatak odasının arka kapısından çıkıp oradaki basamaklara baktım. Kız oradan yukardaki sokağa çıkıp sevgilileriyle buluşmuş olabilirdi. Yıllarca kullanılmamaktan gevşemiş olan derme çatma tırazbanı elimle yokladım. Basamaklar aşın yüksekti ve çıkmayı epey tehlikeli hale getiriyordu. Korkuluk dikmelerinin çoğu yoktu.

Oflaya puflyaya yukarı kadar çıktım. Tepenin çevresinde bir telörgü çit uzanıyordu. Şimdi bir kapı yoksa da, zamanında olmuş olabilirdi. Manzara başdöndürücüydü, ayağımın altında ağaçlar, onların ötesinde de kasaba uzanıyordu. Park etmiş otomobiller birer sabun kalıbı kadardı.

Önümdeki ev iki katlı, cam ve ahşaptan yapılmıydı ve dışı epey yıpranmıştı. Tertemiz ve bakımlı bahçesinde bir yüzme havuzu, bir güneşlenme platformu, cam üstüklü bir masa ve iskemleler vardı.

Kasabanın başka yerinde olsa mahremiyeti sağlamak için çevresine yüksek taflanlar dikilirdi. Burada ise sahipleri 180 dereceli manzaranın zevkini çıkarıyorlardı.

Sağa dönüp arazinin çevresindeki patikadan yürüdüm. Sağdaki arsaya varınca sokağın çıkmaz olduğunu gördüm, görünürde yalnızca bir tek ev vardı. Şimdiye kadar görebildiğim kadarıyla burası Floral Beach'in tek lüks mahallesi idi.

Eve önden yaklaşıp zili çaldım. Sonra dönüp sokağa baktım. Tepenin üstünde güneş yakıcıydı. Ortalıkta pek az ağaç olduğu için rüzgârdan korunmak da imkânsızdı. Çeyrek mil kadar ilerde Okyanus görünüyordu.

Sisin buraya kadar erişip erişmediğini merak ettim. Zile bir daha bastım. Evde kimsenin olmadığı anlaşılıyordu. Şimdi ne yapacaktım?

"Tapınak" sözcüğü aklımı kurcalıyordu. Bunun kilise olduğunu tahmin etmiştim ama başka bir olasılık daha vardı. Kaplıcadaki sıcak su havuzlarının hep böyle adları vardı. Belki de Dunne'ları bir kere daha ziyaret etme zamanı gelmişti.

Kaplıcadaki park yeri biri havuz, diğeri bahçivanlık şirketinden iki servis kamyoneti dışında boştu. Bir yerden ağaç testeresi sesi geliyordu. Kaplıcaya ilk ziyaretimde olduğu gibi arkadan yaklaştım. Resepsiyon bölümünde kimseler yoktu. Belki de herkes Tap'ın cenazesine gitmişti. Bildiri tahtasına baktım. Cuma öğleden sonraları için herhangi bir şey yoktu. Hazır oraya gelmişken biraz ortalığı kolağan etmek istiyordum ama Elva Dunne'a rastlama olasılığı da doğrusu beni ürkütmüyor değildi. Başımı koridora uzatarak üst kattaki otel lobisine çıkan] bir merdiven arandım. Ortalıkta kimse yok gibiydi. Eh, ne yapacaktım yani? Yavaşça masanın arkasına süzüldüm. Sağdaki tezgâha tepedeki bütün havuzların bir haritası yapıştırılmıştı. Havuzlar arasındaki çizgiler patikaları gösteriyordu. Haritanın üst kısmında bir şerit yangın yolu olarak işaretlenmişti. Parmaklarımı "Huzur", "Sükûnet", "Sessizlik" ve "Günbatımı" üzerinden.) geçirdim. "Tapınak" tepenin uzak köşesinde iki kişilik bir havuzdu. Masanın üstünde açık duran randevu defterine göre Çarşamba öğleden sonrasına da, ondan sonraki günlerde de Tapınakda yer ayrılmamıştı. Bir hafta geriye gittim. Yine bir şey yoktu. Tahminim Shana'nın randevusunun öğleden sonra ikide değil, sabaha karşı ikide olduğu ve bu nedenle resmen bir yere yazılmadığıydı. Alelacele çekmeceleri de araştırdım ama önemli bir şey bulamadım. Tezgâhın üstündeki "Kayıp Eşya" kutusunda gümüş bir bilezik, plastik bir saç fırçası, otomobil anahtarları ve bir de dolmakalem vardı. Oda anahtarlarının yerleştirildiği bölmelere bakarken birden heyecanla geriye döndüm. Kayıp eşya kutusundaki otomobil anahtarlığının ucunda kocaman madeni bir T vardı. Shana'nın anahtarları. Koridorda ayaksesleri duymuştum. Hemen masanın ardından fırlayarak, dışarı çıktım ve Elva ile Joe Dunne resepsiyon bölmesine girerlerken ben de kapıdan yeni giriyormuşum gibi yaptım. Beni görünce Elva'nın yüzü birden duvara döndü. Ben çantamdan kartı çıkarmıştım. Dr. Dunne elimdekini ne olduğunu anında anlamış görünüyordu. Karısının kolunu okşayarak birşeyler mırıldandı. Herhalde benimle kendisinin konuşacağını söylemişti. Kadın yandaki küçük odaya doğru yoluna devam etti. Dr. Dunne beni dirseğimden tutup dışarı çıkardı. Aslında o yöne gitmek istemiyordum. Sol kulağıma, "Bu iyi bir fikir değil" dedi. Hâlâ kolumu tutuyor ve beni park yerine doğru çekeştiyordu. "Sizin bugün Los Angeles'teki klinikte olduğunuzu sanıyordum." "Bayan Dunne'ı size tecavüz davası açmaması için güç ikna ettim" dedi durduk yerde. Yoksa bu bir tehdit miydi? "Bırakın açsın" dedim. "Ama bunu elimdeki yara izleri geçmeden yapsın. O arada şunu da polise gösteririz." Kolumu karısının tenis servisinin bıraktığı izleri göreceği kadar sıvadım. Kolumu elinden kurtarıp kartı gösterdim sonra. "Bu konuda konuşmak ister miydiniz?" "Nedir o?" "Haydi haydi. Shana Timberlake'e gönderdiğiniz kart." Başını salladı. "Onu ömrümde görmüş değilim." "Sözlerim için özür dilerim, doktor, ama bu yalanın sunturlusu. Geçen hafta Los Angeles'teyken ona yazdınız. Bailey'in tutuklandığını duydunuz ve ikinizin başbaşa konuşmanızın iyi olacağını düşündünüz. Nedeni bu? Telefonu açıp sevgilinizle konuşamaz mıydınız?" "Lütfen daha alçak sesle konuşun." Park yerine vardığımızda dönüp arkaya baleti. Bakışlarını izleyince karısının büro penceresinden bizi gözetlemekte olduğunu gördüm. Bizim kendisini gördüğümüzü anlayınca geri çekildi. Dr. Dunne sanki beni içeri sokmak istermiş gibi otomobilimin sürücü kapısını açtı. Çok huzursuzdu ve sık sık arkamızdaki binaya bakıyordu. Bayan Dunne'ın dişleri arasında bir bıçakla çalılıklar arasında süründüğünü görür gibi oldum. "Karım paranoyak şizofrendir. Çok tehlikelidir." "Tahmin edebilirim. Ee?" "Bütün kayıtları o tutar. Shana'ya telefon ettiğimi öğrenmiş olsaydı... ne yapacağını bilemem doğrusu." "Ben tahmin edebilirim. Belki Jean'i de kıskandığından boynuna bir kemer geçirdi, ha?" Sanki yüzünün içinde bir lamba yanmış gibi yüzü birden pembeleşti. Boynundaki kırışıklardan terler süzülüyordu. "Asla böyle bir şey yapmaz o" dedi. Arka cebinden çıkardığı bir mendille alnını kuruladı. "Ne yapar peki?" "Bunun onunla bir ilgisi yok." "O zaman olay nedir? Shana nerede?" "Çarşamba gecesi burada buluşacaktık. Ben biraz geç kaldım. O hiç gelmedi ya da gelip gitmiştir. Onunla konuşmadığım için nerede olduğunu bilmiyorum." "Onunla burada mı buluşacaktınız?" Sesim inanmazlıkla kısılmış gibiydi. "Elva her gece uyku hapi alır. Hiç uyanmaz." "Bu sizin tahmininiz" dedim. "Anlaşıldığı kadarıyla ilişkiniz hâlâ devam ediyor?" Duraksadığını gördüm. "Bu o anlamda bir ilişki değildir. Yıllardır aramızda cinsel bir ilişki olmadı. Shana hoş bir kadındır. Onunla olmaktan hoşlanırım. Benim de arkadaşlık etmeye hakkım var." "Anladım. Zaten ben de arkadaşlıklarımı hep geceyarılarında yaparım." "Lütfen. Size yalvarıyorum. Otomobilinize binin ve buradan gidin. Elva konuştuklarımızın her sözcüğünü bilmek isteyecektir."

"Ona Ori Fowler'ın ölümünden söz ettiğimizi söylersiniz."

Yüzüme baktı. "Ori öldü mü?"

"Evet. Bu sabah. Sanırım bir penisilin iğnesi yüzünden. Ondan sonra doğru cennete gitti.

Dunne bir an konuşamadı. Yüzündeki ifade bir inkârdan daha inandırıcıydı. "Bu nasıl oldu?"

Sabahın olaylarını kısaca anlattım. "Elva penisilin bulabilir mi?" diye sordum.

Aniden dönüp binaya doğru yürüdü.

Onu bu kadar kolaylıkla bırakacak değildim. "Jean Timberlake'in babası sizdiniz, değil mi?"

"O defter kapandı. Kız öldü. Bunu asla kanıtlayamayacağınıza göre, ne fark eder ki?"

"Ben de kendi kendime aynı şeyi soruyorum. Jean sizden kendisine kürtaj yapmanızı istediğinde kim olduğunuzu biliyor muydu?"

Başını sallayarak yürüdü.

Arkasından koştum. "Ona gerçeği söylemediniz mi? Yardım etmeyi önermediniz mi?"

"Bunu konuşmak istemiyorum" dedi.

"Ama onun kiminle ilişkide olduğunu bildiğinize eminim."

"Umut vaat eden bir mesleği yıkmanın ne yararı olurdu?"

"Birinin mesleği kızın yaşamından da mı önemliydi?"

Dr. Dunne içeri girmişti. Bir an arkasından girmeyi düşündüm ama bunun bir anlamı yoktu. Önce elimde kanıt olması gerekirdi. Dönüp otomobilime yürüdüm. Omzum üzerinden bakınca Bayan Dunne'in yine pencerede olduğunu gördüm. Olduğu yerden sesimi duyup duymadığını bilmiyordum, duymuş olsa bile umurumda değildi. Ne halleri varsa aralarında çözümlensinlerdi. Adam için kaygılanacak değildim. O kendini korumayı bilirdi. Ben Shana için kaygılanıyordum. Çarşamba akşamı gelmemişse otomobil anahtarları orada ne arıyordu? Eğer planlandığı gibi gelmişse, ondan sonra nereye gitmişti?

Motele döndüm. Resepsiyonda Bert vardı. Bayan Emma ile Bayan Maude Fowler'ların dairesinde işi ele almışlardı. Yetmiş yaşlarında biri mor, öteki leylak rengi giysiler içinde iki kadın yanyana duruyorlardı. Ann'in dinlenmekte olduğunu söylediler. Ori'nin yatağını Royce'un odasına çekmişlerdi. Oturma odasını eski haline sokmuşlardı. Kenarındaki parmaklıkları ve kollarıyla hastane yatağının gitmesiyle oda çok büyümüş gibiydi. Komodini de kaldırmışlardı. Polis de ilaçların durduğu tepsiyi götürmüştü. Ori'nin izi bundan iyi silinemezdi. Maxine de oradaydı ve temizleme işi olmadığından biraz şaşırılmış gibiydi. Beni görünce, "Ben bir çay yapayım" dedi.

Hepimiz kütüphanedeymiş gibi alçak seslerle konuşuyorduk. Ben onların kullandığı o tatlı, kaygılı, koruyucu sesi taklit ettiğimi fark ettim. Aslında bunun böyle durumlarda yararlı olduğunu anlamaya da başlamıştım.

Bayan Maude bana yiyecek birşeyler getirmek istediye de, reddettim.

"Benim bir işim var" dedim. "Bir süre gelemeyebilirim."

"Hiç önemi yok" diye Bayan Emma elimi okşadı. "Biz burada gerekeni yaparız, sen sakın merak etme. Eğer daha sonra yemek istersen sana da bir tepsi hazırlarız."

"Teşekkür ederim." Uzun zamandır ıstırap çeken insanların kederli gülümsemeleriyle baktık birbirimize.

Onları benimkinden daha içtendi ama Ori'nin ölümünün de içimde bir huzursuzluk yarattığını söylemeliydim. Neden öldürülmüştü? Ne biliyor olabilirdi? Doğrusu onun ölümüyle Jean Timberlake'in ölümü arasında hiçbir bağ göremiyordum.

Bert kapıda görüldü. "Sana telefon var. O avukat."

"Clemson mu? Çok iyi. Mutfaktan konuşurum. Orada konuşabilirim, değil mi?"

"Nasıl istersen" dedi.

Mutfığa gidip telefonu açtım. "Merhaba, benim" dedim.

"Bir dakika."

Bir an bekleyip, "Teşekkür ederim, Bert, aldım" dedim."

Bir klik sesi duyuldu. "Konuşabilirsin."

"Neydi o?" diye sordu Clemson.

"Anlatmaya değmez. Sen nasılsın?"

"İlginç gelişmeler var. Kilisede June Haws'tan telefon geldi. Bunu benden duymuş olma ama Bailey'i baştan beri o saklıymış."

"Simdi onun yanında mı?"

"Sorun da bu. Yanındaymış. Şeriflik kapı kapı araştırmaya başlıyor. Bir memur kapısına gelmiş ve Bailey kaçmış. Kadın nereye gittiğini bilmiyor. Sen bir haber aldın mı?"

"Hayır."

"Eh, öyleyse buralardan ayrılma. Eğer seninle ilişki kurarsa onu teslim olmaya ikna et. Annesinin öldüğü duyulunca kasabalı çılgına döndü. Bailey'in güvenliğinden kuşku duymaya başladım."

"Ben de, ama ne yapabilirim ki?"

"Telefonun yanında bekle. Bu çok önemli."

"Yapamam, Jack. Shana Timberlake kayıp. Otomobilinin anahtarlarını kaplıcada gördüm. Karanlık bastıktan sonra gidip ortalağı bir kolağan edeceğim."

"Bırak şimdi Shana'yı. Bu daha önemli."

"O zaman neden sen kendin buraya gelmiyorsun? Bailey telefon ederse sen konuşursun."

"Bailey bana güvenmiyor!"

"Neden ama, Jack?"

"Bilmiyorum. Telefonda benim sesimi duyacak olursa hattın dinlendiğine inanıp yine ortadan kaybolacaktır. June kendisi dışında onun bir tek sana güvendiğini söylüyor."

"Bak, bu işim uzun sürmeyebilir. Mümkün olan ilk fırsatta döneceğim ve seni arayacağım. Eğer Bailey ile konuşsam onu ikna edeceğime yemin ederim."

"Teslim olmak zorunda."

"Bunu biliyorum, Jack." Telefonu kapatırken sinirlenmişim. Bu herif neden birdenbire benim işlerime karışmaya başlamıştı? Ben Bailey Fowler'ın nasıl bir tehlike içinde olduğunu çok iyi biliyordum.

Mutfaktan çıkmak üzere döndüm. Bert koridorda duruyordu. Sanki hep hareket halindeymiş gibi mutfağa girdi. "Bayan Ann su istiyor" diye mırıldandı.

Palavra, diye düşündüm. Seni münasebetsiz seni.

Odama gidip koşu ayakkabılarımı giydim. El fenerimi, maymuncuğumu, oda anahtarımı cebime soktum.

Maymuncuğa ihtiyacım olacağını sanmıyordum ama hazırlıklı olmak iyiydi. Tabancamı alıp almamayı düşündüm. Davis'i ilk aldığımda bir silah ve kılıfını sol tarafımda göğsümün hemen altında taşımak için özel bir omuz kayışı da edinmişim. Şimdi de bluzumu çıkartıp kayışı yerine yerleştirdim, balıkçı yaka kazağını üstüne çekip aynada kendime baktım. İdare ederdi.

Ben yokken gelmediğinden emin olmak için önce Shana'ya uğradım. Evde kimse olmadığı gibi, arada geldiğini gösteren bir iz de yoktu. Sonra tepeye çıkan yan sokaklardan birine saptım. Tap Granger'in cenaze alayı da herhalde buradan geçmişti ve onlar dönmeden oradan uzaklaşmak istiyordum. 101 nolu otoyola doğru koşmaya başladım. İki şeritli yol okalıptüs, sıcak güneş ve kekik kokuyordu. Sağımda dar ve taşlık bir hendek, alçak bir telörgü çit, sonra da çimenlik tepe uzanıyordu. Koca koca meşeler yer yer gölge sağlamaktaydı. Sessizliği bozan yalnızca kuşların cıvıltısıydı.

İlerde bir dönemeçten bir otomobil sesi geldi. Bir Ford kamyonet görüldü, sürücüsü beni görünce yavaşladı.

Pearl ile oğlu Rick. Yavaşladım ve sonra da durdum. Yaşlı adamın iri, etli kolu açık camdan dışarı sarkıyordu. Üzerinde kısa kollu mavi bir gömlek vardı, kravatını gevşetmiş, yakasını açmıştı.

"Merhaba, Pearl. Nasılsın?" Rick'i de başımla selamladım. "Cenazeyi kaçırдын" dedi Pearl.

"Tap'ı o kadar da iyi tanı mıyordum, ayının dostları için olduğunu düşündüm. Şimdi mi dönüyorsunuz?"

"Diğerleri hâlâ mezarlıkta sanırım. Biz Rick'le bilardo salonunu açmaya gidiyoruz. Joleen Tap'in böyle bir anılma isteyeceğini söyledim. Sen ne yapıyorsun? Koşuya mı çıktın?"

"Evet" dedim. Rick babasına bir şey mırıldandı, "Tamam. Rick, Cherie'yi görüp görmediğini soruyor."

"Cherie mi? Sanmıyorum." Kadın herhalde Los Angeles'e doğru yol alıyordu ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Bizimle gelecekti ama alışverişe çıktı ve biz yola çıktığımızda dönmemişti. Onu görürsen bilardo salonunda olduğumuzu söylersin." Dikiz aynasına baktı. "Biri bindirmeden buradan uzaklaşayım. Koştuktan sonra bir bira içmeye gel."

"Olur. Teşekkür ederim."

Pearl kamyoneti harekete geçirince ben de koşmaya başladım. Kamyonet gözden kaybolur kaybolmaz hendeği geçip çitin üzerinden atladım. Doğruca ağaçlara gidiyordum, iki dakika sonra tepenin üstündeydim ve okalıptüs ağaçları arasına gömülmüş olan kaplıca otele bakıyordum.

Tenis kortları boştu. Çömeldiğim yerden yüzme havuzunu göremiyordum ama çalışan işçilerin seslerini duyuyordum: Üç adamla ağaçları kesen oduncu sağımdaydılar. Kayaların arasında gizleneceğim bir yer bulup beklemeye koyuldum. Çevremde insanlar, okuyacak bir şey ya da çalan telefonlar olmayınca yorgunluğuma yenik düşerek uyuya kaldım.

Güneş saat dörtte gökte alçalmaya başladı. Teknik olarak kıştı ki, bu California'da kusursuz günlerin on dört saatten on saate düşmesi demektir. Geçmiş yıllarda Şubat genelde yağmurlu geçerse de, son zamanlarda bu durum değişmişti. İşçiler de gitmiş olmalıydı, tepe artık sessizleşmişti. Saklandığım yerden çıktım, çevremde kimse olmadığından emin olunca güzelim koşu ayakkabılarımı ıslatmamaya çalışarak çalılıklar ardında işedim. Kadın olmaya tek itirazım ayakta işeyememektir.

Ondan sonra oteli gözetleyebileceğim bir yere yerleştim. Bir ara park yerine işaretsiz bir polis otomobili girdi. Quintana ile arkadaşı yine harekete geçmişlerdi. Belki de Elva şikâyetinde bulunmuştu. On beş dakika sonra binadan çıkıp gittiler. Ağaçların altı kararırken bir iki ışık yandı. Saat yedide tepeli aşırı arazinin üst kısmındaki yangın yoluna doğru yürümeye başladım. Oradan otelin arka tarafına inebilirdim.

Yangın yolu yalnızca bir otomobil geçecek ende toprak bir yoldu. Otelin yerini hesaplamaya çalışarak sola yöneldim. Anlaşıldığı kadarıyla binanın arkası tümüyle karanlık olduğundan tam olarak yerimi kestirmek güç oluyordu. Fenerimi yaktım. Işık önümdeki yolu kesen bir şeyi aydınlattı. Olduğum yerde durdum. Tam karışıkta, yukardan sarkan dalların neredeyse tümüyle örttüğü Shana'nın hurda Plymouth'u duruyordu.

24

Yolun üzerinde ne olduğu belirsiz bir yaratığın leşi gibi duran otomobilin çevresini dolandım. Dört lastiği de inikti. Biri Shana'nın daha ileri gitmesini istememişti. Onun Dunne ile randevusuna geldiğine ve her nasılsa bir daha geri dönmeyip öldüğüne iddiaya girmeye hazırdım. Başımı kaldırdım. Ağaçların altı serindi, çürümüş yaprak, ıslak yosun ve kükürt kokuyordu. Karanlık yoğundu, varlığım ağaç kurbağalarıyla cırcır böceklerine bir uyarıymış gibi gecenin içinde çıt çıkmıyordu. Shana'yı bulmak istemiyordum. Bakmak istemiyordum. Kemiklerimin her biri onun cesedinin buralarda bir yerde olduğu inancıyla sancıyordu. Fenerin daracık ışığını otomobilin içine tutarken midem bulanıyordu. Ama boştu. Bagaj kapağına baktım. Bagaj kapalıysa maymuncuğum bir işe yaramazdı. Eğer kilitleyse aşağı resepsiyona girip Shana'nın anahtarlarını kayıp eşya" kutusundan alıp buraya dönmem gerekiyordu. Düşmeye basınca kapak açıldı. Orası da boştu. Farkında olmadan tuttuğum soluğumu bıraktım. Kapatmakla çıkacak gürültüyü göze alamayıp kapağı açık bıraktım. "Tapınak" yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Bu bölgenin haritasını gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Bir patika arayarak feneri çalılıklar arasına çevirdim. Demiryolu traversleriyle desteklenmiş toprak basamaklar çalılıklar arasından aşağı iniyordu. O yana yürüdüm. Tahta bir ok "Kartal Yuvası"nın hemen solumda olduğunu işaret ediyordu. "Tapınak" tepeden dördüncü havuzdu. Sonra haritada havuzun epey uzun ve dolambaçlı bir patikanın ucunda olduğunu hatırladım. Ayaklarımın altındaki yapraklar ıslak olduklarından hiç ses çıkmıyorsa da, arkamda çamurlu izler bıraktığımı görüyordum. "Tapınak"a gelince feneri yere tuttum. Yapraklar arasında üç izmarit vardı. Eğilip yakından baktım. Filtresiz Camel. Shana'nın içtiği marka.

Sessizlik birden anayoldan gelen bir siren sesiyle kesildi. Buzdolabının içi kadar rutubetli bir rüzgâr ağaç dalları arasında dolandı. Kaplıcanın güçlü kokusu arasında başka bir koku seçmek imkânsızdı. Zamanında burnumla ceset bulmuş bir insandım ama bu durumda hiçbir şey yapamazdım.

Havuzun üstüne kenarında plastik tutamakları olan bir kapak yerleştirilmişti. Bir an duraksadıktan sonra kapağı kaldırdım. Yüzüme yoğun kükürtlü duman çarptı. Kızılağaçtan küvetin içindeki su katran gibi kara, cam gibi durgundu. Üzerinde sisler uçuşuyordu. Ağzımın büzüldüğünü hissettim. Oraya elimi sokacak değildim. Shana'nın cesedinin orada olup olmadığını anlamak için kolumu dirseğime kadar o suya sokmaya hiç niyetim yoktu. Zihnimin gerisinde bir ses Shana öldürülüp de orada atılıysa, artık genişleyen gazlar nedeniyle bir tür havuz oyuncağı gibi suyun üstünde yüzüyor olacağını söylüyordu. Gözlerimin şaşlaştığını hissettim. Kimi zaman kendi düşüncelerimle midemi bulandırırım doğrusu.

Diz düzeyinde herhalde ısıtıcıya ve pompaya açılan bir kapı vardı. Kapıyı açtım. Ceset oraya sokulmuştu. Belinden katlandığı için kapı açılınca doğruldu, kanlı başı ayaklarıma düştü.

"Kıpırdama!"

Elimi kalbime bastırarak havaya fırlayıp döndüm.

Sol elinde bir fenerle Elva Dunne arkamda duruyordu.

"Elva, ödümü patlattın!"

Elva Shana'ya şöyle bir baktı, ama gördüğüne benim kadar şaşırمامı? gibiydi. Elindeki .22'lik yarı otomatığı ancak o zaman fark ettim. Silaha düşkün olanlar .22'likleri pek önemsemmezler, bir tahtada yumruk eninde delik açmayan silahlardan saymazlar. Ama ne yazık ki Elva bunu duymamıştı ve göbeğimin hemen üstünde ikinci bir delik açmaya hazır gibi duruyordu. .22'lik küçük bir mermi insanın midesine girdi mi, çarpışan arabalar gibi oradan oraya gidip yoluna çıkan bütün organları paramparça eder.

"Biri telefon edip Bailey Fowler'ın burada olduğunu söyledi" dedi. "Olduğun yerde kal ve sakın kıpırdama, yoksa ateş ederim."

Onu rahat ettirmek için filmlerdeki gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Bailey falan yok burada. Yalnızca ben varım." Shana'nın cesedini gösterdim. "Umarım bunu benim yaptığımı sanmıyordur."

"Elbette sen yaptın. Yoksa burada ne işin olurdu."

Sirenin döne döne yukarı çıktığını duyabiliyordum. Biri polisleri de çağırmış olmalıydı. Bailey'in adını anar anmaz servis hemen hızlanırdı. "Hey, çek o tabancayı. Shana'nın anahtarlarını bu öğleden sonra sizin kayıp eşya kutusunda görmüştüm. Buralarda olduğunu düşünerek bir kontrole geldim."

"Silahın nerede? Onu beyzbol sopasıyla mı öldürdün?"

"Elva, bu kadın birkaç gün önce ölmüş. Çarşamba gecesi öldürüldüğünü tahmin ediyorum. Ben öldürmüş olsaydım kanı kıpkırmızı, hem de şu anda fişkiriyor olurdu." İnsanların en basit bir şeyi bile anlayamamalarından nefret ederdim.

Elva'nın bakışları çevrede dolandı, yerinde huzursuzca kıpırdandı. Dr. Dunne onun paranoyak şizofren olduğunu söylemişti ama o ne demektir? Bu günlerde Thorazin'le kafayı bulanlar hep kaya kadar sakın insanlardı. Bu kadın iri yarıydı, o geniş omuzlu Kuzeyli tiplerdendi. Onun kaçık olduğunu biliyordum. Raketi kafama indirmeye kalkışmıştı, şimdi tabancayla ne yapmazdı ki? Aşağıdan ellerinde fenerlerle iki memur geliyordu. Durum hiç de iyi değildi doğrusu.

Bakışlarımı pantolonuna kaydırdım, kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Vay vay! Yerinde olsam pek kaygılanmazdım ama bacağında yumruk boyunda bir örümcek var."

Bakmak zorundaydı. Nasıl bakmazdı?

Savurduğum tekme tabancayı elinden uçurdu. .22'liğin havada bir takla atıp karanlıkta kaybolduğunu gördüm. Ondan sonra kadının üstüne atlayarak geriye ittim. Bir çığlık kopardı ve tepeden aşağı yuvarlanmaya başladı.

Memurlardan öndeki tepenin ortalarına gelmiş olmalıydı. Fenerimi cebime sokup çılgınlar gibi koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama oraya bir an önce varmak istiyordum. Ağaçlar arasına dalarak yangın yoluna doğru koştum. Shana'nın Plymouth'u yolu tikiyordu ve şerifin otomobilini oraya çıkarsalar bile onu aşip arkamdan kolay kolay gelemezlerdi. Arkamda kimse olup olmadığını anlayamayacak kadar gürültü çıkarıyordum ama yine de polislerin bana çok yakın olduklarını tahmin akıllıca olurdu. Yoluma çıkan devrilmiş bir ağacın üzerinden uçarak hızımı arttırdım.

Yangın yolu dimdik yükselirken birden her iki yanda uzanan bir telörgüyle son buldu. Elimi kapıya dayadım ve sıçradım. Ama ayağım direğe takıldı, yuvarlandım, iniltilimi bastırarak doğruldum. Düşünce tabancam kaburgalarımaya girip canıma okumuştum.

Artık düzleşmiş olan tepede koşmayı sürdürdüm. Dolunay yoksa da, yine de koştuğum yeri görebileceğim kadar bir aydınlık vardı. Yoldan çeyrek mil kadar uzakta ve otomobillerin giremeyeceği bir yerde olmalıydım. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Arkama baktım. Kovalayan kimse görünmüyordu. Adımlarımı yavaşlatarak otlar arasında çukurumsu bir yer arandım.

Soluksuz bir halde yere çöktüm, alnımdan akan terleri balıkçı yaka kazağımın koluyla sildim. Kanatlı bir yaratık beni yenecek bir şey sanıp yaklaştı, sonra da uçup gitti. Doğadan nefret ederim. Gerçekten. Doğa birtakım çubuklar, toprak, düşülecek yerler, ısırın ve soka yaratıklar, sayılamayacak kadar çok vahşilikten oluşur. Ve böyle düşünen bir tek ben değilim. İnsanlar sıfır yılından beri bunlardan kaçabilmek için kentler kurarlar. Ve şimdi de hiçbir şeyin yetişmediği ve yüzünüze bir şeyin sıçrama tehlikesi olmadan yerden bir taş kaldırmayacağınız aya ve diğer cansız yerlere gitmeye başladık. Bana kalırsa oralara ne kadar çabuk gidersek, o kadar iyi olur.

Hareket etme zamanı gelmişti. Doğrulup yeniden koşmaya başlarken bir planım olmasını istedim. Motele gidemezdim, on dakika geçmeden bütün şeriflik dairesi orada olurdu. İyi ama anahtarlarım ve param olmadan ne yapabiliirdim ki? Polisler gelene kadar Elva'yla kalıp kendimi yasanın eline bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm. Şimdi kaçak olan bendim ve bundan hiç de hoşlanmamıştım.

Birden Shana'nın yüzü geldi gözlerimin önüne. Kafasına vurularak öldürülmüş ve sonra biri cesedini ortadan kaldırına kadar sıcak havuzun altına sokulmuştu. Belki de Elva o karanlıkta bu işi yapmak için çıkmıştı oraya. Onun telefon edildiği iddiasına inanıp inanamayacağımı kestiremiyordum. Shana Timberlake'i o mu öldürmüştü? On yedi yıl önce de kızını mı öldürmüştü? Neden bu kadar beklemişti? Ve neden Ori Fowler? Katil olarak Elva'yı kabul ettiğim takdirde Ori'nin ölümünü anlamlı kılan bir senaryo 'yaratamıyordum kafamda. Telefon beni burada kısırmak için edilmiş olabilir miydi? Bildiğim kadarıyla nerede olacağımı sadece iki kişi biliyordu: Jack Clemson ve Bert.

Yine durdum. Yokuş aşağı inmeye başlamıştım ve karanlıkta önümde epey dik bir yar vardı. Altımda gri yol şeridi tepenin tabanı boyunca kıvrılarak gidiyordu. Yolun nereye gittiğini bilmiyordum, ama polisler akıllıysa devriye arabalarını önümü kesmeye yollamış olmalıydı. Taşlık yokuştan kâh koşarak, kâh oturup kayarak taş ve toprak yığını arasında indim. Son birkaç metreyi kayarken uzaktan siren seslerini duymuştum ama durmaya cesaret edemedim. Kendimi yola attım ve tam karşı yana vardığımda beş altı yüz metre ilerde siyah beyaz polis arabası göründü.

Hemen kendimi yere atıp yerde sürünmeye başladım. Ağaçların altına girince sırtüstü dönüp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Giderek yaklaşan sisin önünde Okyanus Caddesi'ndeki sodyum buharlı lambaların yansıdığını görüyordum. Floral Beach yakındı. Ama ne yazık ki, kasaba ile benim aramda petrol rafinerisinin arazisi uzanıyordu, iki metre yüksekliğindeki telörgü çite baktım. Üstüne dikenli teller çekilmişti. Bunu aşmam imkânsızdı. Daha uzakta da pastel renklere boyanmış petrol depoları sıra sıra pastayı andırıyordu.

Yola hâlâ o kadar yakındım ki, polis otomobillerinin banket üzerinde yer aldıklarını duyabiliyordum. Işıkları tepeyi yalıyordu. Köpekleri getirmediklerini umuyordum. Bir o eksikti. Çitin altına kadar emekledim, sonra ona tutuna tutuna yola devam ettim. Çit karanlıkta hem rehberim olmuştu hem de ihtiyacım olan desteği sağlıyordu. Ortalık uyarı tabelalarıyla doluydu. Soluk soluğa kalmıştım, ter içindeydim, ellerim yarılmış, burnum akmaya başlamıştı. Okyanus kokusunun giderek güçlenmesiyle cesaret buluyordum.

Çit birden sola donuverdi. Önümde öteberi atılmış toprak bir yol, belki de bir âşıklar yolu vardı. Fenerimi kullanmaya cesaret edemiyordum. Hâlâ Floral Beach'in üstündeki tepelerdeydim ama kasabaya da giderek yaklaşmaktaydım. Yarım mil kadar gittikten sonra kendimi bir çıkmaz sokakta buldum. Yaşasın, nerede olduğumu anlamıştım! Jean Timberlake'in eski evinin üstündeydim. O ahşap basamaklara bir kere eriştikten sonra aşağı inip arka kapıdan eve girip saklanabiliirdim. Sağımda daha önce zilini çaldığım ev vardı ve ışıkları yanıyordu.

Evin çevresini dolaşip belime kadar gelen sınır taflanları yanından el yordamıyla geçtim. Mutfaktan geçerken içerdeki birinin bana bakmakta olduğunu gördüm. Hemen çömeldim ama o sırada da adamın mutfak evyesi

önünde durmakta olduğu aklıma geldi. Camdaki aksi beni görmesini önüyor olmalıydı. Yine dikkatle doğrulup daha yakından baktım. Dwight Shales.

Kendi kendime bir tartışmaya girdim. Ona güvenebilir miydim? Onun yanında mı daha güvenlikte olurum, yoksa aşağıdaki boş binada mı? Ama ne olursa olsun, çekingence duyacak zaman değildi. Yardıma ihtiyacım vardı.

Ön kapıya gidip zili çaldım. Bir yandan da gözümü sokaktan ayırmıyor, her an bir devriye arabasının görünmesini bekliyordum. Bir an gelip bana kurdukları ağın arasından sıyrıldığımı anlayacaklardı. Petrol şirketinin arazisine giremeyeceğime göre en mantıklı yer bu yana kaçmış olmamdı. Kapı üstündeki ışık yandı. Kapı açıldı. Dönüp adama baktım. "Kinsey, Tanrım! Ne oldu sana?"

"Merhaba, Dwight. içeri girebilir miyim?" Geri çekilerek kapıyı açtı. "Başın dertte mi?"

"Eh, öyle denebilir." Baştan aşağı çıplak ahşap ve modern sanatla dolu holden geçtik. Bir basamak inip karşımızdaki oturma odasına girdik: Manzaraya bakan iki kat yüksekliğinde cam bir duvar vardı önümüzde. Jean'in oturmuş olduğu apartman görünüyordu ama yarım mil ilerdeki büyük otele kadar bütün Floral Beach ayaklar altındaydı.

"Sana bir içki getireyim" dedi.

"Teşekkür ederim. Biraz yıkanabilir miydim?"

Soluna doğru başını salladı. "Koridorun ucunda."

Banyoyu buldum, ellerimi ve yüzümü yıkadım. Kurulandıktan sonra aynadaki aksime baktım. Yanağımda kocaman bir çizik vardı. Saçlarım toztoprak içindeydi, ilaç dolabında bulduğum bir tarakla şöyle bir tarandım. Çişimi yaptım, üstümü silkeledikten sonra bir daha elimi yüzümü yıkadım. İçeri dönünce Dwight bir el topu büyüklüğünde bir kadehte konyak verdi.

İçkiyi bir yudumda içtim, ikincisini doldurdu.

"Teşekkür ederim." İçkinin içime işlediğini hissediyordum. Bir an ağzımı açık tutarak soluk almaya çalıştım. "Ohh! Güzel!"

"Otur. Yorgun görünüyorsun,"

"Yorgunum." Sokak kapısına baktım. "Sokaktan görülür müyüz burada?"

Kapının iki yanındaki dar camlar buzluysa. Beni rahatsız eden, her taraftan açık olan oturma odasıydı. Kendimi sahne-deymiş gibi hissediyordum. Dwight gidip perdeleri kapattı. Biraz rahatladım.

Dwight karşıdaki iskemleye oturdu. "Anlat bakalım."

Olanları anlattım. "Herhalde polisi beklemem daha iyi olurdu."

"Telefon edip teslim olmak ister misin? Telefon burada?"

"Henüz değil. Bailey'e de teslim olmasını söylüyordum ama şimdi onun neler hissettiğini biliyorum. Beni bütün gece uyutmayıp yanıtlarını bilmediğim sorular sormaktan başka bir şey yapmayacaklar ki."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Önce bir kafamı toplayıp neler döndüğünü bir düşünmem gerek. Ben buraya daha önce de gelip zili çaldım ama sen evde değildin. Burada her kim oturuyorsa Jean'in merdiveni kullandığını görüp görmediğini sormak istiyordum,"

"Hangi merdiveni?"

"Timberlake'lerin dairesinden buraya çıkan merdiven. Hemen şuradaydı."

"Tamam. Onu unuttuğum. Küçük kasaba işte. Hiçbirimiz diğerimizden fazla uzak değilizdir."

"Orası kuşkusuz" dedim. Kafamın ardında bir huzursuzluk kıpırtısı hissettim. Yanıtlarında gerçek olmayan bir şey vardı. Belki de aniden çok normale dönüşen tavırlardandı bu. "Normal" olmaya çalışmak insanın sandığından da güç bir şeydir. Onun bu kadar yakında yaşamasının bir anlamı var mıydı? "Yani, Jean Timberlake'in on metre ilerde oturduğunu unuttuğum muydu?"

"Önemli bir şey değildi" dedi. "Orada kız ölmeden önce yalnızca birkaç ay oturdular." Kadehini sehpanın üzerine bıraktı. "Aç mısın? Sana memnuniyetle yiyecek birşeyler verebilirim."

Başımı sallayarak onu beni ilgilendiren konuya döndürdüm. "Bu öğleden sonra Timberlake'lerin dairesinin arka kapısının merdivenlere açıldığını gördüm. Bu yolu kullanarak ilişkide olduğu erkeklerle randevularına gidebileceğini düşündüm. Sen onu buralarda görmedin miydi?"

Bir süre düşündü. "Hayır, sanmıyorum. Bu önemli mi?"

"Olabilir. Biri Jean'i görmüşse, ilişkide olduğu kişiyi de görmüş olabilir."

"Şimdi düşünüyorum da, zaman zaman sokakta bazı otomobiller gördüğümü hatırlıyorum. Belki de onu almak için gelenlerdi, bilemem."

Kötü yalancılara bayılırım. Yalanı söyleyebilmek için o kadar uğraşırlar ve yalanları o kadar şeffaftır ki. Ben iyi yalan söylerim ama benim uzun sürmüş bir antreman dönemim var. O .halde bile her seferinde başarılı olamam. Bu herif ise berbat bir yalancıydı. Durumunu gözden geçirmesi için susup yüzüne baktım.

Kaşlarını çattı. "Ann'in annesine ne olmuş? Bayan Emma bir saat önce telefon edip ilacının değiştirildiğini söyledi. Kulaklarım inanmadım..."

"Özür dilerim, ama önce Jean Timberlake konusunu bitirebilir miydik?"

"Özür dilerim. Onu bitti sanmıştım, Ann için de çok kaygılanıyordum. Zavallının çektiği inanılır gibi değil. Her neyse, sen devam et."

"Sen Jean Timberlake'i beceriyor muydun?"

Çok açık ve kaba konuşmuşum. Kulaklarına inanmamış gibi hafif bir kahkaha attı. Sanki sözlerimi iyi duymamış gibi.

"Ne?"

"Haydi haydi, itiraf et. Bana gerçeği söyle."

Yine güldü, başını salladı. "Kinsey, ben bir lise müdürüyüm."

"Ne olduğunu biliyorum, Dwight. Ben sana yaptığın bir şeyi soruyorum."

Böyle ısrarcı olacağıma inanamıyormuş gibi yüzüme baktı. "Gülünç bir şey bu. Kız on yedi yaşındaydı."

Hiçbir şey söylemedim. Yüzüne öyle bir inanmazlıkla baktım ki, gülümsemesi solmaya başladı. Kalkıp bir içki daha doldurdu. Konyak şişesini bana tutup işaretle başka isteyip istemediğimi sordu. Başımı salladım.

Yine oturdu. "Bence daha üretken konulara geçmeliyiz. Yardım etmeye hazırım ama seninle oyun oynamaya hiç niyetim yok." Ciddileşmişti şimdi. Toplantıyı açmıştı ve artık ciddi olacaktık. Budalaca palavraların sonu gelmişti. "Benim bir öğrenciyle ilişkiye girmem çılgınlık olurdu" diye devam etti. "Ne fikir ama!" Omuzlarını yuvarladı. Eklemlerinin çatırdadığını duyuyordum. Beni inandırmak istediğini biliyordum ama kelimelerinde inandırıcılık yoktu,

Sehpaya bakarak boş kadehimi biraz ileri ittim. "Seks sözkonusu olduğunda hepimiz kendimizi şaşırtacak şeyler yaparız."

Sessizdi.

Dikkatle yüzüne baktım.

Bacak bacak üstüne attı. Yüzüme bakmıyordu.

"Dwight?"

"Onu sevdiğimi sanıyordum" dedi.

Dikkatli ol, diye düşündüm. Bu an çok önemli ve güveni gayet uçucu. "Çok güç günler geçirmiş olmalısın. Karen'in hastalığı da o sırada teşhis edilmişti, değil mi?"

Kadehini bırakıp gözlerimin içine baktı. "Belleğin bayağı iyiymiş."

Sesimi çıkarmadım.

Sonunda hikâyeye kaldığı yerden devam etti. "Aslında durumu inceleniyordu ama sanırım biz artık biliyorduk. Böyle bir şey insanı müthiş etkiliyor. Önceleri çok kırıldı Karen, içine kapandı. Sonunda benden daha dayanıklı çıktı. Böyle bir şeyin olduğuna inanmıyordum ve birden arkamı dönünce Jean'i orada buldum, Genç, şehvetli ve korkusuz."

Bir an sustu.

Ben hiç konuşmadan istediği gibi anlatmasına izin verdim. Benim dürtüklememe ihtiyacı yoktu zaten. Bu, ezbere bildiği bir hikâyeydi.

"İlk nöbet çok sert olduğundan Karen'in kurtulacağını sanmıyordum. Bir gece içinde kötüleşmiş gibiydi.

Bahara kadar yaşamaz diye düşünüyordum. Böyle bir durumda insanın zihni büyük sıçramalar yapıyor.

Kendini kurtarma aşamasına geçiveriyorsun. 'Evliliğimiz zaten pek parlak değildi, bunun altından kalkabilirim' diye düşündüğümü hatırlıyorum. O zaman kaç yaşındaydım? Otuz dokuz, kırk falan. Önümde daha uzun yıllar vardı. Bir daha evleneceğimi düşündüm. Neden olmasın ki? ikimiz de kusursuz değildik. Hatta birbirimize uygun olduğumuzu bile söyleyemem. Hastalık bütün bunları değiştirdi. Öldüğü zaman Karen'e her zamandan daha çok âşıktım."

"Ya Jean?"

"Evet, Jean." başını salladı. "Daha önceleri çılgın gibiydim. Gerçekten çıldırmış olmalıydım. O ilişki duyulacak olursa hayatımı yıkardı. Karen'inkini de... yani, her ne kaldıysa..."

"Bebek senin miydi?"

"Bilmiyorum. Herhalde. Hayır demek isterdim, ama ne yapabilirdim ki? Onu ancak Jean öldükten sonra duydum. Eğer hamilelik açığa çıkmış olsaydı neler olacağını hayal bile edemiyordum."

"Evet, yasadışı cinsel ilişki göze alındığında."

"Tanrı aşkına, öyle konuşma. O sözcük şimdi bile beni hasta ediyor."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır. Yemin ederim. O zamanlarda pek çok çılgınlık yapabilirdim, ama onu, asla."

Gerçeği söylediğini hissediyordum. Bu dinlediğim adam katil olamazdı. Umutsuzluk içinde olabilirdi.

Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmiş olabilirdi, ama bir katil gibi mantık yürütmüyordu.

"Hamileliği başka kim biliyordu?"

"Bilmiyorum. Ne fark eder ki?"

"Bilemem. Sen çocuğun senin olmadığından emin olamazsın. Belki bir başkası da vardı bunu bilen."

"Bailey biliyordu."

"Onun dışında. Başka biri duymuş olamaz mıydı?"

"Duyabilirdi elbette, ama bundan ne çıkardı? Jean'in çok huzursuz bir tavırla okula gelip doğruca rehberlik öğretmeninin yanına çıktığını biliyorum."

"Ben rehberlik öğretmenlerinin yalnızca akademik konularla ilgilendiklerini sanıyordum -kolejlere giriş sınavları falan gibi şeyler."

"Bazı istisnalar vardı. Kimi zaman kişisel sorunlarla ilgilenip çocukları profesyonel kişilere gönderirdik."

"Jean yardım isteseydi ne yapılırdı?"

"Elimizden geleni yapardık. San Luis'de bu tür şeyler için sosyal hizmet kurumları vardır."

"Jean seninle hiç konuşmamış mıydı?"

Başını salladı. "Konuşmuş olmasını isterdim. Belki de ona yardımcı olabilirdim, bilemiyorum. Çılgın bir yanı vardı. Biz kurtaja razı olacak bir kızdan söz etmiyoruz burada. O çocuktan asla vazgeçmezdi ve çenesini de tutmazdı. Bedeli ne olursa olsun evlenmekte ısrar edecekti. Sana ne kadar konuşmuş gelse de, şunu söyleyeyim: Öldüğünü duyduğumda rahatlamıştım. Girdiğim riski anlayınca... neler kaybedeceğimi görünce... bu Tanrının bir lütfuydu. Ondan sonra doğru yolu seçtim ve Karen'i bir daha aldatmadım."

"Sana inanıyorum" dedim, iyi ama, beni rahatsız eden neydi peki? Kafamda bir fikrin geliştiğini hissediyordum ama ne olduğunu kestiremiyordum.

Dwight anlatmayı sürdürüyordu. "Onun öldürülmesinden sonra duyduğum şeyler beni kaba bir biçimde gerçeğe döndürdü. Aramızda özel ,bir şey olduğuna inanacak kadar saftım, ama hiç de öyle değilmiş."

"Peki, kız sana yardım için gelmediyse, bir başkasına gitmiş olabilir."

"Evet, ama anladığım kadarıyla buna pek zamanı olmadı. Lompoc'ta test yaptırdı ve sonucu o öğleden sonra aldı. Geceyarısı olduğunda ise ölmüştü."

"Bir telefon etmek insanın ne kadar zamanını alır?" dedim. "Onun saatleri vardı. Floral Beach'in yarısına telefon edebilirdi, hatta San Luis'in de. Ya başka biriye? Ya sen başka bir ilişkiyi gizlemek için kullanılmışsan? Senin kadar kaybedecek şeyi olan başkaları da olmuş olmalı."

"Bu mümkün sanırım" dedi ama sesi pek kuşkuluydu.

Birden telefon çaldı. Koca evin sessizliği içinde tiz bir ses. Dwight uzanıp sehpanın üzerindeki telefonu açtı.

"Alo? Oo, merhaba!"

Yüzünde karşı taraftakini tanıdığını belirten bir parıltı belirdi. Dinlerken bakışları bana çevrildi. Biri konuşurken o 'hım, ha' diye sesler çıkarıyordu. "Hayır hayır. Merak etme. Bir dakika. Burada." Uzattığı telefonu aldım. "Ann" dedi.

"Merhaba, Ann. Ne var?"

Ann'in sesi buz gibiydi ve gayet keyifsiz olduğu belliydi. "Sonunda buldum seni. Neredeydin? İki saattir seni arıyorum."

Bu ses tonunu anlamaya çalışarak telefona baktım. Ne oluyordu. "Yanında polis mi var?" diye sordum.

"Öyle diyebiliriz."

"O gittikten sonra ara istersen."

"Hayır, canım. İstedğim ne, biliyor musun? Bir. an önce buraya gelmeni istiyorum. Babam hastaneden çıktı ve saatlerdir canıma okuyor. Nerelerdeydin?" diye bağırdı. "Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı? Lanet olsun!"

Telefonu kulağımdan ayırdım. Ann gerçekten giderek çıkırından çıkıyordu. "Ann, kes artık. Sakin ol. Şu anda anlatılamayacak kadar karışık şeyler."

"Benimle öyle konuşamazsın. Sakın buna kalkışayım deme!"

"Nasıl konuşamam? Ann, neyin var senin?"

"Bunu çok iyi biliyorsun! Orada ne işin var? Beni dinle, Kinsey, Ve kulağını dört aç..."

Sözünü kesmek istedim ama elini almaca bastırılmış yanındaki biriyle konuşuyordu. Polisle mi? Ona benim nerede olduğumu mu söylüyordu?

Telefonu kapattım.

Dwight şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "İyi misin? Neler oluyor?"

"San Luis Obispo'ya gitmem gerek" dedim. Yalandı bu, ama aklıma ilk gelen o olmuştu. Ann polise nerede olduğumu söylemişti. Çıkmaz sokak birkaç dakikaya kadar kesilecek, mahalle polisle dolacaktı. Oradan gitmem gerekiyordu ve gideceğim yeri ona söylemek hiç de akıllıca bir şey olamazdı.

"San Luis'e mi? Neden?"

Kapıya doğru yürüdüm. "Sen merak etme. Hemen dönerim."

"Otomobile ihtiyacın var mı?"

"Ben bir tane bulurum."

Kapıyı arkamdan kapattım, koşmaya başladım.

25

Okyanus Caddesi Moteli yalnızca dört blok ötedeydi. Polisin gelmesi fazla uzun sürmezdi. Tepeden yukarı çıkan bir otomobil sesi duyana kadar yolda kaldım. Siyah beyaz otomobil görünürken kendimi çalılıkların arasına attım. İşiklan yanıyordu ama siren çalmıyordu. Hemen ardından bir ikincisi görüldü.

İnsan bir kere nereye bakacağını bildi mi, pek çok sorunun çözümü hemen ortaya çıkardı. Dwight'la konuşmam düşüncelerimin akışını değiştirmişti ve daha önce beni rahatsız eden soruların şimdi gayet mantıklı yanıtları vardı. Hiç olmazsa bir kısmının. Doğrulanmaları gerekiyorsa da, artık üzerinde çalışabileceğim bir varsayımım vardı. Jean Timberlake Dwight Shales'i korumak için öldürülmüştü. Ori Fowler... bir engel olduğu için öldürülmüştü. Ya Shana? Onun da neden öldüğünü anladığımı sanıyordum. Bütün bunların suçlusu Bailey gösterilmek istenmişti ve o da enayi gibi yutmuştu zokayı. Eğer kaçmasaydı, cezaevinde kalacak kadar kafası olsaydı, ondan sonra olan her şey için o suçlanamayacaktı. Motele çalılıklar ve kırık cam parçalarıyla dolu arkadaki boş arsadan yaklaştım. Motel pencerelerinden çoğunda ışık vardı. Polis otomobillerinin yarattığı telaşı tahmin edebiliyordum. Oralarda nöbet tutan bir polis hâlâ olmalıydı. Belki de benim odamın kapısı önünde. Fowler'ların arka kapısına vardım. Mutfakta ışık yanıyordu, dairenin arka tarafında birinin dolaştığını görebiliyordum. Tezgâhın üzerinde şimdi küçük bir siyah beyaz televizyon duruyordu. Boş mutfaktaki ekranda haberler vardı, Quintana mahkeme binasının merdiveninde birşeyler söylüyordu. Film bu öğleden sonra çekilmiş olmalıydı. Bailey Fowler göründü sonra. Elleri kelepçeli olarak bekleyen bir otomobile sokuldu. Sunucu çıkıp bir meteoroloji haritasına döndü. Mutfak kapısını yokladım. Kilitliydi. Orada durup maymuncukla açmayı denemek istemedim. Binayı duvara iyice yapışarak çepeçevre dolaşıp karanlık pencerelerden birinin aralık bırakılıp bırakılmadığını kontrol ettim. Arka koridordaki merdivenin tam karşısındaki yan kapının açık olduğunu gördüm. Kolu hafifçe çevirerek açtım ve başımı içeri uzattım. Eski bir bornoz içindeki Royce gözleri yerde olarak bana doğru ayaklarını sürüyerek geliyordu. Sık sık iç çekişleriyle kesilen ağlamasını duyuyordum. Acılar içinde, bir bebek gibi oradan oraya yürüyüp durmaktaydı. Odasının kapısına kadar gidip döndü yine ayaklarını sürüyerek mutfığa yürüdü. Arada sırada Ori'nin adını mırıldanıyordu. Eşinden önce ölüp de sağ kalanın neler çektiğini bilmeyen talihlidir doğrusu. Rahip Haws'un gelişinden sonra Royce hastaneden kendini taburcu ettirmiş olmalıydı. Ori'nin ölümü üzerine mücadeleden vazgeçmişti artık. Ölümü çabuklaştırmış olması şimdi umurunda bile değildi. Oturma odasının ışıkları çok yakınlarda insanlar olduğu demektir. Yemek odasında iki kadının alçak seslerle konuştuklarını duyabiliyordum. Bayan Emma hâlâ Ann'in yanında mıydı? Royce mutfığa yaklaşıyordu ki, kapıya varınca geri döneceğini biliyordum. Kapıyı arkamdan kapattım, karşıya geçip ses çıkarmadan merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Oda hizmetçisinin anahtarının 20 numarayı açmadığını görünce durumu anlamalıydım. Oda herhalde Fowler'ların üst kattaki dairelerinin bir kısmıydı ve motelle ilişkisi kesilmişti. İkinci kat, sahanlıktaki bir pencereden giren sarı ışık dışında karanlıktı. Olduğum yeri biraz yadırgamıştım. Her nedense burası beklediğim gibi görünmüyordu. Solumdaki kısa I koridorun ucunda bir kapı vardı. Oraya gittim, durup dikkatle j çevreye kulak verdim. Ortalık sessizdi. Kolu çevirip kapıyı bir karış kadar açtım, içeri soğuk hava doldu, Benim odamın önünden geçen dış koridora çıkmıştım. Dış merdiveni ve otomatik görebiliyordum. Hemen solumda 20 numara, onun yanında da ilk gecemi geçirdiğim 22 numara vardı. Nöbet tutan polis memuru falan göremedim. Aşağı inip anahtarımı alarak odama girse miydim? Ya memur içerde bekliyorsa? Uzanıp kapı kolunu dışardan çevirdim. Kilitliydi. Bu kapıdan çıkacak olursam, arasına bir şey sıkıştırmadıkça bir daha içeri giremezdim. Olduğum yerde kalarak kapıyı kapattım. Solumdaki kapı kilitli değildi. İçeri süzülüp fenerimi çıkardım. Fowler'ların dairesinin diğer odaları gibi burası da eskiden motel odasıydı ve şimdi büro olarak kullanılıyordu. Ön taraftaki kapılar Okyanus Caddesi'ne bakan ikinci kat balkonuna açılmaktaydı. Perdeler açıktı, içerde bir masa, bir döner koltuk, kitap dolapları ve bir okuma lambası vardı. Kitaplara bakınca yarısının roman, yansının psikoloji ders kitapları olduğunu gördüm. Ann'in kitapları. Masa üzerinde Ori'nin bir gençlik fotoğrafı vardı. iri, parlak gözleriyle gerçekten çok güzeldi. Çekmeceleri araştırdım, ilginç bir şey yoktu. Dolapta yazlık giysiler vardı. Banyoda da bir şey yoktu. Bu odayı 20 numaraya bağlayan kapı kilitliydi. Kilitli kapılar kilitli olmayanlardan her zaman daha ilginçtirler. Bu kez maymuncuğumu çıkardım ve işe koyuldum. Televizyon filmlerinde insanlar kilitli kapıları kolayca açarlar. Oysa gerçek yaşamda hiç de öyle değildir, insanın bir azizin sabrına sahip olması gerekir. Karanlıkta çalışıyordum, feneri puro gibi ağızıma sokmuştum ve bir elimde çelik, çubuk, diğerinde tel vardı. Kimi zaman bu işi çok ustaca yapardım ama o da genelde ışığın iyi olduğu zamanlardaydı. Bu kez çok uzun sürdü ve kilit açıldığında gerilimden ter içinde kalmıştım. 20 numaralı oda benimkinin eşiydi. Burası Ann'in yatak odasıydı. Maxine'in temizlemesini istemediği oda. Bunun nedenini görebiliyordum. Hemen önümdeki dolapta bir Ponsness-Warren fişek doldurucusu vardı ve aletin iki barut haznesi kayatuzuyla doluydu. Bir fişeği istenilen maddeyle dolduran ve bir kapuçino makinesi ile kuş yemliği arasında bir şeye benzeyen alete yakından baktım. Yakın mesafeden atılan kayatuzu genel de insanın derisinin altına geçer, müthiş acı verir ama başka da bir şey yapmazdı. Tap tüfekte polise karşı koymaya kaldığında tuzun ne kadar yararsız olduğunu öğrenmişti. Tam isabetti bu. Doldururunun yanında içinde bir bant olan bir mikrokaset ses alıcı vardı. Geriye sarma düğmesine, sonra başlama düğmesine bastım ve tanıdık bir sesin ağırlaşarak boğazdan-gelen tehditlerini

dinledim. Yine geriye sardım, hızını değiştirdim ve bir daha dinledim. Ses kesinlikle Ann'indi ve bir balta ve şerit testereyle neler yapacağını açık açık anlatıyordu. Olayın tümü saçmaydı ama kendince pek eğlenmiş olmalıydı. "Seni ele geçireceğim..." Çocukken böyle şeyler yapardık. "Kafanı keseceğim...."- Telefonun geldiği o geceyi düşünerek acı acı gülümsedim. Benden iki oda ötede birinin benim gibi uyanık olması beni rahatlatmıştı. Gecenin o saatinde o ışık dörtgeni o kadar huzur verici gelmişti ki. Oysa o sırada Ann bu odada psikolojik taciz planının bir parçası olarak benim odamı arıyordu. O anda ne zaman kesintisiz uykulu bir gece geçirdiğimi hatırla-yamıyordum. Odama girildiği gece bütün yaptığı kendi anahtarını kullanmak ve sonra da sanki dışardan girilmiş gibi balkon kapısının kilidiyle oynamak olmuştu. Yerden kalkıp dolabın üst katını araştırdım. Bir ayakkabı kutusu içinde Erica Dahi adına gönderilmiş ve IBM hisse senetlerinin çeyrek yıl getirilerini ve yıl sonu vergi kesintilerini bildiren bir zarf vardı. Kutunun içinde bunun gibi yüz kadar zarf, Erica Dahl'a ait ama üzerinde Ann Fowler'ın fotoğrafı bulunan bir pasaport, bir sosyal sigorta kartı ve bir sürücü ehliyetnamesi vardı. Merrill Lynch'ten gelen mektuplarda 1967'de 42.000 dolarlık IBM hissesine yatırım yapıldığı anlaşılıyordu. Aradan geçen yıllarda hisselerin değeri iki katından fazlaya ulaşmıştı. 'Erica' yıldan yıla faize gelen vergiyi ödemişti. Ann Fowler Gelir Vergisi Dairesi tarafından yakalanmayacak kadar kurnazdı.

Feneri oturma odasına ve mutfağına tutarak her yanı iyice gözden geçirdim. Daracık ışın yatağın üzerinden geçerken bir beyazlık görüp hemen feneri o yana çevirdim. Ann yatakta oturmuş bana bakıyordu. Yüzü ölüm beyazlığındaydı, gözleri irileşmişti ve tüylerimi ürperten bir çılgınlık ve nefretle doluydu. Buz gibi bir ok kalbime saplanmış gibi oldu, soğukluk parmak uçlarıma kadar yayıldı. Kucağında tuttuğu çiftteyi kaldırıp göğsüme doğrulttu. Fişeklerde bu kez kayatuzu bulunmadığı kesindi. Örümcek hikâyesinin burada işime yaramayacağı kuşkusuzdu.

"İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?" diye sordu.

Nasıl davranmam gerektiğini bildiğimi göstermek için ellerimi kaldırdım. "Çok esaslıymışsın" dedim. "Az daha başaracaktın."

Hafifçe gülümsedi. "Artık 'aranan' bir kişi olduğuna göre şimdi yapabilirim artık, değil mi? Bütün yapacağım tetiğe basmak ve odama hırsızlık için girdiğini iddia etmek."

"Sonra?"

"Sonrasını sen söyle bakalım."

Hikâyenin tamamını pek düşünmemiştim ama bir tahminde bulunacak kadarını biliyordum. Böyle bir durumda katille konuşmaya girmenin üç nedeni vardı: (1) Onu yapacağı işten vazgeçirmeyi umarsın, (2) yardım gelene kadar oyalamaya çalışırsın ya da (3) yaşam dediğimiz ve büyük ölçüde soluk alıp vermek olan bu değerli metanın keyfini birkaç dakika daha uzatmak istersin.

"Eh, baban da ölüp burayı sattın mı, parayı çaldığın o kırk iki bin doların kârına ekleyip buradan uzaklaşacaksın. Herhalde Dwight Shales ile ya da sen öyle olacağını umuyorsun?"

"Neden olmasınmış?"

"Doğru, neden olmasın? Esaslı bir plan gibi geliyor kulağa. Bundan onun haberi var mı?"

"Olacak" dedi.

"Kabul edeceğini nereden biliyorsun?"

"Neden etmesin? Artık özgür. Ben de babam ölür ölmez özgür olacağım."

"Sence bu bir ilişkinin olması için yeterli mi?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Sen ilişkiler konusunda ne bilirsin ki?"

"Hey, ben iki kere evlenmiş bir kadını. Sen o kadarını söyleyemezsen."

"Sen boşanmışsın. O sayılmaz."

Omzumu silktim.

"Jean sana açıldığını pişman olmuştur" dedim.

"Çok. Sonunda epey direndi."

"Ama sen kazandın."

"Kazanmak" zorundaydım. Dwight'ın yaşamını berbat etmesine razı olamazdım."

"Çocuk eğer onunsa."

"Çocuk mu? Elbette onundu."

"Eh, o zaman bir sorun yok. Sen haklı çıkmış olursun o zaman. Kendisi için yaptıklarından haberi var mı?"

"Bu bizim küçük sırrımız. Seninle benim."

"Shana'nın Çarşamba gecesi nerede olacağını nasıl bildin?"

"Çok basit Onu izledim."

"Peki, onu neden öldürdün?"

"Seni öldürecekim nedenle. Dwight'la yattığı için."

"Oraya Joe Dunne ile buluşmaya gitmişti. İkimiz de Dwight'la yatmış değiliz."

"Palavra!"

"Palavra değil. İyi adam, hoş adam ama benim tipim değil. Shana ile yalnızca arkadaş olduklarını da bana kendisi söyledi. Bir kere bile yatmamışlardı!"

"Yalancı. Sanki ben neler olup bittiğini bilmiyorum muyum? Kasabaya gelir gelmez hemen ona sulandın, otomobiline bindin, başbaşa yemekler..."

"Ann, sadece konuşuyorduk. Hepsi o kadar."

"Kimse benim yoluma dikilemez, Kinsey. Hele bu çektiklerimden sonra. Çok çalıştım ve çok uzun zaman bekledim. Bütün yetişkin yaşamımı feda ettim ve şimdi tam kurtuluşa yaklaşmışken sen işleri bozamayacaksın."

"Bak, dinle, Ann... Sen çılgınsın. Kusura bakma ama senin kafanda sağlam tahta kalmamış." Tabancamı düşünürken ağızıma geleni söylüyordum. Küçük Davis hâlâ sol göğsümün altındaki kılıfındaydı. Onu çıkarıp iki kaşının ortasından -ya da öldürücü başka bir yerinden- mıhlamak istiyordum. Ama ben balıkçı yaka kazağımın içine elimi sokup tabancayı çıkarana ve ateş edene kadar o tüfeğiyle yüzümün yarısını uçurmuş olurdu. Tabancayı nasıl çıkaracaktım? Kalp krizi geçiriyor numarası mı yapacaktım? Gözlerim karanlığa alışmıştı ve ben onu nasıl çok net görebiliyorsa, o da beni aynı derecede net görüyor olmalıydı.

"Şu fenerimi söndürebilir miyim?" dedim. "Pillerin bitmesini istemem." Fener tavana dönüktü ve kollarım yorulmaya başlamıştı. O da yorulmuş olmalıydı. Öyle bir çiftte en az dört kiloydu ve ağırlık kaldırmaya alışkın olan biri için bile titretmeden tutmak kolay değildi.

"Olduğun yerde kal ve kıpırdama."

"Vay canına! Elva da tam böyle demişti."

Ann uzanıp yatağın yanındaki lambayı yaktı. Aydınlıkta daha da berbat görünüyordu. Yüzünde gerçek bir kötülük olduğunu şimdi fark etmiştim. Hafifçe geriye kaçık çenesi ona bir fare havası veriyordu.

Koridorda bir ayak sesi duyar gibi oldum. Biri ayaklarını sürüyordu sanki. Royce. Yukarı ne zaman çıkmıştı?

"Ann? Annie, annenin bazı fotoğraflarını buldum, çok hoşlanacaksın, içeri, girebilir miyim?"

Ann'in bakışları kapıya kaydı. "Şimdi aşağı geliyorum, baba. Birlikte bakarız."

Çok geç kalmıştı. Royce kapıyı açmış içeri bakıyordu. Kolları arasında bir fotoğraf albümü vardı. Yüzünden masumluk akıyordu. Gözleri masmaviydi. Kaşları hâlâ gözyaşlarından ıslak, burnu kırmızıydı. O kabalık, o sertlik, o üstünlük havası kaybolmuştu. Hastalığı kendisini tüketmiş, Ori'nin ölümü dizüstü çökertmişti, ama yine umut dolu olarak geliyordu. "Bayan Maude ile Bayan Emma iyi geceler dilemek için seni arıyorlar."

"Şimdi işim var. Sen gereğine bakiver."

Royce beni gördü. Ellerimin havada oluşunu anlamamış olmalıydı. Bakışları Ann'in omzuna kaldırdığı tüfeğe kaydı. Bir ara dönüp çıkacak sandım. Ne yapacağını bilemeyerek duraksadı,

"Merhaba, Royce" dedim. "Jean Timberlake'i kimin öldürdüğünü bir tahmin et bakalım."

Royce bana baktı, sonra bakışlarını çevirdi. "Eee?" Royce'un bakışları suçlamayı reddetmesini istercesine kızına kaydı. Ann yataktan indi, babasının ardından kapıya yürüdü.

"Sen aşağı in, baba. Benim bir işim var, hemen geleceğim."

Adam şaşırmış gibiydi. "Ona bir zarar vermeyeceksin."

"Elbette ki, hayır."

"Beni gebertecek!" dedim.

Güvence bulabilmek için yine kızına baktı.

"O tüfekte ne yapıyor sanıyorsun?. Beni öldürecek ve sonra hırsızlık yaparken yakaladığını söyleyecek. Bunu kendisi söyledi."

"Baba, onu dolabımı karıştırırken yakaladım. Polis peşinde zaten. Bailey'in suç ortağı, onun kaçmasına yardım ediyor."

"Saçmalama. Onu neden yapayım ki?"

"Bailey mi?" dedi Royce. O gece ilk kez olarak gözlerinde bir anlayış belirtisi görüyordum,

"Royce, onun suçsuz olduğuna dair kanıtlarım var. Jean'i Ann öldürdü..."

"Yalancı!" diye atıldı Ann. "İkiniz de babamı kandırmaya çalışıyorsunuz."

Kulaklarıma inanamıyordum. Ann ile iki çocuk gibi kavga ediyor, Royce'u kendi yanımıza çekmeye çalışıyorduk.

Royce titreyen parmağını dudaklarına götürdü. "Eğer kanıtı varsa belki de dinlememiz iyi olur" dedi kendi kendine konuşur gibi; "Sence de öyle değil mi, Annie? Bailey'in masumluğunu kanıtlayabilirse..."

Bailey'in adı geçtikçe Ann'in içinde bir öfkenin kabardığını görebiliyordum. Onun önce ateş edip babasıyla sonra tartışacağından korkmaya başladım. Aynı şeyi Royce da düşünmüş olmalıydı. Tüfeğe uzanarak, "İndir şunu, yavrum" dedi.

Ann geriledi. "DOKUNMA BANA!"

Kalbim hızla çarpmaya başladı, Royce'un onun sözünü dinleyeceğinden korkuyordum. Ama o gücünü toplamış gibiydi.

"Ne yapıyorsun, Ann? Bunu yapamazsın."

"Sen dışarı çık."

"Ben Kinsey'in anlatacaklarını dinlemek istiyorum."

"Sana dediğimi yap ve buradan defol!"

Royce'un eli namlunun üzerine kapandı. "Kimseye bir zarar vermeden onu bana vereceksin."

"Hayır!" Ann tüfeği çekti.

Royce öne atılıp tüfeği tuttu, ikisi arasında bir mücadele başladı. Çifte namlu kâh baha, kâh tavana doğrulurken donmuş gibi kaldım olduğum yerde. Royce daha güçlü olmalıydı ama hastalık kuvvet diye bir şey bırakmamıştı, Ann ise öfkesiyle daha da güçlenmiş gibiydi. Royce tüfeği dipçiğinden tutup çekti. Namludan bir alev fırladı, patlamanın ardından odaya bir barut kokusu doldu. Ann bağırırken tüfek de yere düştü.

Ann gözlerine inanamayarak bakıyordu. Sağ ayağının büyük bir kısmı uçmuş, geriye kanlı bir et parçası kalmıştı, içimde bir sıcak dalgasının dolaştığını hissettim. Tiksinerek başımı çevirdim.

Kanı fışkırıyordu, korkunç acı çekiyor olmalıydı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Yere yığıldı.

Royce pişmanlıktan zayıflamış bir sesle, "Kusura bakma, bunu yapmak istemedim, ben yardım etmek istiyordum" diye mırıldanıyordu.

Merdivenlerde koşuşan insanları duyabiliyordum: Bert, Bayan Maude, daha önce görmediğim genç bir memur. Bir başka delikanlı.

"Bir cankurtaran çağırın!" diye bağırdım. Yatağın üstünden aldığım yastığın kılıfını çıkartıp dört bir yana fışkıran kanlı et parçasına bastırdım. Polis memuru telsiziyle konuşurken Bayan Maude da ellerini ovuşturup anlamsız şeyler mırıldanıyordu. Onun ardından içeri giren Bayan Emma olanları görünce çılgık çılgıça bağırılmaya başladı. Maxine ve Bert yüzleri bembeyaz kesilmiş bir halde birbirlerine tutunmuşlardı. Polis memuru biraz geç olsa da, hepsini dışarı iteleyip kapıyı kapattı. Duvarların ötesinden Bayan Emma'nın tiz çığlıkları hâlâ iştiliyordu.

Ann o sırada sırtüstü yatıyordu. Bir eliyle yüzünü örtmüştü. Royce öteki elini tutmuş ileri geri sallanmaktaydı.

Ann beş yaşında bir çocuk gibi ağlamaktaydı. "Sen asla yoktun benim için... asla olmadın..."

Kendi babamı düşündüm. Beni terk ettiğinde beş yaşın-, daydım.... öldüğünde yalnızca beş yaşındaydım.

Yıllardır bastırdığım bir görüntü geldi gözlerimin önüne. Kazadan sonra otomobilde arka koltukta sıkışık kaldığımda annem durmadan ağlarken ön koltuğun kenarından eğilip babamın dirençsiz, pasif ve yumuşak elini tutmuştum. Öldüğünü anlamayarak parmaklarımı parmaklarının arasına geçirmiş, o olduğu sürece herşeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Bir daha dönmeyeceği ne zaman dank etmişti kafama? Royce'un asla yanında olmayacağı Ann'in kafasına ne zaman dank etmişti? Ya Jean Timberlake? Hiçbirimiz babalarımızın bizde açtıkları yaraların üstesinden gelememiştik. Babamızı bizi sevmiş miydi? Bunu nasıl bilecektik? Eğer bizi yaralayan sevgiyse, nasıl iyileşebilirdi yaralarımız?

SON SÖZ

Bailey Fowler davası düştü. Ann'in tutuklandığını duyunca Bailey de teslim oldu. Ann, Ori Fowler ve Shana Timberlake'in ölümlerinden kasten adam öldürmekle suçlandı. Savcılık Jean Timberlake'in ölümü için onu suçlayacak kanıtları asla elde edemeyebilir.

Aradan iki hafta geçti şimdi. Artık Santa Teresa'da büromdayım ve hesaplarımı yaptım. Bu işe harcadığım saatler, yaktığım benzin ve yemek parası olarak Royce Fowler'a 1832 dolarlık bir fatura çıkardım. Telefonda bu konuyu konuştuk, verdiği iki bin dolar avansın üstünün kalmasını söyledi. Hâlâ bütün inatçılığıyla yaşama sıkı sıkı sarılmış durumda ve son haftalarında Bailey yanında olacak.

Henry Pitts'e de bu günlerde biraz değişik baktığımı farkındayım. Bir babaya en yakın insanım o benim.

Ona kuşkuyla bakacağım yerde, her ne kadarsa, kalan zamanımızın keyfini çıkarmaya hazırım sanırım.

Yalnızca seksen iki yaşında ne de olsa, ve Tanrı bilir ya, benim yaşamım onunkinden çok tehlikeli.

Saygılarımla,
Kinsey Millhone

Sue Grafton _ Fırar'ın 'F'si
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümünü ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir. www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir. Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum. Bilgi paylaşmakla çoğalır. Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz... Teşekkürler. Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara. Not sitemizin birde haber gurubu vardır. Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeniz gerekmektedir. Grubumuza üye olmak için kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır. Grubumuzdan memnun kalmazsanız, kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz. Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını <http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr> Burada ziyaret edebilirsiniz. saygılarımla. Sue Grafton _ Fırar'ın 'F'si